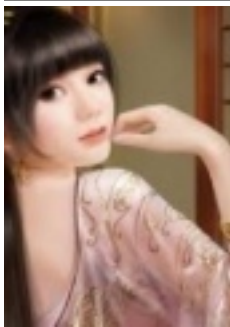

Cấm tình (Tập 2 - Tội ác báo thù)

Contents

Cấm tình (Tập 2 - Tội ác báo thù)	1
1. Chương 01	2
2. Chương 02	5
3. Chương 03	9
4. Chương 04	12
5. Chương 05	14
6. Chương 06	18
7. Chương 07	21
8. Chương 08	24
9. Chương 09 + 10	28
10. Chương 11 + 12	34
11. Chương 13 + 14	40
12. Chương 15 + 16	45
13. Chương 17 + 18	52
14. Chương 19 + 20	57
15. Chương 21 + 22	65
16. Chương 23	72
17. Chương 24	76
18. Chương 25	88
19. Chương 26	93
20. Chương 27 + 28	97
21. Chương 29 + 30 (Hết)	102

Cấm tình (Tập 2 - Tội ác báo thù)

Giới thiệu

Một hồi tranh đấu, mỗi người đều muốn nắm chắc trong tay vận mệnh của chính mình. Nhưng đến c

1. Chương 01

Ba năm, có thể đã có rất nhiều thứ thay đổi, bao gồm một con người và cả linh hồn của người đó.

Thứ vẫn không thay đổi là thành phố này, thành phố tội ác, vẫn phồn hoa và phù du như trước. Người ta sinh sống, giãy dụa trong cái thành phố xa hoa đầy trụy lạc này, phủ phục dưới tất cả mọi vật chất hư ảo, không thể tự thoát ra được.

Không thay đổi còn có một người đang say ngủ, một linh hồn vĩnh viễn không thể yên nghỉ, chờ người đến giải thoát.

Tôi gỡ kính mát xuống, để lộ ra khuôn mặt không chút cảm xúc, thần thái được che dấu dưới bộ trang phục màu trầm. Tôi buông bó hoa, nhìn chăm chú khuôn mặt có nụ cười sáng lạn trước mắt.

Việt Phong, em đã trở về!

Kẻ mang tội đã tiêu dao lâu lắm rồi, bây giờ là thời điểm dành cho sự trừng phạt.

Ba năm, đủ dài. Mỗi một đêm áy náy, em đều tự khiển trách mình qua từng đêm, em nhất định bắt hán phải trả lại!

“Tiểu... Phi!” Một giọng nữ mang theo sự kinh ngạc vang lên bên tai tôi. Tiếp theo, một đôi tay kích động bắt lấy hai vai của tôi. “Tiểu Phi, thật là em?”

“Cô giáo!” Tôi nhẹ nhàng gạt đầu, không có một chút biểu tình. Đây là thói quen trong suốt ba năm qua của tôi, thói quen thờ ơ, thói quen bị người ta mắng là máu lạnh!

“Tiểu Phi... Cô hỏi thăm khắp nơi mới biết được cả gia đình em đều đi Mi.” Trên mặt cô giáo là sự kích động khôn xiết.

“Em cũng đến thăm Việt Phong sao?” Cô giáo quay đầu, ánh mắt chột ảm đạm. “Nhiều năm như vậy rồi, thật khổ cho em phải nhớ rõ!”

Đương nhiên phải nhớ rõ! Ba năm qua, tôi không có lúc nào là không nhớ rõ, nhớ rõ Việt Phong vì tôi mà chết, nhớ rõ Việt Phong bị chết không minh bạch. Nhớ rõ...

“Cô giáo, Việt Phong ở trên thiên đường nhất định sẽ tốt!” Nhất định như vậy!

“Ừm, Tiểu Phi...” Ánh mắt của cô giáo bắt đầu trở nên hồng hồng, giọng nghẹn ngào, cô cúi đầu, và ở phía sau cô bỗng xuất hiện người mà cả đời này tôi cũng không nghĩ tới.

Hắn đến sấm hời sao?

Không! Sẽ không! Hắn là Đường Tỉ Lễ, một ác ma làm ra vẻ đạo mạo.

Hắn vẫn cười đến ôn hòa như trước, bây giờ xem ra nó đã như một biểu tình cố định được khắc trên khuôn mặt hắn.

“Diệp... tiểu thư!” Nhìn thấy tôi, hình như hắn rất giật mình, sau đó lập tức làm ra vẻ vô cùng kinh hãi. Tất cả thoát nhìn đều là thông thuận, tự nhiên, che giấu sự giả dối đến hoàn hảo.

“Đường tiên sinh, đã lâu không thấy!” Tôi yên lặng nhìn hắn, cười cười, nụ cười thiện ý.

Dối trá là thứ giúp tôi đạt được những thành quả thuận buồm xuôi gió suốt ba năm.

Nếu muốn đối phó với ác ma, nhất định phải biến thành ma quỷ!

Thiên sứ vĩnh viễn chỉ là vật hi sinh cho ác ma. Vì thế, tôi cũng đem linh hồn bán cho quỷ dữ.

“Hai người quen nhau sao?” Cô giáo giật mình nhìn chúng tôi lễ phép bắt tay nhau, ánh mắt đang nhìn Đường Tỉ Lễ có nhu tình mà tôi chưa bao giờ thấy. Hắn rút tay về, ôn nhu nhìn cô. “Ừ, quen chứ!”

Trong nháy mắt, tôi đã hiểu được tất cả... sự thẹn thùng của một cô gái...

Đường Tử Lễ, người thật sự là lợi hại, giết chết thân nhân của người ta, người còn có thể thần nhiên tán tỉnh dì của Việt Phong. Ta nên bội phục sự không biết sợ của người, hay là sự âm hiểm của người đây! Xem ra, suốt ba năm qua lương tâm của người cũng chẳng có chút tự trách nào, một chút cũng không có!

Nếu vậy, hãy để ta tới nhắc nhở nó thức tỉnh đi!

Điện thoại của tôi reo lên.

“Cô giáo, đây là số điện thoại của em, bây giờ em có việc gấp, nếu rảnh cô hẹn em ra ngoài nói chuyện sau được không?” Nhất định còn có thể gặp lại, Đường Tử Lễ!

“Ồ, vậy sao? Được rồi, Tiểu Phi... Hãy cố chăm sóc tốt cho bản thân mình!”

“Dạ, cảm ơn cô!” Em sẽ sống tốt, rất rất tốt, bởi vì tên đầu sỏ gây ra mọi chuyện còn chưa bị trừng phạt!

“Đường tiên sinh, vậy...sau này gặp lại!”

“Được, Diệp tiểu thư... Nếu có rảnh thì hẹn với Diệp Diễm đi!”

Quả nhiên, khi tôi nghe xong câu nói của hắn, thân mình chợt cứng đờ. Tôi quay đầu, thấy hắn cười đến thần nhiên, tựa như chỉ là vô tình nói ra.

Tôi đột nhiên cười: “Đương nhiên, bạn bè thì nên tụ họp!”

oOo

Ban đêm, đô thị lại thay một tấm áo khoác bằng ánh sáng như ngọc. Một chiếc xe thể thao màu đen chạy như bay trên đường lớn, mạo hiểm xẹt qua rất nhiều chiếc xe khác. Dọc theo đường đi, tiếng phanh xe bén nhọn đột ngột vang lên giữa trời đêm, kéo theo đó là một loạt tiếng mắng nhiếc của mọi người. Nhưng chiếc xe thể thao kia vẫn không có chiều hướng ngừng lại mà càng tỏ ra hăng hái, trên xe căn bản chính là một kẻ không cần mạng sống!

Tôi theo gương chiếu hậu nhìn chiếc xe thể thao đang phóng tới ngày càng gần kia, lạnh lùng nói: “Tới rồi sao?” Sau đó thông dong khởi động xe, nắm chặt tay lái, nhìn mũi xe đang tới gần.

Khóe miệng khẽ cong lên, tôi đẩy mạnh chân ga, lớp xe ma sát với mặt đường tạo nên tiếng rít vang đến tận trời. tôi xoay mạnh vô lăng, dưới lớp xe toát ra một làn khói trắng, xe lao thẳng ra mặt đường, ngang ngạnh, đơn độc mà phóng đi, chiếm giữ vị trí trung tâm ngay giữa đường lớn. Lúc này, xe thể thao màu đen kia cách tôi còn chưa đến mười thước. Nó nhanh chóng vọt lên, không hề giảm bớt tốc độ, trên xe truyền đến tiếng phụ nữ hét chói tai...

Đối phó với kẻ điên thì so với hắn phải càng điên cuồng hơn.

Tôi không tắt máy, thân xe bắt đầu xoay trên đường cái, chuyển hướng theo chiếc xe thể thao kia. Tôi lập tức phóng nhanh đuổi theo nó, nếu cả hai đều không thỏa hiệp, như vậy thì sẽ lưỡng bại câu thương!

Thỏa hiệp, tôi tuyệt đối sẽ không!

Cuối cùng, trong thời khắc chỉ mảnh treo chuông, xe thể thao màu đen rốt cục cũng xoay tay lái, hai chiếc xe mạo hiểm xẹt qua nhau.

Vừa lòng nhìn chiếc xe thể thao kia quặt vào hướng bồn hoa trung tâm, tôi cười cười, tắt máy, mở cửa xe, tao nhã dựa vào thân xe, ung dung nhìn hai bóng người chui từ trong xe thể thao ra.

“Diệp Sương Phi, chị đúng là đồ điên!” Chật vật đi về phía tôi, chàng trai cao lớn có gương mặt đẹp ấn tượng, môi hồng răng trắng, dáng vẻ giống như mỹ nam đang thịnh hành đương thời, đáng tiếc, cũng chỉ là tên không nói lý, còn thường xuyên mắng người khác là máu lạnh!

“Lão gia muốn cậu trở về tron hôm nay!”

“Trở về làm gì? Lão già sắp toi rồi à? Trở về để chia tài sản chác?” Không chút để ý sẽ quấy nhiễu tới tôi, Giang Minh vững vàng đứng bên cạnh, thuần thục rút ra một điếu thuốc, thần nhiên nhả khói.

Tôi nhú mi, chán ghét mùi này. “Hôm qua bác sỹ riêng của gia đình vừa khen thân thể lão gia nhà cậu vẫn còn tốt! Tôi nghĩ cậu sẽ không thể được như ý nguyện trong một thời gian rồi. Dù sao, cậu còn chưa đủ mười tám tuổi, căn cứ theo luật thừa kế, tất cả tiền bạc của cậu đều sẽ được giao cho người giám hộ tiếp quản!” Cậu ta dám nói ra, tôi đương nhiên dám trả lời, vẫn là nghiêm túc một chút.

Không hề tỏ ra ngạc nhiên, Giang Minh nặng nề cười cười. “Đừng quên nha nàng, chỉ còn một tháng nữa là tôi đã đủ mười tám tuổi, đến lúc đó tôi chính là người thừa kế duy nhất của ngàn triệu tài sản, có hứng thú nhìn bộ tôi một chút không?” Cậu ta quay đầu, nhú mày, trên mặt lộ ra một chút tươi cười sáng lạn, đáng yêu làm cho người ta nhìn không được muốn xé bỏ gương mặt tưởng như vô tà kia.

Tôi lạnh lùng liếc cậu ta một cái. “Nếu nhất định phải thế, tôi nghĩ nên trực tiếp nhìn bộ lão gia của cậu, hiệu quả đảm bảo sẽ tốt hơn!” Nói xong, tôi mở cửa xe, khởi động. “Theo tôi đi đi!”

Giang Minh dang hai tay ra, mắt hứng nhún nhún vai, ngồi vào bên người tôi, ra vẻ bị thương: “Cô nàng máu lạnh này, uống công tôi hết lần này đến lần khác thuyết phục chị, chị không có trái tim sao?”

Tôi siết chặt tay lái, không nói câu gì, trong đầu hiện lên hình ảnh quen thuộc.

Mắt thoáng nhìn đến bóng người đang tiến gần về phía chúng tôi, tôi hảo tâm nhắc nhở Giang Minh: “Ồ! Bạn gái cậu có vẻ như đang rất tức giận?” Tôi trào phúng hừ hừ, lại đổi người mới? Hôm trước vẫn là cô gái tóc vàng mắt xanh.

Giang Minh vòng hai tay dựa vào lưng ghế, thản nhiên nói với vẻ tự đắc: “Thứ nhất, trừ chị ra, không có cô gái nào tỏ ra tức giận với tôi, bọn họ đều là một bộ dáng ngoan hiền. Thứ hai, bạn gái chính là cô ta tự xưng hô, một chút trò chơi kích thích đã sợ tới mức hét chói tai, thật không thú vị!”

Một chút kích thích? Tôi nghĩ nếu không phải gan dạ sáng suốt hơn người, đối mặt với tình cảnh như vậy, chỉ sợ là rất khó ngồi yên mà trong lòng không hoảng loạn.

“Cho nên mới nói...” Giang Minh bỗng nhiên nhích người tới, nhìn tôi, khoe miệng cong lên cười: “Cũng chỉ có động vật máu lạnh như chị mới thích hợp với tôi, tôi cũng không ghét bỏ chị già nha, cho nên chị cũng đừng tự ti!” Cuối cùng, cậu ta làm bộ sẽ vòng tay qua ôm tôi.

Lúc này, cô gái kia cũng đã chạy tới, gõ gõ cửa kính xe, còn tăng thêm lực, hung tợn trừng mắt nhìn tôi. Cùng lúc đó, Giang Minh vừa vận đặt tay lên vai tôi, khuôn mặt mềm mại đáng yêu trong nháy mắt bỗng dấy lên liệt hỏa.

“Mặc kệ cô ta đi!” Giang Minh ấn nút mở cửa kính xe, hướng về phía cô gái cúi chào rồi lại nhìn tôi. “Tôi đã nói rồi, cô ta không phải là bạn gái của tôi, không cần để ý tới!”

Thật đúng là tuyệt tình!

Bên ngoài, khuôn mặt xinh đẹp của cô gái chợt biến đổi, ầm ỨC nhìn Giang Minh, không quên thuận tiện nhìn chăm chăm tôi, sau đó cô đơn lui lại.

“Không tệ, cũng là một cô nàng chơi đẹp!” Không nghĩ rằng cô gái đó lại dễ dàng thỏa hiệp như vậy, Giang Minh như thể gặp chuyện lạ gật gật đầu, nhưng giọng điệu lại có một chút nuối tiếc.

Nhưng còn chưa kịp phản ứng...

“Ba” một tiếng nổ, cửa sổ phía sau xe bị một khối đá hung hăng đập đến, kính thủy tinh vỡ thành từng mảnh nhỏ, phân tán khắp xung quanh. Chúng tôi nhanh nhẹn tránh được, ngẩng đầu, trước mắt là khuôn mặt tức giận đỏ bừng bừng của cô gái kia, môi đỏ mọng chu lên, phẫn hận nhìn bên trong xe một đôi “cẩu nam nữ”, tay phải còn có một khối đá lớn, thật đúng là nghi ngờ, thân mình cô ta gầy yếu như vậy, sao có thể ra tay mạnh đến thế!

“Đây là sự ngoan hiền mà cậu nói?” Tôi làm bầm một tiếng, nhanh chóng đạp chân ga, xoay vô lăng, rời đi ngay lúc cô gái kia cầm đá ném về phía chúng tôi.

Phía sau lập tức vang lên tiếng chữ rửa đầy trời, trên mặt kính chiếu hậu, cô gái cởi giày đập về phía xe chúng tôi, lớn tiếng nguyền rủa, khóc kêu!

“Lòng của phụ nữ thật đúng là như kim dưới đáy biển!” Trên mặt kẻ đầu sỏ gây nên chuyện có một chút chật vật, nhưng một lát sau lại làm bộ như bình tĩnh đại ngộ, vô tâm không quản!

“Một ngày nào đó, cậu sẽ vì cây kim nào đó mà thương tích đầy mình!” Ông trời mau phái một cô gái xuống chinh cậu ta đi, kẻ cuồng vọng này!

“Duyệt Duyệt, vẫn là chị tốt nhất!” Hấn cười hì hì tới gần tôi, thân mình cao lớn làm ra vẻ buồn cười, dựa trên vai tôi. Tôi xoay mạnh vô lăng, xe nhanh chóng quay ngược trở lại, thân mình Giang Minh bị hất ra, nặng nề đánh vào cửa xe.

“Đau... Chị đúng là động vật máu lạnh!” Hấn vuốt vuốt phía sau lưng, đau đến nhe răng trợn mắt.

“Tôi không có hứng thú với kẻ biến thái!” Tôi cũng không thèm nhìn xem cậu ta thế nào.

Xú tiểu tử!

2. Chương 02

Một lát sau về tới Giang Trạch, xú tiểu tử đã bị “mời” vào thư phòng của lão gia, tôi mừng rỡ thanh nhàn, trở lại phòng, bật máy tính lên, tiếp tục xem tư liệu.

Cửa bị đẩy mạnh ra, không cần ngăn đầu cũng biết là ai. “Lại làm phiền, còn chưa được năm phút đâu?”

Giường cạnh bàn bị lồm sồm xuống, Giang Minh nằm trên giường, khó giấu được vẻ mặt uể oải, thì thào tự nói: “Tôi nói chị này, chờ tôi trưởng thành, chị gả cho tôi là được rồi, nói không chừng lão già kia sẽ phá lệ ca ngợi tôi một lần, dù sao ông ta cũng coi trọng chị như vậy!”

“Pháp luật Trung Quốc chưa đủ 18 tuổi là không thể kết hôn!” Tay nhấp chuột, tôi thờ ơ nói, ánh mắt cũng chưa hề rời khỏi màn hình, những câu như vậy của hấn tôi đã nghe quá nhiều. Hấn chỉ thích hồ ngôn loạn ngữ.

“Đó là nói nếu đủ tuổi, chị đồng ý gả cho tôi không?” Giang Minh đang nằm ngửa bồng ngồi dậy, thần thái sáng láng nhìn tôi, trong mắt tràn đầy niềm vui sướng.

“Ừ... kiếp sau!”

“...” Giang Minh lại nằm trở về giường, một lát sau: “Vây cũng tốt, kiếp sau tôi sẽ lấy chị!” Dứt lời, đôi chân thon dài của hấn nhàn nhã vắt lên nhau.

“Giang Minh...” Tôi tạm ngừng, thở dài, nhíu mày. “Cậu không quên ước định lúc trước của chúng ta chứ?” Lúc đầu đã nói là hỗ trợ nhau, cả hai chúng tôi đều đồng ý!

“...Đương nhiên là nhớ!” Giọng nói của hấn nặng nề vang lên trong không khí.

“Chỉ là, không muốn chị phải sống vất vả như vậy!”

Vất vả? Tôi thật sự quá vất vả sao? Tôi đã không còn là Diệp Thương Phi trước kia, tôi có thể nắm giữ vận mệnh của chính mình, tôi sống thật sự vất vả ư?

Có thể...!

Tập đoàn Giang Nguyên, bá chủ ngành điện tử của thành phố này, đang hợp tác cùng tập đoàn Đường thị xây dựng các công viên và khu nghỉ mát quốc gia ven biển cao cấp nhất.

Tin tức này giống như một quả bom nổ mạnh trong thành phố, hai đại tập đoàn hàng đầu liên thủ, mang đến hiệu quả và lợi ích kinh tế, khiến thị trường chứng khoán sôi sục suốt một thời gian dài.

Bất đắc dĩ nhìn hai bóng người trước mắt, mắt tôi sắp trắng dã, động tác thật đúng là nhanh, tôi đi về phía bọn họ, kiên định, thông dong căn môi: “Thật ngại quá, đã quấy rầy hai vị rồi!”

“Làm trò gì đây?” Cô gái trong lòng Giang Minh đan trong tình trạng quần áo không chỉnh, sợ hãi, xấu hổ kéo áo lên, phần hân nhìn tôi.

Nhưng cô ta cũng chẳng phản ứng quá vài phút, lại tiếp tục cuộc vui với ai kia ở góc hành lang, bộ dáng không chút ngạc nhiên. Tôi không thể chịu đựng nổi nữa, đành mếu máo đứng đó không nhúc nhích.

“Ryan, anh xem đồ quý liệu linh này!” Cô gái mềm mại dựa vào lòng Giang Minh, ngón tay thon dài mơn trớn trên ngực hắn, hờn dỗi nói! Ngón tay đỏ tươi kia tạo cảm giác như “tay ma”!

Còn Giang Minh lại vô cùng đắc ý nhìn tôi, bỏ qua vẻ mặt đau lòng của người tình, không đếm xỉa đến.

Tôi rất muốn nói với cô gái này rằng, nên đâm móng vuốt đó vào khuôn ngực bại hoại này, rồi moi tim hắn ra, nhìn xem rốt cuộc là màu gì. Chứ không phải ngu xuẩn đối địch với tôi.

“Giang Minh, có chừng mực chút đi!” Dù sao hôm nay cũng là ngày hai tập đoàn lớn tuyên bố hợp tác, hắn cũng không thể không kiêng nể gì như thế chứ! Thật sự muốn làm lão gia tức chết sao?

Thấy được sự cảnh cáo trong mắt tôi, Giang Minh cười cười, đẩy cô gái kia ra, ra về ầm ức. “Làm sao bây giờ, hình như vợ tôi thật sự tức giận rồi!” Dứt lời, hắn nhào về phía tôi làm nũng, lấy lòng, thân mình cao lớn ngoan ngoãn đi đến trước mặt tôi. Tôi cũng lười giải thích.

Cô gái mới vừa rồi còn mang nét mặt nắm chắc thắng lợi, giờ lại lập tức trở nên tái nhợt, bất khả tư nghị nhìn chúng tôi, tay run lên. “Vợ... anh?”

Cô ta đánh giá tôi khắp trên dưới một lượt, tức giận đến bốc khói. “Hừ!” Xoay người, khinh thường rời đi, tất cả động tác đều tiến hành liền mạch lưu loát!

“Cậu không thể không chế một chút nội tiết của cậu sao?” Tôi hất bàn tay hắn đang đặt trên đầu vai tôi ra. Sao lại giống loài chó tùy thời động dục như vậy, ở nơi nào cũng không thể thiếu phụ nữ!

“Biết làm sao bây giờ, chị không để ý tới tôi, tôi lại đang trong thời kỳ trưởng thành, tinh lực tràn đầy!” Giang Minh bày ra vẻ mặt buồn rầu, buông tay ra, còn bày đặt lí luận như vậy.

Tên vô liêm sỉ này, thời kỳ trưởng thành của hắn không phải từ hai năm trước vẫn diễn ra liên tục cho tới bây giờ sao?

“Thời kỳ trưởng thành? Vậy phiền cô gái bé nhỏ kia khắc chế một chút thú tính của cậu được không? Tôi già rồi, thật sự không có nhiều tinh lực để thu thập cục diện rồi rắc cho cậu lần nữa đâu!” Tôi không thể nhịn được.

“Vậy được rồi, nếu bảo bối đã nói như vậy, tôi cũng đành chịu ủy khuất một chút vậy! Trong mắt Giang Minh lóe ra chút ánh sáng, khóe miệng xuất hiện nét cười quý dị, hắn bỗng nhiên giống như bạch tuộc, đè lên người tôi, vô lại ôm cổ tôi, tôi có chống đỡ thế nào cũng không được.

Tiểu tử này sao đột nhiên lại làm tôi mặc kệ như vậy?

Mà ngay khi thể xác và tinh thần tôi còn chưa kịp ứng phó với kẻ tên đáng giận này, sau lưng bỗng vang lên một giọng nói lạnh lẽo khiến tôi tăng nhiệt độ.

“Diệc Diễm, anh đang nhìn gì vậy?”

Thân thể tôi cứng đờ, tay vốn đang chống đỡ lại quên cả buông. Từ trong lòng Giang Minh ngẩng đầu lên, xuyên thẳng vào một đôi mắt sâu như hồ, ánh sáng màu hổ phách băng hàn.

Mặt Đường Diệc Diễm không chút thay đổi, hắn đứng cách đó không xa, lạnh lùng nhìn chúng tôi, bên cạnh là Trương Tuyết Ngưng.

Cô ấy nhìn theo tầm mắt của Đường Diệc Diễm, hơi dại ra, nhưng rồi lại nhanh chóng khôi phục, hướng về phía tôi gật đầu chào hỏi.

Tôi nuốt nước miếng, cảm giác đôi tay Giang Minh đang ôm tôi bỗng siết chặt, tôi trừng hấn, hấn bấu môi làm như vô tội, ý cười càng thêm sâu sắc!

“Diệp tiểu thư, đã lâu không gặp!” Trương Tuyết Ngưng tao nhã cùng Đường Diệc Diễm đi về phía chúng tôi, anh cũng không cự tuyệt, để mặc Trương Tuyết Ngưng dựa vào vô cùng thân thiết.

Tôi đã quên, một năm trước họ đã đính hôn, xem ra, tình cảm rất tốt!

“Phải, đã lâu không gặp... Đường tiên sinh, anh khỏe không?” Liếc nhìn Đường Diệc Diễm một cái, tôi nắm chặt tay sau lưng, lòng bàn tay thấm đầy mồ hôi.

Đừng lo lắng, cứ coi như gặp gỡ bạn bè bình thường thôi!

Mà cũng chỉ có thể là bạn bè bình thường!

Ba năm, dường như anh đã đánh bại tất cả kẻ địch bên người. Đôi mắt sâu thẳm âm u, ngoài vẻ lạnh lùng, tôi không thể tìm ra một chút sắc thái tình cảm nào khác, ngay cả khi nhìn tôi cũng vẫn mang dáng vẻ bình thản không chút gợn sóng.

Hận tôi, chắc anh hận tôi đến thấu xương mất rồi! Hoàn toàn hết hy vọng!

“Ừm, đã lâu không gặp!” Khẽ nhếch miệng, ánh mắt Đường Diệc Diễm không muốn dừng trên người tôi dù chỉ một lát, nhanh chóng dời đi. “Xem ra, Diệp tiểu thư cũng sống rất thư thái!” Anh liếc Giang Minh một cái, giọng đầy ám chỉ.

“Đúng vậy!” Trước mắt, Trương Tuyết Ngưng đắc ý cười. Tôi trả lời hẩn.

“Ây da... sao tôi lại nghĩ thấy trong không khí có mùi là lạ, có cái gì bốc cháy sao?” Giang Minh ôm tôi, nháy mắt mấy cái, dường như còn e thiên hạ chưa đủ loạn!

Sắc mặt Trương Tuyết Ngưng bỗng thay đổi, Đường Diệc Diễm vẫn thờ ơ như trước, nhưng ánh mắt lại gắt gao nhìn tôi chằm chằm!

Xú tiểu tử này hôm nay là cố ý, tôi âm thầm dùng sức nhéo một cái vào lưng hẩn, ngay sau đó hẩn lập tức thét lớn một tiếng, mặt đau đớn vụn vụn, cứng ngắc quay đầu, gượng cười một chút. “Anh nói... Bảo bối, lão gia chờ không kịp rồi, chúng ta đi thôi!” Dứt lời, cũng không đợi tôi có đồng ý hay không, hẩn hướng về phía Đường Diệc Diễm cười cười, nhanh chóng kéo tôi vào trong phòng tiệc.

Phía sau truyền đến giọng ngưng ngừng của Trương Tuyết Ngưng: “Thật đúng là một đôi thú vị!”

“Không liên quan đến tôi!” Giọng đáp trả lạnh lùng đến trống rỗng.

Tôi hơi khựng lại một chút, trong lòng có chút thấy vọng đang trùng xuống! Ngồi ở một góc trong đại sảnh, khóe mắt tôi vẫn vụng trộm liếc về phía bóng dáng quen thuộc phía xa kia. Trên đài, người phát ngôn đang liên tục trả lời phóng viên.

Đường Diệc Diễm lẳng lặng ngồi chỗ kia, thỉnh thoảng lại cùng Trương Tuyết Ngưng thì thầm gì đó. Anh đã thật sự thay đổi, trở nên trầm mặc, trở nên kín đáo, là trưởng thành ư? Không bao giờ xúc động giống như trước đây nữa, cũng không bao giờ si mê một người như vậy nữa!

“Diệp Sương Phi, hóa ra em là người không có trái tim!”

Có lẽ anh cũng đã giấu kín trái tim mình đi!

Cũng có lẽ, anh sẽ một lần nữa yêu thương ai đó.

Anh và Trương Tuyết Ngưng vốn rất xứng đôi, trai tài gái sắc!

Tôi ảm đạm hạ mi mắt, trong lòng buồn phiền làm tôi không muốn đứng ở nơi này thêm một giây nào nữa, đang chuẩn bị đứng dậy, một đôi tay bỗng ấn đầu vai của tôi xuống, giọng điệu mỉa mai: “Động vật máu lạnh, ánh mắt của chị sắp phun ra lửa rồi đấy, thế này không giống chị chút nào!”

Giang Minh thản nhiên ngồi xuống cạnh tôi, nặng nề thở hắt ra.

Hẩn xoay người, khóe miệng khẽ nhếch lên, lại là vẻ mặt cười không đứng đắn.

Tôi trừng mắt nhìn hắn cười hì hì, quay đầu đi, không muốn hắn quan tâm, mà chủ yếu là bởi vì hắn quả thật đã nói trúng tâm sự của tôi. Tôi đổ kị, đổ kị muốn phát cuồng, đổ kị Trương Tuyết Ngưng tựa vào người Diệc Diễm, đổ kị khi cô ấy nhìn anh và cười, đổ kị cô ấy có thể thản nhiên ngồi bên cạnh Diệc Diễm, đổ kị...

Bàn tay tôi nắm lại thành quyền.

“Sao rồi, đến bên tôi chữa thương đi!” Giang Minh chạm vào đầu vai tôi, hắn nhíu mày, ngón tay chỉ vào ngực của mình. “Nơi này luôn luôn rộng mở cho em, Duyệt Duyệt tiểu thư!”

Tôi ném cho hắn một cái nhìn xem thường, dùng tay cản thân mình đang tới gần của hắn. Hắn dừng lại, phức tạp nhìn tôi một cái, ánh mắt như vậy tôi chưa từng có thấy bao giờ. Một lát sau, hắn lui người ra, tỏ vẻ không sao cả nhún vai. “Để dành tức giận như vậy sẽ không kiểm soát được đâu!”

Hóa ra, hắn đã nhìn ra lửa giận trong mắt tôi.

“Không phải mỗi người đều có nghĩa vụ bị cậu đùa bỡn ở trong tay!” Lấy bốn cột người khác làm vui, khoét sâu thêm nỗi đau của người khác.

Giang Minh nặng nề cười, trong mắt có một tia chua xót, sau đó hắn ngửa người, không phản bác lại tôi.

Mà lúc hắn dựa vào người tôi lại vừa lúc làm cho Đường Diệc Diễm nhìn thấy, không biết từ khi nào anh đã nhìn về nơi này, nhìn tôi chằm chằm!

Trong lòng bỗng có chút bối rối, tôi nhắm mắt lại, cúi đầu, né tránh ánh mắt cực nóng của anh.

Anh của hiện tại so với ba năm trước đây, càng làm tôi cảm thấy áp lực. Anh đã học được cách che giấu, khoá toàn bộ cảm xúc ở phía sau, khiến người ta không thể nắm lấy, cũng làm cho người ta sợ hãi.

“Tại sao chị không nghĩ rằng tôi là thật lòng?” Giọng nói không có độ ấm của Giang Minh bỗng vang lên trên đỉnh đầu, thân mình cao gầy của hắn ghé sát lại đây, che khuất ánh mắt của Đường Diệc Diễm.

Trước mắt là Giang Minh với vẻ nghiêm túc khiến tôi phải nhíu mày.

Tôi ngẩng đầu. “Giang Minh, gần đây cậu rất cuộc đang làm cái quỷ gì vậy?” Tại sao, tôi càng ngày càng không thể hiểu hắn, ba năm trước đây, hắn trôi dạt khắp nơi, tên còn đồ luống cuống từ khi nào đã thay đổi rồi, trở nên bí hiểm, trở nên bất cần đời. Đôi khi, trong mắt hắn lại lộ ra tia sáng dị thường làm cho tôi cảm thấy bất an. Hắn rất cuộc suy nghĩ cái gì, thật thật giả giả trong lời nói này rất cuộc lại ẩn hàm điều gì?

“Có sao? Tôi vẫn vậy mà!” Khóe miệng giật nhẹ, Giang Minh lại khôi phục vẻ thờ ơ vốn có, hai tay kê sau đầu. “Chị suy nghĩ nhiều quá rồi đấy, già quá đi!”

Tôi âm thầm thở dài, không muốn truy vấn, cũng không có ý định làm như vậy. Tôi luôn dự cảm được, nhưng không muốn biết nguyên nhân, thà rằng trốn tránh! Bốn mươi phút tuyên bố sao lại lâu đến vậy, một bên là Giang Minh cố tình gây sự, một bên là ánh mắt thiêu đốt của Đường Diệc Diễm nhìn tôi chằm chằm, tôi thật sự cảm thấy như đứng đồng lửa, như ngồi đồng rơm.

Bởi vậy, khi màn khai mạc chấm dứt, tôi gần như trốn ra khỏi đại sảnh bữa tiệc. Ngoài cửa, các xe sang trọng tập hợp lại, trong đám người hỗn loạn, tôi nhìn thấy kẻ giả nhân giả nghĩa kia. Hắn ôn hòa bắt tay mọi người, cười nói.

Là người như thế nào mới có thể không có một chút áy náy, tàn nhẫn hủy diệt một sinh mệnh, sau đó còn có thể thản nhiên sống như vậy.

Tôi phần hận cắn chặt môi dưới. Bên cạnh, có người nào đó gắt gao nắm lấy bàn tay đang run rẩy của tôi.

Giang Minh!

Hắn đứng bên người tôi, cùng ánh mắt của tôi nhìn về phía Đường Tử Lễ.

“Nhanh thôi, tắt cả việc báo thù tội ác sắp kết thúc!”

Tôi quay đầu nhìn hần, gió khê thổi khiến vài sợi tóc của hần bay nhẹ, nét cười kiên nghị trên khuôn mặt kia khiến trái tim người ta đập nhanh. Ánh mắt chắc chắn giống như đêm hôm đó, cái đêm chúng tôi gắt gao cầm lấy tay nhau ước định đồng tâm hiệp lực!

Bây giờ là lúc tôi thực hiện nguyện vọng của mình!

“Giang Minh, tôi đang nghĩ, nếu ba năm trước đây tôi không nắm lấy tay cậu, cả hai chúng ta sẽ thế nào nhỉ?”

Khóe miệng hần khê động. “Duyệt Duyệt, không giống như trước, nếu lựa chọn con đường này, vốn không có đường lui, càng không có nếu!”

Mười tám tuổi, hần mới mười tám tuổi, vậy mà đã khiến người ta sợ hãi như thế. Năm đó, lựa chọn của tôi là chính xác sao? Người đồng minh này bắt đầu làm tôi cảm thấy... sợ hãi!

Một tiểu tử mới mười tám tuổi, giống hệt Đường Diệc Diễm năm đó, vô hình áp bách tinh thần của người khác!

3. Chương 03

Nếu một người ngay cả bóng dáng cũng làm cho người ta cảm thấy cô đơn, vậy thì linh hồn của người đó sẽ còn tịch mịch đến thế nào đây?

Tôi nhấp một ngụm rượu trái cây, nhìn bóng người đang đứng ở góc quầy bar, một người đàn ông mặc âu phục tối màu, đáng vẻ rất quen thuộc.

Trước khi tôi vào quán bar này, anh ta đã ở đây. Tuy rằng mặc trang phục tối màu, nhưng anh ta lại như một điểm sáng, hấp dẫn ánh mắt của mỗi một người nơi đây. Diện mạo của anh ta chắc là cũng không tồi, nếu không, sao tôi chỉ ngồi ở chỗ này có vài phút ngắn ngủi mà đã có mấy người phụ nữ đến tiếp cận anh ta, mặc dù sau đó tất cả đều mất hứng bỏ đi!

Mà tôi cũng phải chú ý tới người đó có lẽ là vì bóng dáng của anh ta khiến tôi nghĩ đến một người, một người được chôn giấu tận sâu đáy lòng, bóng dáng của người đó cũng giống như vậy, gầy yếu, cao lớn, cô đơn!

Người đàn ông kia lại uống thêm một ly rượu, tôi nhận thấy vẻ khó xử trên khuôn mặt của nhân viên pha chế, người uống rượu đến không thiết cả mạng sống như vậy, chắc cũng chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay!

Tôi lắc đầu, một cô gái cao gầy đã đến tiếp cận người đàn ông đó. Tôi cười cười, nha đầu kia cũng phải đi khiêu chiến một chút sao? Tôi sẽ không nghi ngờ, cô bé đó vốn kiêu ngạo lại xuất sắc như vậy, đương nhiên sẽ muốn tìm đến những mục tiêu khó khăn để thử thách.

Vậy mà tôi lại nhìn thấy cảnh nha đầu đó ngượng ngùng quay đi, vẻ ảo não hiện rõ trên gương mặt tươi trẻ.

“Anh ta nhất định là người đồng tính luyến ái!” Qua Nhan cầm lấy ly rượu trên bàn, ngửa đầu uống cạn.

Sau đó lại nặng nề ngồi xuống bên cạnh tôi, hàng mi cong cong nhẹ nhàng chớp, đôi chân thon dài được vây bởi chiếc váy thanh nhã, tuy chỉ mới mười sáu tuổi, con bé cũng đủ để khiến cho bao người đàn ông bình thường phải sôi sục máu trong người. Có lẽ anh chàng kia thật sự là đồng tính luyến ái.

“Anh Minh không đến đây sao?” Qua Nhan nhìn tôi, làn môi bởi vì không thấy được người muốn gặp mà bất mãn cong lên.

“Cậu ta là ‘đại nhân’, em cũng không phải không biết!” Đúng là khiến cho lão gia của hần tức chết.

“Em đã lâu không gặp anh ấy. Thật là! Gọi điện thoại cũng chỉ nói vài câu đã cúp máy rồi!” Mỗi khi nhắc tới Giang Minh, trong mắt Qua Nhan vĩnh viễn đều là thần thái bay lên, cô bé này vẫn ỷ lại Giang Minh giống ba năm trước đây, là yêu, là thói quen, ai cũng nói không rõ được!

“Qua Nhan, tại sao không sang học ở trường bên Mi?” Giang Minh đã sớm giúp con bé liên hệ với trường học bên đó, bố mẹ tôi ở bên kia cũng có thể chăm sóc cho con bé.

“Không thích, em không muốn rời xa anh Minh!” Lý do rất đơn giản, ai cũng có thể nghĩ ra.

“Nhưng mà em vẫn còn nhỏ, nếu...”

“Trường học ở Trung Quốc cũng tốt mà, em còn chưa nói là không đi học nha, em chỉ là...” Qua Nhan liếc nhìn tôi, mím môi. “Anh Minh trở nên rất khác, em cảm giác được nếu em rời đi, em và anh ấy càng không thể ở cùng một chỗ!” Trong mắt Qua Nhan hiện lên một tia khổ sở!

Thì ra nha đầu này thật sự là...

Nhưng Giang Minh không thích hợp với con bé, Giang Minh đã thực sự thay đổi, bắt đầu trở nên không thể nắm trong tay, trở nên...

“Chị Duyệt Duyệt, chị giúp em được không? Giúp em nói với anh Minh để em học trung học ở đây, em nhất định sẽ cố gắng học tốt!”

Tôi khẽ thở dài, nếu không đáp ứng, nha đầu này cũng sẽ không chịu thỏa hiệp, cô bé này chính là quật cường như vậy. Bề ngoài tưởng chừng rất vô tư, nhưng trong lòng lại gắt gao nhận định một người!

“Chị Duyệt Duyệt!”

“Được rồi, chị sẽ giúp em nói!”

“Cám ơn chị Duyệt Duyệt!” Qua Nhan nhảy nhót ôm lấy tôi, dù sao cũng chỉ mới mười sáu tuổi, vẫn là một cô bé, bề ngoài thành thực như thế nào thì nội tâm vẫn là đơn thuần.

“Nhưng em phải hứa với chị, sau này không được tới quán bar, mỗi lần đều hẹn gặp ở những chỗ như thế này, em còn chưa trưởng thành đâu!”

“Ai bảo anh Minh thích nơi này cơ chứ... Nhưng mà, tuân lệnh!” Qua Nhan khẽ cười, hướng về phía tôi hành lễ.

Tôi buồn cười điểm nhẹ lên chóp mũi ôn bé. “Tiểu nha đầu...”

Qua Nhan ở bên ngoài chờ tôi, tôi đi vào trong toilet.

“Cô... Cô à!” Một giọng nói sợ hãi vang lên phía sau tôi, tôi nghi hoặc quay đầu lại.

Nhân viên quán bar đang nhìn tôi chăm chăm, lộ ra vẻ sợ hãi.

“Chuyện gì?” Tôi lạnh lùng nhìn anh ta, không thích người khác nhìn thẳng mình như vậy.

“Cô à, cô có thể đi theo tôi một lát được không? Đại khái là, cô quen biết với vị tiên sinh này đúng không!” Anh ta dẫn tôi tới quầy bar, người đàn ông vừa nãy đã say đến thảm hại, gục xuống bàn bất tỉnh nhân sự, trên người tất cả đều là mùi rượu gay nồng.

“Người này...”

“Là như vậy, chúng tôi gọi thế nào cũng vô dụng, nhưng... cô xem đi!” Anh ta cầm lấy di động đang đặt trên bàn của người đàn ông kia đưa cho tôi. “Tôi nghĩ đây chắc là cô phải không, cho nên...”

Hình nền di động đúng là ảnh chụp của tôi, ảnh tôi ngọt ngào cười, đầu hơi cúi, trong mắt lóng lánh tia sáng kỳ dị, tóc buộc thành đuôi ngựa ở sau người.

Đây là... Đây là ảnh chụp thời trung học của tôi.

Trái tim tôi khẽ run lên, chậm rãi đi đến trước quầy bar, dưới ngọn đèn mờ ảo, tôi thấy rõ khuôn mặt vì say rượu mà trở nên vụn vặt kia.

Diệc Diễm, Đường Diệc Diễm!

oOo

“Chị Duyệt Duyệt!” Qua Nhan đứng ở góc xa ngạc nhiên nhìn tôi và nhân viên quán bar đang cố hết sức đỡ Đường Diệc Diễm đi ra.

“Anh ta... Chị đã thu phục anh ta đấy à?” Không thể nào, Qua Nhan nhìn tôi với vẻ mặt không thể tin nổi.

“Mau tới giúp chị!” Tôi lười giải thích. Trước hết cứ đỡ Đường Diệc Diễm ngồi vào trong xe rồi nói sau, anh đã say đến không biết gì, không chịu nhúc nhích, nặng gần chết.

“Ồ, ờ...” Qua Nhan vội vàng mở cửa xe.

Mất rất nhiều sức lực chúng tôi mới đẩy anh vào trong xe được. Qua Nhan quay đầu nhìn về phía Đường Diệc Diễm. “Chị Duyệt Duyệt, bây giờ phải làm sao? Không phải là chị đánh anh ta đến hôn mê rồi mạnh mẽ quăng vào đây đấy chứ?”

Tôi trợn mắt, thực bội phục trí tưởng tượng của cô bé này.

Tôi khởi động xe, thuận thực lướt đi trên đường cái, còn Qua Nhan lại giống như một chiếc loa nhỏ, suốt dọc đường cứ nói không ngừng.

“Khách sạn? Chị Duyệt Duyệt, chị... thật đúng là thoáng nha!” Qua Nhan cúi đầu, theo cửa kính xe nhìn về phía khách sạn cao cấp phía trước. Đây là khách sạn gần quán bar nhất, tôi nghĩ trực tiếp đưa anh trở về là không thể, nên đành để anh ở khách sạn tỉnh rượu vậy.

“Em về Giang trạch trước đi, chị sẽ trở lại sau!” Tôi đưa cho Qua Nhan một ít tiền mặt.

“Không vấn đề gì, chị muốn chơi bao lâu cũng được!” Vẻ mặt Qua Nhan đầy ái muội.

Tôi khốn quẫn nhắm mắt lại. “Không được rình mò ở bên ngoài, nếu không, chuyện chị hứa với em sẽ lập tức hủy bỏ!”

“Biết rồi!” Qua Nhan mếu máo liếc nhìn Đường Diệc Diễm đang nằm ở phía sau. “Chị Duyệt Duyệt, anh ta thật sự đẹp trai nha, chị thật có phúc!”

“Qua nhan...”

“Được, được, em đi!”

Tiểu quỷ!

Nhân viên khách sạn cũng phải mất khá nhiều công sức mới đưa được thân mình cao lớn của Đường Diệc Diễm yên ổn nằm trên giường. Tôi mở cửa phòng tắm, đem khăn mặt đã được vò qua nước nóng đắp lên trán anh. Anh hơi khó chịu nhíu mi lại, lẩm bẩm vài tiếng, nhưng vẫn không tỉnh.

Tôi đau lòng nhìn hai má đỏ bừng của anh, nhẹ nhàng mơn trớn, sao lại uống nhiều như vậy chứ, đồ ngốc!

Tôi nắm lấy tay anh, nhẹ nhàng giúp anh cởi áo khoác, cà vạt, sơ mi, dùng khăn nóng giúp anh lau thân thể nóng bỏng, lại thoáng nhìn thấy trên người anh có một vài vết sẹo rất sâu.

Mỗi một vết sẹo đều được phân bố rõ ràng ở sau lưng, đây hẳn là những vết thương mà năm đó anh phải chịu khi đi đua xe, vết thương ở vai phải kia cũng là tôi tự mình băng bó cho anh. Bây giờ, tất cả đều lần lượt xuất hiện trước mặt tôi, làm cho trái tim tôi đập cuồng loạn. Ba năm, vẫn còn rõ ràng như vậy, những ngày tháng đó thê thảm đến cỡ nào, mà tất cả, anh đều âm thầm chịu đựng không hề nói cho tôi biết.

Đường Diệc Diễm, anh đúng là đồ ngốc! Rất ngốc, vô cùng ngốc!

Trước mắt bắt đầu mơ hồ, nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống trên người anh, theo thân mình anh rớt xuống. Tôi đã nghĩ rằng sẽ không khóc, nghĩ rằng ba năm đã muốn chết lặng, đã quên tất cả, nhưng khi nhìn thấy anh một khắc, trái tim của tôi lập tức đập rất nhanh, ngay cả thở cũng không xong!

Diệc Diễm! Tôi thống khổ nằm úp sấp bên người anh, ôm lấy thân mình nóng bỏng kia, cắn chặt môi, nghẹn ngào khóc. Diệc Diễm.... Xin lỗi, em xin lỗi vì đã làm tổn thương anh như vậy, em xin lỗi!

Suốt cả đêm, Đường Diệc Diễm ói rất nhiều, mơ mơ màng màng, căn bản cũng không rõ bên người mình là ai, anh vẫn cố gắng chống đỡ từ trong tiềm thức, dường như rất không thích người khác tới gần.

Tôi mệt mỏi chăm sóc cho anh đến tận lúc bình minh, khi anh dần dần trầm ổn ngủ say tôi mới nhẹ nhõm rời đi. Cuối cùng, tôi nhẹ nhàng in lại nụ hôn của mình.

Diệc Diễm, đừng tiếp tục vì em mà thương tâm, em không đáng, cũng không tiếp nhận nổi!

4. Chương 04

Thời gian gần đây, Giang Minh rất bận rộn, bởi vì lão gia đem dự án công viên giao cho hắn toàn quyền quản lý, người ngoài còn nghi ngờ đồn đại thanh danh mấy năm nay của hắn chẳng ra làm sao, một con người sống phóng túng!

“Hôm đó chị cả đêm không về là vì hắn sao?” Đứng ở chỗ cao nhất của công viên ven biển, Giang Minh chỉ ngón tay về phía đám người đang đi từ đằng xa về hướng này. Trong đó, Đường Diệc Diễm một thân âu phục sang quý chần chừ đi ở chính giữa.

Tôi quay đầu nhìn phía hắn, nhíu mi.

“Người đàn ông mà Qua Nhan nói, chắc là hắn ta rồi!” Giọng điệu của Giang Minh bình thản làm tôi đoán không ra nội tâm của hắn thế nào, khuôn mặt không chút biểu tình, ánh mắt bắn một đường thẳng tắp về phía trước, hai tay đút vào trong túi quần.

Dáng vẻ của hắn khiến tôi không khỏi kinh ngạc. Biểu tình như vậy...

“Chuyện này không liên quan đến cậu!” Tôi lạnh lùng quay đầu đi, ngăn nổi bất an trong lòng lại.

“Tôi chỉ là nhắc nhở chị, chớ quên mục đích trở về của chị!” Giọng điệu của Giang Minh đã nặng thêm vài phần, thân mình không hề động đậy, vẫn duy trì bộ dáng như cũ.

“Không cần cậu nhắc nhở, tôi nhớ rõ hơn bất cứ ai!”

“Vậy sao?” Giang Minh hừ hừ, rốt cuộc thì thân mình cũng giật giật, hắn nhìn tôi, khóe miệng cong lên.

“Nếu đã như vậy, chúng ta bắt đầu đi, Duyệt Duyệt!”

“Chủ đề công viên lần này lấy phiêu lưu kì diệu làm chủ đề. Trước hết, công viên vốn được xây dựng ở ven biển, chúng tôi quyết định bắt đầu thiết kế từ khu vực dưới cùng...” Kiến trúc sư thông dong dùng máy chiếu giảng giải ý tưởng của mình, bên dưới là những người phụ trách chủ yếu của tập đoàn Đường thị và tập đoàn Giang Nguyên, được chia làm hai bên, ngồi đối diện trên bàn hội nghị dài.

Giang Minh bắt đầu xoay bút. Tôi ngồi cạnh hắn, gõ lại nội dung của cuộc họp trên máy tính một cách thành thạo. Giang Minh chống cằm nhìn tôi, không chút để ý tới những ánh mắt khác thường này, bao gồm cả Đường Diệc Diễm đang ngồi ở phía đối diện chúng tôi.

Trương Tuyết Ngưng hình như vẫn là thư kí của anh. Khi làm việc thì giỏi giang, lúc bình thường lại quyền rũ, người con gái như vậy quả là hiếm có, hai người đó kết hợp lại nhất định sẽ tạo nên nghiệp lớn.

“Ấy kìa! Chị sai rồi!” Một giọng nói làm như không chút để ý vang lên ngay bên tai tôi. Giang Minh nghiêng người, đầu kê tới gần tôi, môi dừng bên tai tôi, hắn dùng chiếc bút trong tay chỉ vào màn hình máy tính, ngay phía trên biểu tượng thùng rác!

Mặt tôi bỗng chốc đỏ bừng, hoảng loạn nhấn backspace, đưa vào một lần nữa, tay tiếp tục gõ bàn phím nhưng lại run nhẹ, tôi cảm giác được cái nhìn chăm chú của Đường Diệc Diễm từ phía đối diện.

Mặt anh không chút thay đổi, nhưng lại không chút kiêng kị mà nhìn tôi chăm chăm.

Giang Minh lạnh lùng nhìn bàn tay run run đang nhanh chóng sửa các lỗi sai của tôi.

Tình trạng như vậy gần như khiến tôi nghẹt thở. Một lần nữa phải đối mặt với Đường Diệc Diễm đã làm tôi đủ bối rối rồi, tên tiểu tử này lại còn cố ý gây thêm phiền phức, trái tim tôi thật sự không chịu nổi.

Tôi cố gắng tập trung tinh thần, tự nói với mình phải tập trung toàn bộ vào máy tính, nhưng mắt lại không khống chế được mà liếc về phía Đường Diệc Diễm.

Trái tim tôi nhảy múa điên cuồng, nhìn bộ âu phục bao lấy thân hình mình, đầu tôi lại hiện lên hình ảnh hôm đó trong khách sạn, tôi đã giúp anh chà lau cơ thể.

Tôi khẽ nuốt nước miếng, tay đặt trên bàn phím đã thất bại mà ngừng lại.

Diệp Sương Phi, trận chiến còn chưa bắt đầu mà mày đã rối loạn rồi sao?

Không thể bỏ cuộc được, mày quên ư? Quên mối thù của Việt Phong rồi sao?

Tôi nắm chặt chiếc dây chuyền, sắc mặt trầm xuống.

Việt Phong!

Hít sâu một hơi, tôi mở bàn tay đang nắm chặt ra, trái tim bối rối cố sức bình tĩnh buông lỏng, lại bắt đầu thông dong gõ bàn phím.

Giang Minh ngồi bên cạnh cũng đã nhích người ra một chút, tiếp tục quay bút, chiếc bút nhỏ dài đang không ngừng chuyển động trên tay hắn.

Hai giờ sau, hội nghị chấm dứt. Đường Diệc Diễm lễ phép bắt tay với Giang Minh: “Hợp tác vui vẻ!”

“Sau này mong được chỉ giáo nhiều hơn!” Giang Minh cười. “Đêm nay chúng tôi có bữa tiệc, Đường tiên sinh có hứng thú tham gia không?”

Thân thể tôi chấn động, hoang mang nhìn về phía Giang Minh, bữa tiệc nào cơ chứ?

“Được!” Tôi nghe thấy câu trả lời nặng nề phát ra trên đỉnh đầu, tôi vội ngẩng lên, Đường Diệc Diễm không nhìn tôi, chỉ có khóe miệng là nhẹ nhàng nhếch lên.

Quả nhiên, tôi biết ngay là Giang Minh sẽ không lựa chọn nơi tốt đẹp gì. Tiếng nhạc trong đình tai nhức óc, tất cả mọi người ở đây, ban ngày đều mang dáng vẻ nghiêm túc, còn đêm xuống lại điên cuồng mà vụng về thân mình, tìm kiếm sự an ủi trong chốc lát.

Tôi thấy Giang Minh mời Đường Diệc Diễm uống một ly, hai người đàn ông chênh nhau sáu tuổi, nhưng thoát nhìn đều mạnh mẽ ngang nhau. Giống nhau ở chỗ tuổi còn trẻ đã đứng trên đỉnh, và khác biệt là, Đường Diệc Diễm còn có thân phận chống đỡ, Giang Minh lại phải dựa vào chính mình, cả hai đều dốc sức phấn đấu để đổi lấy tất cả mọi thứ của ngày hôm nay, hy sinh quá nhiều.

“Tôi ra ngoài một lát!” Tôi không thích không khí ngột ngạt trong căn phòng này.

“Duyệt Duyệt, tôi đi cùng chị!” Giang Minh buông chén rượu, đứng lên. Tôi thấy thân mình Đường Diệc Diễm chợt cứng đờ, tuy rằng chỉ là trong nháy mắt.

Tôi nhìn Giang Minh, hắn cố ý sao? Cố ý gọi tôi là Duyệt Duyệt ở trước mặt anh?

Trước đây, ngoài người nhà của tôi thì chỉ có hắn mới được gọi như vậy!

Tôi thở dài, không từ chối, nhìn Giang Minh theo tôi đi ra khỏi phòng, tôi cũng muốn nói chuyện với hắn một chút!

“Giang Minh, cậu rốt cuộc muốn làm gì?” Vừa ra khỏi phòng, tôi nhìn hắn đầy phần nộ.

“Cậu không nhầm đối tượng đấy chứ?” Đường Tử Lễ mới là mục tiêu của chúng tôi, hắn rõ ràng biết tôi và Đường Diệc Diễm đã quen nhau từ trước, vậy mà còn liên tục làm anh khó xử.

“Tôi không nhầm, mà là chị đã nhầm!” Giọng nói của Giang Minh nặng nề vang lên bên tai tôi. “Chị dám nói chị không hề dao động không?”

Tôi phức tạp liếc hắn một cái rồi cúi đầu.

“Tôi chỉ muốn chị xác định lại quyết tâm của chị, nếu sau này vì hắn mà chị tình nguyện từ bỏ tất cả kế hoạch, vậy thì chúng ta còn bắt đầu làm gì?” Giang Minh không còn giữ nét cười nữa, trên mặt hắn là thái độ nghiêm túc đến khác thường.

“Anh ấy là anh ấy, Đường Tử Lễ là Đường Tử Lễ!” Người Đường gia căn bản là không đoàn kết.

“Nhưng họ đều là người Đường thị, đối phó với Đường Tử Lễ, tất nhiên phải đánh vào chỗ xung yếu của tập đoàn Đường thị, chị dám nói, đến lúc đó còn không liên quan đến chuyện của Đường Diệc Diễm sao?”

Tôi không nói gì, yên lặng nhìn về phía hắn, Giang Minh nói đúng. Đến cuối cùng, tôi không thể không trở thành kẻ địch của Đường thị, nếu vậy, Đường Diệc Diễm phải làm sao đây!

“Duyệt Duyệt, chị mở to mắt được không?” Giang Minh bỗng nhiên nắm chặt bả vai của tôi, tôi ngẩng đầu, thấy được sự chua xót trong mắt hắn “Mở to mắt, trên đời này không phải chỉ có một mình Đường Diệc Diễm là đàn ông!”

Ánh mắt của hắn làm tôi bối rối, vội đẩy hắn ra. “Giang Minh, đừng đùa nữa, bao nhiêu lần rồi, cậu không thấy mệt sao? Nhàm chán quá đấy!”

Tôi thật sự chưa bao giờ nhìn thấy bộ dạng này của hắn, sự nhiệt tình trong mắt hắn làm cho lòng tôi lo sợ. Không, không phải như tôi nghĩ đâu, hắn chính là kẻ bất cần đời, chỉ là thằng nhóc táo bạo như ba năm trước, ánh mắt thâm tình như vậy không nên xuất hiện trong đôi mắt hắn, lại càng không phải là lúc nên đối với tôi như vậy!

Giang Minh buông tay ra, trong đáy mắt hiện lên một tia đau xót.

“Cứ suy nghĩ lại đi, nếu chị thật sự không thể đối diện với trái tim của chị, làm sao chúng ta có thể tiếp tục được. Vừa mới bắt đầu đã yếu như vậy, nhất định sẽ thất bại. Có lẽ, Trần Việt Phong cũng không muốn chị thay anh ta báo thù, không muốn chị biến thành như bây giờ?”

Lời nói của Giang Minh giống một chậu nước lạnh, hắt thẳng lên người tôi, khiến thân thể tôi đau đớn. Tôi gắt gao cắn môi: “Không, ngày nào kẻ hại anh ấy còn chưa bị trừng phạt, anh ấy một ngày cũng sẽ không ngủ yên!”

5. Chương 05

“Nếu vậy, trước hết chị hãy khẳng định lại lòng mình đi đã!” Giang Minh liếc nhìn tôi một cái, xoay người châm một điếu thuốc, tránh qua một bên.

“Ba...” Tôi nghe được tiếng trượt của bật lửa vang lên giữa hành lang.

Có cái gì đó đang nặng nề va chạm vào trái tim tôi. Tôi lấy nước vô đều lên khắp mặt, nhìn mình trong gương, nặng nề mà thở dốc. Bọt nước theo hai bên má tôi chảy xuống, trang sức lấp lánh phản chiếu, mơ hồ làm cho tôi không thể nhìn rõ khuôn mặt mình. Có lẽ, tôi vẫn còn có trái tim.

Ba năm qua, thù hận khiến tôi trở nên lạnh lùng, tôi ép bản thân mình phải trở nên mạnh mẽ, không lúc nào là không nghĩ đến việc đẩy Đường Ti Lễ vào chỗ chết. Nhưng linh hồn bởi vì thù hận mà biến thành vụn vụn thì làm sao có nổi một chút bình yên đây?

Vất vả quá!

Thật ra Giang Minh đã nói đúng, tôi thật sự thấy quá vất vả, mệt mỏi muốn chết! Tôi vẫn luôn bắt mình phải nhớ kỹ mỗi thù của Việt Phong, bắt mình quên đi tình yêu dành cho Diệc Diễm.

Mà tất cả sự nguy trang này, vào khoảnh khắc nhìn thấy Đường Diệc Diễm đã lập tức sụp đổ. Là tôi, là tôi đã nhất quyết khiến cho Đường Diệc Diễm trở nên lạnh lùng, bị ai như vậy!

Việt Phong, em đã sai sao? Thật sự sai ư? Hoá ra cảm giác bị thù hận bủa vây lại khó chịu như vậy, trong lòng phải hận một người lại áp lực đến thế!

Việt Phong, trước kia anh cũng như vậy sao?

Tôi nâng mi mắt lên, yên lặng nhìn chính mình, ánh mắt dần trở nên kiên định.

Không được, tôi không thể dao động!

Chỉ cần một ngày còn chưa đạp đổ Đường Ti Lễ, linh hồn áy náy của tôi vẫn không thể bình tĩnh lại, Việt Phong cũng sẽ không ngủ yên! Tôi tin nhất định là vậy, nhất định!

Hít mạnh một hơi, tôi rút khăn tay ra, bắt đầu thong dong chà xát những giọt nước còn đọng trên mặt, sau đó thuần thực trang điểm lại, lông mi, son môi, má hồng...

Trở lại phòng, Giang Minh đang hăng say chơi đùa, vừa nhìn thấy tôi bước vào, hần lập tức cười đến sáng lạn: “Duyệt Duyệt, còn thiếu mình chị thôi đấy, lại đây!”

Tôi liếc nhìn Đường Diệc Diễm, anh đang cúi đầu, loạng choạng quơ quơ ly rượu trong tay, tiếng thủy tinh gõ lên vách tường sôi vang.

Ngồi xuống cạnh Giang Minh, tôi dùng ánh mắt cảnh cáo nhắc cậu ta không cần hồ nháo. Cậu ta khẽ nhún vai tỏ vẻ vô tội, hướng về phía mọi người vỗ tay: “Mọi người, chúng ta chơi trò ‘nói thật và đại mạo hiểm’ đi!”

Cái gì? Tôi bất khả tư nghị quay đầu trừng cậu ta, ngoài cười nhưng trong không cười uy hiếp: “Cậu... đừng... quá đáng!” Xú tiểu tử!

Cậu ta vẫn nhếch môi cười với tôi.

“Giang quản lí, rất hay, tôi tham gia!”

“Tôi cũng vậy!”

“Mọi người đều đến chơi đi!”

Tôi bất đắc dĩ chống trán, những người đó ồn ào hoàn toàn không đếm xỉa gì đến sự kháng nghị của tôi.

Vì thế, một vỏ chai rượu nhanh chóng được đặt lên giữa bàn. Mọi người lập tức xúm quanh.

Giang Minh cười, nói: “Hắc hắc, luật chơi mọi người đều biết cả rồi, đầu chai chỉ vào ai thì người đó được lựa chọn, tương ứng, người được đẩy chai hướng tới sẽ ra yêu cầu. Nếu đối phương hoàn thành nhiệm vụ, thì người kia sẽ nhận trừng phạt. Tất nhiên, nếu đối phương cố ý không thỏa hiệp, vậy thì đành phiên họ uống hết chỗ này!” Dứt lời, Giang Minh chỉ vào 12 cốc bia đã được đặt sẵn một bên. “Một lần uống hết đó nha!”

“Ây da, Giang quản lí, anh thật chơi hiểm nga!”

“Ui, người ta sợ rồi đó!”

“Làm sao bây giờ, vấn đề gì cũng có thể hỏi sao?”

Trong phòng lập tức ồn ào, không biết khi nào thì Giang Minh đã ngồi xuống vị trí đối diện với tôi, ngay cạnh Đường Diệc Diễm, nghịch ngợm nháy mắt mấy cái.

Tôi nhếch môi, khuôn mặt không có chút hoà nhã.

“Thùng thùng đông...” Chai rượu bắt đầu chuyển động mỗi lúc một nhanh trên mặt bàn gỗ trơn nhẵn, mỗi người dường như đều ngừng thở, trơ mắt nhìn chai rượu xoay chậm dần, rồi dừng ở...

“A, làm sao bây giờ!” Đầu chai chỉ thẳng vào Tiểu Trương- trợ lý của chúng tôi, một cô gái hay then thùng. Chiếc kính to bản được đặt ngay ngắn trên sống mũi, che đi hơn một nửa khuôn mặt. Mà đầu còn lại hướng vào đồng nghiệp Tiểu Lí. Cậu ta đã xoa xoa tay: “Tiểu Trương, xin lỗi nha, cô chọn cái gì đây?”

“Đại... Đại mạo hiểm!”

“Được, nếu vậy thì mời cô đi đến quầy bar bên ngoài, tiến về chỗ có vị khách nam tính nhất đang ngồi ở đó, mang số điện thoại của anh ta về đây, nhớ là phải chuẩn nha!”

“A, Tiểu Lí, anh thật nham hiểm!”

“Đúng vậy, chơi ác quá đi!”

Các cô gái đều bèn vực kẻ yếu, khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Trương đã biến thành đỏ bừng.

“Đâu có, như vậy mới kích thích chứ!”

“Đúng rồi, đổi lại là các cô, các cô còn không phải cũng như vậy!”

Nam nữ lập tức chia làm hai phái, khẩu chiến lẫn nhau.

“Tôi... Tôi đi!” Tiểu Trương ngượng ngùng đẩy gọng kính lên, đứng dậy!

Một lúc lâu sau cô ấy mới trở lại, khuôn mặt lại càng đỏ hơn, đưa ra một tờ giấy. “Anh ta đưa cho tôi này!”

“Yeah!” Các cô gái đã nhao nhao đưa bìa đến. “Tiểu Lí, phạt rượu!”

Tiểu Lí bĩu môi, sáng khoáy giữa đầu uống cạn.

Lượt tiếp theo lại bắt đầu!

“Chọn cái gì đây?”

“Nói thật!”

“Được, một tuần cậu có mấy lần cao trào hả?”

...

Không khí càng ngày càng náo nhiệt, sự câu nệ lúc mới đầu đã không còn sót lại chút gì. Mọi người cũng dần trở nên không kiêng nể ai.

Trương Tuyết Ngưng bị buộc phải uống rượu giao môi cùng một đồng nghiệp nam. Đường Diệc Diễm nói thế nào cũng là quản lí, cho nên đến phiên hắn, mọi người cũng chỉ lấy lệ, yêu cầu hắn nhảy một bài với một đồng nghiệp nữ.

Lại thêm mấy lượt chơi nữa trôi qua, thần may mắn có vẻ như vẫn mỉm cười với tôi. Nhìn trong mắt Giang Minh chợt lóe ra một tia giảo hoạt, tôi chỉ có thể cầu nguyện trò chơi ma quái này mau chóng chấm dứt!

“Tạp!” Ngay khi đầu chai thẳng tắp hướng tới trước mặt tôi, tôi biết là lời cầu nguyện của mình đã trở nên vô dụng. Giang Minh hướng về phía tôi, nhẹ nhàng nhắc ly rượu trong tay lên, kính tôi, sau đó ngửa đầu uống cạn, hắn nuốt xuống, đá lông nheo trên tức tôi, gian kế hiện rõ mồn một trên khuôn mặt: “Diệp tiểu thư, chọn cái gì đây?”

“Đại mạo hiểm!” So với việc bị làm khó bởi mấy câu hỏi của cậu ta, tôi nghĩ vẫn nên lựa chọn làm mấy việc kia, uống chén rượu giao môi, khiêu vũ đại khái một chút, tôi không muốn để cậu ta thể hiện trình độ võ mồm cực nhanh!

Nhưng khoe miệng Giang Minh lại cong lên, làm tôi cảm giác như mình bị đi guốc trong bụng!

“Nếu Diệp Sương Phi tiểu đã có đảm lượng như thế, vậy thì hãy lựa chọn... hôn tôi hoặc là Đường quản lý, lười hôn nha!”

Quả nhiên!

Lời nói của Giang Minh tựa như một trái bom phát nổ, trong phòng bỗng chốc yên tĩnh lại, tất cả mọi ánh mắt đều nhắm tới tôi.

Xú tiểu tử! Tôi phần hận trừng mắt nhìn cậu ta, siết chặt tay lại. Đường Diệc Diễm lại thản nhiên tựa lưng vào sofa, nhấp ly rượu lên nhấp một ngụm, ung dung nhìn tôi.

Một bên là Trương Tuyết Ngưng với sắc mặt xanh mét.

“Nghĩ xong rồi chứ? Diệp tiểu thư!” Giang Minh hai tay ôm ngực, biểu tình tựa như mỗi mắt mong chờ!

“Thật sự là rất khó chọn, đều...”

Bắt đầu có những tiếng nói nhỏ sợ hãi. Tôi đứng phắt dậy, quyết định lựa chọn.

“Bành” Mười hai cốc bia nặng nề đặt trên mặt bàn, tôi lưu loát nhấp lên một cốc, ngửa đầu, từ từ uống...

Bốn phía vang lên những tiếng than khiếp sợ, tôi từng cốc từng cốc một uống cạn, nhìn Giang Minh trong mắt có kinh ngạc, còn cả ánh mắt phức tạp của Đường Diệc Diễm. Tôi khép mắt lại, càng dùng sức để uống!

Giang Minh, cậu muốn làm khó tôi phải không? Không có cửa đâu!

Mọi thứ trước mắt bắt đầu nghiêng ngả, ý thức cũng dần mơ hồ. Dòng bia đang nuốt xuống dường như dần chuyển động ngược lại, khoe miệng cũng đã tràn ra một ít.

“Ba” Tôi lại buông xuống một chiếc cốc rỗng nữa, lau quệt khoe miệng, nhú mi, đang định tiếp tục cầm lấy một cốc bia khác thì tay lập tức bị đè lại. Trước mắt, Giang Minh dùng vẻ mặt chặt vật nhìn tôi, hắt thở dài, yên lặng tiếp nhận cốc bia trong tay tôi, ngửa đầu uống cạn.

Mọi người đều tròn mắt nhìn hân thay tôi uống hết số bia còn lại. Ai cũng không nói được tiếng nào.

“Tôi... đi trước!” Cảm giác khó chịu trong dạ dày làm tôi thấy không khỏe, loạng choạng chen qua đám người, đi ra ngoài. Tôi mất thăng bằng lão đảo bước về phía trước, bỗng có người tay mát lạnh đỡ lấy thân mình đang trượt xuống của tôi, ôm vào trong ngực.

Diệc Diễm, tôi nhìn đôi mắt màu nâu thẫm kia, ánh sáng trong đó khẽ lóe ra, lưu chuyển, vòng tay đang ôm tôi của anh bỗng buộc chặt thêm một chút, hơi thở nặng nề phất trên cổ tôi. Diệc Diễm, Diệc Diễm... nỗi chua xót trong lòng từng chút một lan tràn, tôi si ngốc cười, muốn nâng tay lên ôm anh, nhưng thân mình lại bị một lực khác kéo lại. Trên đỉnh đầu truyền đến giọng nói của Giang Minh: “Đường quản lý, tôi sẽ đưa thư ký của tôi về, không nhọc anh lo lắng!”

Bàn tay đang đặt trên lưng tôi nhanh chóng siết lại, sau đó suy sụp buông ra. Tôi bị Giang Minh mạnh mẽ ôm vào trong lòng, hân đỡ lấy tôi, nghiêng ngả lão đảo bước ra quán bar.

Giờ đêm hỗn loạn mơn trớn hai má tôi, dạ dày lại cuộn lên, tôi đẩy Giang Minh ra, vịn vào tường nôn khan. Nước mắt tràn ra khỏi khoe mắt.

Có người nào đó ở phía sau nhẹ nhàng vỗ lưng cho tôi, hân thở dài: “Tội gì đâu, tội gì phải như vậy, Duyệt Duyệt!”

Buông tay, Đường Diệc Diễm cuối cùng vẫn buông tay tôi ra, vì không thương cho nên không cần!

Tôi thống khổ dựa vào tường, né tránh ánh mắt của Giang Minh, nghiêng đầu, khóc rống!

Diệc Diễm, anh vẫn là buông em ra!

Buông tay!

6. Chương 06

Từ hôm đó, Giang Minh không còn cố ý sắp xếp chuyện gì nữa, hắn cũng không tiếp tục làm khó tôi, ngoài công việc, tôi và Đường Diệc Diễm không tiếp xúc riêng lần nào.

Cuối cùng, kế hoạch nhiều năm qua cũng bắt đầu tiến hành. Đường Tử Lễ, tôi muốn ông ném thử cảm giác đau đớn!

“Đây là thông tin tôi đã điều tra riêng về hắn, là công ty kinh doanh của hắn !” Giang Minh đưa cho tôi một tập tư liệu, quay chiếc bút sáng choang.

Tôi nhú mi, nhận lấy tư liệu. “Đại diện pháp lý của Ánh Sáng là ai?” Tên của cô giáo!

“Không sai, đó là một người phụ nữ xinh đẹp ” Hắn khẽ gật đầu. Nhìn một loạt những tấm ảnh của cô giáo, khuôn mặt tôi trở nên xanh mét. Đường Tử Lễ, ông ta rốt cuộc đang làm cái quỷ gì vậy?

“Sao thế?”

“Đây là di của Việt Phong.”

“Chắc chắc...” Giang Minh hơi ngẩn ra, sau đó cảm thán lắc đầu, chiếc bút trên ngón tay xoay tròn nhanh hơn. “Đường Tử Lễ quả nhiên là lão hồ ly, không biết định giở trò gì đây?” Giang Minh nhếch môi, không thể tưởng tượng.

“Có lẽ hắn thực sự tín nhiệm cô giáo!” Tôi băng quơ, trong đầu nhớ tới ngày ấy ở trước mộ, tôi đã thấy ánh mắt của hai người đó giằng co khi nhìn nhau.

“Tín nhiệm? Tín nhiệm di của kẻ mà mình hại chết?” Giang Minh khinh thường hừ hừ.

“Cô giáo không biết!” Đường Tử Lễ có thể hành động trái với lương tâm, nhưng cô giáo tuyệt đối sẽ không.

“Nếu vậy, chúng ta trực tiếp nói cho người phụ nữ kia là được rồi, người phụ nữ mình thích lại hận mình, như vậy...”

“Không được...” Tôi cắt ngang đề nghị của Giang Minh, nếu vậy cô giáo sẽ chịu không nổi, tôi hiểu rõ nỗi đau này, hiểu rõ sự đau khổ khi bị lừa gạt!

“Tôi nói rồi, Đường Tử Lễ là Đường Tử Lễ, tôi không muốn liên lụy đến những người khác!”

Đôi người Giang Minh khẽ trầm xuống, hắn ngừng quay bút, hai tay đặt trước bàn. “Nhưng Duyệt Duyệt, ngày chị quyết định trả thù, tất cả những người có liên quan sẽ không thể tránh khỏi, đặc biệt là người phụ nữ này!”

Cơ thể của tôi chợt cứng đờ. Giang Minh nói đúng, cô giáo nhất định sẽ bị liên lụy, nhưng nếu để cô biết người đàn ông mà cô yêu thương chính là thủ phạm đã gây ra cái chết của đứa cháu yêu quý, cô...

Đúng lúc này, di động lại vang lên, tôi lấy ra, kinh ngạc liếc Giang Minh một cái. Thật đúng là vừa nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đã tới. Trên màn hình hiển thị tên của cô giáo.

oOo

Trong quán cà phê ấm áp, cô giáo ăn mặc trang nhã, trên mặt vẫn là nét dịu dàng đáng yêu, ngay cả đôi mắt cũng tràn đầy nụ cười hạnh phúc.

Hạnh phúc? Hạnh phúc là nỗi đau cuối cùng!

Tôi ngồi đối diện với cô, bắt đầu khuấy cà phê trong cốc, nhìn cô.

“Tiểu Phi, cô gọi em ra như vậy không quấy rầy em đấy chứ!” Cô giáo khẩn trương nắm tay lại. “Có người nói cho cô biết, bây giờ em đang làm việc cho tập đoàn Giang Nguyên, một tập đoàn lớn, cô chúc mừng em!”

Có người?

Tôi thản nhiên cười: “Người cô nói là Đường Tử Lễ tiên sinh sao?”

“Là... anh ấy!” Vừa nhắc tới ông ta, mặt cô giáo bỗng hiện lên một chút ngượng ngùng, đỏ ửng cả lên. Cô khẽ gật đầu.

Cô giáo, nếu cô biết sự thật rồi, cô còn có thể cười đến thoải mái như bây giờ sao?

Tôi chưa xót nhếch miệng, buông cốc cà phê trong tay xuống. “Cô giáo, cô có biết ông ta là người Đường gia không, hơn nữa...”

“Cô biết anh ấy đã có vợ.” Cô giáo nhanh chóng ngắt lời tôi, cúi đầu. “Trước đây cô cũng từng nói với mình rằng, trăm ngàn lần không thể giống như chị gái, yêu thương một người đã có vợ. Cô không muốn con của mình lớn lên trong hoàn cảnh giống như Việt Phong...” Mặt cô giáo bỗng đỏ bừng, cô cầm lấy cốc cà phê uống một ngụm lớn, cười khổ. “Nhưng đến khi thực sự yêu một người rồi, sẽ không còn tính toán nhiều như vậy được nữa, rõ ràng biết tất cả, nhưng vẫn giống thiêu thân lao đầu vào lửa!”

Yêu? Cô giáo yêu Đường Tử Lễ? Yêu người đàn ông độc ác đó sao?

“Trong thời gian Việt Phong mất, cô đành để chị cô qua Canada, nhờ người thân chăm sóc. Còn cô một mình cô độc, thực sự rất khó chịu. Nhờ có anh ấy luôn quan tâm chăm sóc cô... Cô chỉ muốn được cùng anh ấy ở chung một chỗ, tuyệt đối sẽ không phá hủy gia đình của anh ấy, cũng sẽ không có con!”

Cô giáo, cô thật sự quá ngốc nghếch! Đã như vậy rồi, làm sao tôi còn có can đảm nói cho cô biết đây? Đây đều là cam chịu, cam chịu một tình cảm không có kết quả. Cô đã chìm đắm quá sâu, để cô biết tất cả sẽ chỉ khiến cô phát điên, không thu hoạch được gì. Có lẽ, đôi khi không biết cũng là một loại hạnh phúc, nếu tôi cũng không biết nguyên nhân cái chết của Việt Phong, có phải bây giờ vẫn đang an tâm sống với Đường Diệc Diễm không?

“Tiểu Phi, thật ra lần này cô hẹn em, ngoài ôn lại chuyện cũ, còn muốn giao vật này cho em!” Nói xong, cô giáo lấy từ trong túi xách ra một quyển sổ màu lam đậm. “Ba năm trước, lúc sắp xếp lại những di vật của Việt Phong, cô đã muốn đưa nó cho em, nhưng sau đó bị mất liên lạc với em, cô nghĩ rằng em cần nó, đây là nhật ký của Việt Phong!”

Tôi ngẩn người, trái tim co rút đau đớn, vội đón lấy.

“Cảm ơn em, Tiểu Phi, cảm ơn em vẫn còn nhớ Việt Phong, vẫn hoài niệm nó... Nhưng người đã không còn nữa, em hãy sống một cuộc sống tốt đẹp, tìm người con trai đáng để em quý trọng!”

Người đã không còn? Tôi siết chặt quyển nhật ký, không, Việt Phong còn chưa được ngủ yên, tôi cả đời cũng không thể an tâm. Chỉ cần một ngày chưa trả thù được Đường Tử Lễ, cảm giác tội lỗi vẫn tiếp tục đeo bám cuộc sống của tôi!

Tôi ngẩng đầu, cười với cô giáo.

Cô ơi, đến lúc đó, hy vọng cô có thể kiên cường!

Tôi mệt mỏi trở lại Giang Trạch, thực ra, có những lúc sự mệt mỏi của thân thể đâu bằng sự mệt mỏi của con tim. Cảm giác đó như trống rỗng, không có sự nuôi dưỡng của cuộc sống, mờ mịt, chết lặng!

Trở về phòng, tôi lặng lẽ ngồi xuống, vuốt ve bìa cuốn sổ đã cũ, cảm giác được cả vết rạn của da.

Tôi mở ra, những nét chữ mạnh mẽ nhưng lại tiết lộ nội tâm cô đơn... Tôi không nhớ ai đã từng nói rằng, khi một người buồn hay cô đơn, tất cả sẽ được thể hiện trên những con số, điện thoại, quần áo, giày dép... và cả chữ.

Việt Phong, hẳn là rất cô đơn! Tuy bề ngoài nhìn anh rạng rỡ, hoạt bát là thế, nhưng anh có một trái tim quá cô đơn, dường như anh không muốn mọi người biết thân phận con riêng của anh, biết về mảng tối của cuộc đời anh!

Ngày 18 tháng 2 năm XX

Hôm nay, tôi rút cuộc đã nhìn thấy hắn, “anh trai” của tôi! Tôi nên xưng hô với hắn như vậy sao? Chúng tôi cùng chung một nửa dòng máu, nhưng lại cách biệt một trời một vực. Hắn có thể quang minh chính đại cùng ba đứng chung một chỗ, còn cả người phụ nữ kia nữa, họ mới thực sự là một gia đình. Còn tôi, chỉ có thể cùng mẹ tránh trong góc tối, không thể bước ra ngoài ánh sáng. Chỉ một cái liếc mắt thôi, nhưng tôi biết, tôi đố kị với hắn, đố kị hắn đã đoạt lấy hạnh phúc của tôi, tôi hận hắn!

Ngày 23 tháng 8 năm XX

Tại sao, tại sao mẹ vẫn còn muốn tin tưởng người đàn ông kia, ông ta đã khiến mẹ phải đau khổ như vậy, khiến mẹ phải rơi nước mắt hơn nửa đời người, ông ta còn có thể luôn miệng nói yêu mẹ sao? Thực sự yêu một người, sẽ không bao giờ để người đó rơi một giọt nước mắt. Ông ta hết lần này đến lần khác nói phải rời khỏi gia tộc vô tình kia, nhưng lại chẳng bao giờ thực hiện được lời hứa của mình, ông ta chỉ nói cho có lệ, chỉ là lừa gạt. Nhưng tại sao, mẹ rõ ràng đã biết mà vẫn còn muốn tin tưởng!

Ngày 23 tháng 6 năm XX

Gã hỏi tôi, muốn trả thù không? Tôi không rõ tại sao gã lại tới tìm tôi, lúc gã nhìn tôi, tôi đã nghĩ, một người đàn ông ôn hòa như vậy, sao lại có một trái tim độc ác đến thế vậy, luôn bày mưu hãm hại người khác. Lúc gã nhìn tôi cười, da đầu tôi bỗng run lên. Nhìn gã, và nghĩ tới việc tôi qua mẹ lại vụng trộm khóc ở trong phòng, mẹ vẫn không chịu cho tôi biết, nhưng sao tôi có thể không nhìn ra, mẹ đang cố gắng che giấu nỗi đau. Tất cả đều là vì người đàn ông kia, còn cả con của ông ta nữa, vì thế tôi đã nhận lời. Tôi muốn trả thù!

Ngày 23 tháng 11 năm XX

Hôm nay, tôi nhìn thấy một cô gái. Gã nói cho tôi biết, cô ấy là bạn gái của Đường Diệp Diễm. Tôi nghi ngờ, nếu một người thật lòng muốn ở bên cạnh người con trai mình thích, sẽ có biểu tình như vậy sao?

Đau khổ, tôi thấy được sự đau khổ trong đôi mắt cô gái đó. Tôi đứng trong góc tường, lúc không có hắn, cô ấy cô đơn đứng đó một mình, bùm mặt khóc rống, thân mình run rẩy, giây phút ấy, tôi thật sự muốn chạy lại ôm cô ấy, an ủi cô ấy.

Cô ấy khiến tôi có cảm giác đau lòng.

Ngày 11 tháng 1 năm XX

Tôi gặp lại cô ấy. Cô ấy không còn giống như hai năm trước, và trong lòng tôi vẫn tồn tại một bóng dáng mơ hồ. Gã nói với tôi, thời cơ đã đến, không lâu nữa, Đường Diệp Diễm sẽ từ Anh quốc trở về, và kế hoạch của chúng tôi có thể bắt đầu. Đầu tiên là xuống tay với cô gái này. Cô ấy thật sự là nhược điểm duy nhất của hắn sao?

...

Ngày 11 tháng 2 năm XX

Mỗi lần cùng Tiểu Diệp ở một chỗ đều có cảm giác ngọt ngào, cảm giác hạnh phúc này thật mãn nguyện quá. Tôi thật sự muốn gắt gao ôm cô ấy, cả đời không buông ra. Tôi thậm chí đã bắt đầu hối hận, tại sao lại kéo cô ấy vào. Tôi càng thêm sợ hãi, sợ cô ấy biết sự thật rồi sẽ rời xa tôi. Gần đây, sự mâu thuẫn này khiến tôi muốn ngộp thở, tôi thật sự muốn nói với gã đó rằng, tôi không muốn tiếp tục, tôi chỉ muốn cùng Tiểu Diệp ở chung một chỗ, thù hận gì gì đó, tôi không quan tâm nữa.

Ngày 20 tháng 2 năm XX

Ngày mai chính là sinh nhật của Tiểu Diệp, tôi biết cô ấy thích hoa oải hương, nên đã đi đến tiệm kim hoàn làm một cái vòng cổ thật đẹp. Tôi rất muốn nhanh chóng được nhìn thấy cô ấy đeo nó. Tiểu Diệp, anh yêu

em, em biết không? Anh thật sự đã yêu em đến nỗi không thể tự thoát ra được. Sau khi tất cả chấm dứt, chúng ta sẽ rời đi, rời xa mọi sự hỗn loạn!

Ngày 26 tháng 3 năm XX

Nhìn bộ dáng thống khổ của Tiểu Diệp, trái tim tôi đau nhói. Tôi sai rồi, tôi không nên lợi dụng cô ấy, không nên thương tổn cô ấy, để rồi cũng làm đau chính mình. Tôi muốn lật đổ Đường Diệc Diễm, tôi muốn đoạt lại Tiểu Diệp từ trong tay hắn, cô ấy là của tôi!

...

Trang sau, chữ của Việt Phong trở nên ngày càng ngoáy, đến cả ngày tháng cũng không ghi lại, tôi chỉ hiểu được một ít.

“Cô ấy nói là tôi tự tay đẩy cô ấy xuống địa ngục. Trái tim của tôi co rút đau đớn, tưởng như nghẹt thở, Tiểu Diệp, anh xin lỗi! Anh đã sớm hối hận rồi, rất nhiều lần anh đã muốn nói sự thật cho em biết, nhưng anh lại sợ em sẽ rời xa anh. Vì thế anh cứ do dự hết lần này đến lần khác, còn ông trời lại tàn nhẫn phán án tử hình cho anh ngay lúc anh quyết định nói tất cả. Em hận tôi, ánh mắt của em giống như một dao cắt nát trái tim tôi. Xin lỗi, Tiểu Diệp, đây là sự trừng phạt của ông trời đối với anh sao? Anh đã lợi dụng em, nhưng anh lại yêu em! Khiến mỗi giây mỗi phút anh đều đau khổ. Tiểu Diệp, anh phải làm sao thì em mới chịu tha thứ cho anh?

...

Việt Phong... Tôi đau đớn gấp cuốn nhật ký lại, cắn chặt môi, nước mắt theo khe hở giữa các ngón tay rơi xuống. Việt Phong! Việt Phong! Đau quá, bị áy náy và thù hận chèn ép đau tới cỡ nào! Nếu lúc đó tôi chịu nghe anh giải thích, nếu ngày đó anh không tới tìm tôi... Đều là tôi... đều do tôi, tôi cũng là hung thủ hại chết anh! Tôi phải đối mặt như thế nào đây? Việt phong, anh yêu tôi như vậy, yêu đến mức trả giá bằng cả tính mạng, còn tôi lại ích kỷ đẩy anh xuống địa ngục, đều do tôi mà ra!

Việt Phong... xin lỗi, em xin lỗi, chỉ vì yêu em...

Tôi ôm lấy khuôn mặt của mình, cơ thể run rẩy dữ dội, ngực như bị bóp nghẹt, khiến tôi không ngừng thổn thức. “Việt Phong... Tại sao...”

Một đôi tay từ phía sau mềm nhẹ ôm lấy tôi, ôm lấy thân mình đang run run của tôi. Tôi đau đớn khóc to, ngón tay gắt gao bám vào cổ áo của Giang Minh. “Tại sao, tại sao lại tra tấn tôi như vậy, tôi không thở nổi! Đau quá!”

“Duyệt Duyệt... Đó không phải là lỗi của chị, anh ấy chết không phải do lỗi của chị!”

7. Chương 07

Cho tới tận lúc này, thay vì nói là báo thù cho Việt Phong, không bằng nói là để cứu vớt linh hồn vẫn luôn cảm thấy áy náy của tôi. Tôi thường xuyên nghĩ rằng, nếu không có tôi, Việt Phong có lẽ đã sống rất tốt. Nếu không phải bởi vì yêu tôi, anh ấy sẽ không trở mặt với Đường Tử Lễ. Đều, đều do tôi...

Giang Minh nói đúng, tôi vẫn luôn cảm thấy cái chết của Việt Phong là do lỗi của mình, tôi vẫn luôn để cho sự áy náy tra tấn bản thân mình. Sống thực sự rất vất vả!

Dự án công viên đang bước vào giai đoạn quan trọng, Giang Minh và Đường Diệc Diễm đã mở rộng văn phòng vốn có ở công viên ven biển, hợp thành một địa điểm làm việc tạm thời.

Hôm nay, Giang Minh bỗng nhiên nhiệt huyết dâng trào, sống chết lôi kéo tôi và vài đồng nghiệp nữa, nói là muốn đi liên hoan. Tôi nghĩ chắc là do ghen lâu quá, gần đây, bởi vì làm việc mà quả thực cậu ta đã vất vả nhiều, trên mặt lão gia cũng hiện lên vẻ tươi cười hiếm thấy!

Qua Nhan cũng đến đây, Giang Minh đã đồng ý để con bé ở trong nước học trung học. Trước mặt Qua Nhan, Giang Minh thu hồi tất cả vẻ bất cần đời, thật sự giống như một người anh trai, vẫn một bộ dáng che chở cho con bé như lần đầu tiên gặp gỡ vào ba năm trước. Cho dù bản thân chịu bao nhiêu vết thương, vẫn quật cường bảo vệ cô em gái bé nhỏ trong lòng!

Nhưng ánh mắt Giang Minh nhìn Qua Nhan cũng chỉ là cái nhìn của một người anh trai. Qua Nhan không hiểu được, dù có cố gắng làm tốt tất cả mọi việc để lấy lòng Giang Minh, thì cũng chỉ bị tổn thương sâu thêm mà thôi!

“Anh Minh, dạo này ti vi toàn đưa tin về anh nha, tuyệt quá!” Trong mắt Qua Nhan tràn đầy sự sùng bái, vừa mới đến đã quần quýt Giang Minh không rời.

Giang Minh chỉ uống rượu, cười cười, trong mắt cũng bắt gặp tràn đầy vẻ đắc ý.

Nha đầu này, miệng luôn ngọt như vậy!

Qua Nhan làm mỗi người ở đây đều phải cười hì hì, không khí cũng vì thế mà trở nên sôi động hơn.

“Nguy rồi, tôi để quên đồ án bể bơi ở công ty mất rồi, ngày mai còn phải đưa lên các cơ quan khác xét duyệt nữa!” Tiểu Trương bỗng nhiên hét to một tiếng, che miệng lại.

“Vậy còn không mau đi lấy, quỷ liễu linh!” Tiểu Lí bĩu môi. “Tôi thấy cô ấy à, là bị tình yêu mê hoặc mất rồi, vứt đồ bữa bãi!” Thì ra lần đó Tiểu Lí vô tình tác hợp lại giúp Tiểu Trương thật sự cùng người đàn ông tặng danh thiếp cho cô ấy hẹn hò với nhau. Tiểu Lí thường nói, nếu hai người kết hôn, cậu ấy chính là người mai mối, nên nhất định phải lấy một bao lì xì đỏ thắm!

“Vậy... Tôi...” Tiểu Trương đẩy nhẹ kính mắt, khuôn mặt thanh tú vì những lời Tiểu Lí nói mà bỗng chốc đỏ lên.

“Hay là để tôi đi lấy cho!” Tôi không thích bầu không khí trong quán bar, ra ngoài hít thở một chút cũng tốt!

“Diệp tiểu thư...”

“Không sao, tôi cũng có xe, rất nhanh sẽ trở lại thôi!”

“Muốn tôi đi cùng chị không?” Giang Minh ngẩng đầu nói, Qua Nhan lập tức căng thẳng kéo tay hắn, lo lắng nhìn tôi.

Nhìn dáng vẻ khấn trương của nha đầu kia, tôi buồn cười lắc đầu. “Tôi cũng không phải trẻ con, một lát sẽ trở lại ngay!”

Hơn mười phút sau, xe di chuyển trên đường vòng qua công viên ở ven biển, đang trong giai đoạn thi công nên công trường luôn bật đèn sáng trưng. Vì muốn bắt kịp tiến độ mà mọi nhân viên đều tăng ca để có thể hoàn thành công việc sớm, bây giờ đã hơn tám giờ mà vẫn còn ngồi gõ bàn phím!

Tôi tiến vào trong thang máy, hít một hơi thật sâu, nhấn nút lên tầng năm, chờ đợi.

Cửa mở, tôi trực tiếp đi vào phòng làm việc, tìm kiếm một lát, cuối cùng cũng tìm thấy tập tư liệu kia. Nhưng tôi cũng không muốn lập tức rời đi ngay mà đứng ở sát cửa sổ, nhìn đèn đuốc lờ lờ phía dưới, còn cả những cột trò chơi đứng lẳng lẳng trong bóng đêm. Nhiều năm trước cũng đã từng là một cảnh tượng đầy phồn vinh, đây là sự thật, những thứ gì của trước kia, khi thời gian qua đi cũng sẽ tiêu vong. Tình yêu cũng giống như vậy, mọi mộng mơ cũng sẽ dần tan biến theo thời gian!

Diệp Diễm, anh cũng như vậy sao?

Khẽ thở dài, tôi xoay người bước ra khỏi phòng, không muốn bản thân mình lại lao vào những ưu sầu không cần thiết.

Bỗng nhiên thoáng nhìn thấy tia sáng mỏng manh phát ra từ văn phòng phía đối diện. Còn có người chưa về?

Tôi tò mò tới gần, nhẹ nhàng đẩy cánh cửa đang khép hờ ra.

Đường Diệc Diễm đang cuộn mình trên ghế sofa ngủ, đắp trên mình một chiếc áo khoác!

Diệc Diễm!

Sao anh lại ngủ ở đây, quá mệt mỏi sao? Đã trễ thế này, anh còn chưa ăn cơm ư?

Tôi cần rằng, tự nói với mình phải nhanh chóng rời đi, nhưng chân lại không tự chủ được mà nhẹ nhàng đi vào từng bước, sợ đánh thức anh.

Diệc Diễm, ngay cả khi ngủ, lông mày của anh vẫn nhíu lại, tay trái đặt lên đỉnh đầu, dường như ngủ thật sự không được an ổn.

Tôi tới gần, nhẹ nhàng ngồi xổm xuống, thở dài, cẩn thận nhìn hai bên má gầy yếu của anh, có vẻ như anh đã gầy đi không ít, là do không ăn cơm tử tế sao?

Tôi yên lặng kéo chiếc áo khoác đã chảy xuống đến tận thắt lưng cho anh. Sẽ bị cảm mất!

Tôi do dự vươn tay, muốn mơn trớn hàng lông mày đang nhíu chặt kia, nhưng vẫn ngập ngừng ở giữa không trung. Diệp Sương Phi, mày đang làm cái gì thế, mày còn chưa muốn chấm dứt sao?

Mặt bỗng chốc trắng bệch, tôi khép mắt lại, suy sụp buông tay xuống, yên lặng đứng dậy.

Một đôi tay lại mạnh mẽ bắt lấy cổ tay tôi, thân mình bị xoay chuyển, tôi lập tức rơi vào một vòng ôm ấm áp. Trước mặt, Đường Diệc Diễm đang mở to mắt, đôi ngươi lóe ra, sắc bén nhìn tôi.

Diệc Diễm, anh đã tỉnh?

“Tại sao, sao lại về đây?” Giọng nói của anh vang lên bên tai tôi, trong mắt hiện lên một chút chua xót. Đường Diệc Diễm gắt gao nhìn tôi chằm chằm, anh vòng tay ôm lấy lưng tôi, chặt chẽ bắt lấy!

Tôi nhíu mày, nhìn lại anh.

“Tại sao em còn muốn trở về, không phải em chán ghét lắm sao? Không phải em thấy khó chịu sao? Em nói tình yêu là thành toàn, tôi đã thành toàn em không cần phải đau khổ sống cùng tôi nữa, nhưng tại sao em còn muốn đến trên chóc tôi?”

Tôi lắc đầu, không phải như thế, không phải! Diệc Diễm, em yêu anh!

Tôi chỉ biết lắc đầu, đau khổ lắc đầu, không nói được gì, liều mạng cắn chặt môi dưới!

Diệc Diễm!

Trong mắt Đường Diệc Diễm đều là chua xót, làm cho người ta đau đớn không thở nổi. “Diệp Sương Phi, tại sao còn muốn đến trên chóc tôi, em bỗng nhiên cảm thấy tra tấn tôi thú vị lắm phải không? Hay là, em chê tôi bị thương còn chưa đủ nặng?”

Không phải, không phải... Diệc Diễm, không phải, em cũng rất khó chịu, rất đau khổ!

Không phải!

Tôi ngửa đầu, nhắm mắt lại.

Không phải như thế, không phải... Em chỉ là không muốn anh bị tổn thương!

Sức lực của em rất nhỏ bé, nhỏ bé đến nỗi ngay cả chính bản thân mình cũng không bảo hộ được!

...

“Diệp Sương Phi, sao chị không trực tiếp nói cho Đường Diệc Diễm chuyện của Trần Việt Phong, một mình phải chịu đựng sẽ rất đau khổ!”

“Nói cho anh ấy, sau đó để anh ấy báo thù thay cho người yêu cũ của tôi sao? Để anh ấy trả thù cặn ruột của mình?” Tôi buồn cười hừ lạnh, nhìn thoáng qua khuôn mặt che kín vết thương của Giang Minh. Mười lăm tuổi, cậu ta còn quá nhỏ, cũng quá ngây thơ! Ngây thơ nghĩ rằng quyền lực có thể giải quyết mọi thứ!

“Như vậy, chị có thể ở cùng với anh ta, ít nhất vẫn được ở bên cạnh nhau, chị không cần phải quá vất vả như bây giờ, cũng không khiến tôi phải đi khiêu chiến với người đàn bà kia. Bà ta còn là người mà lão già nhà tôi tuyển chọn kĩ càng!” Giang Minh tính trẻ con chưa thoát, bất mãn nói.

“Cậu không hiểu được đâu, tôi ở bên cạnh sẽ chỉ làm anh ấy trở nên yếu đuối, anh ấy không thể phản kháng ông nội của mình, cho nên sẽ chỉ giúp cho Đường Tỉ Lễ càng dễ dàng đẩy anh ấy vào chỗ chết. Chỉ có trở lại Đường gia, anh ấy mới có khả năng sinh tồn...”

“... Phụ nữ quá khôn khéo thật sự vất vả!” Giọng nói của Giang Minh vang lên sau lưng tôi. Tôi kinh ngạc xoay người, lúc này, trên khuôn mặt cậu ta xuất hiện vẻ chuyên chú tôi chưa từng thấy bao giờ, mới một giây trước vẫn còn như trẻ con mà bây giờ lại... Tôi theo dõi cậu ta, Giang Minh chậm rãi chuyển động khóe miệng. “Giống như mẹ của tôi, quá khôn khéo nên mới phải vất vả, bởi vì bà ấy làm gì cũng phải tính kế, cuối cùng lại bại bởi dục vọng, dục vọng vô tận!”

Thân mình tôi khẽ run lên, đây... là điều mà một đứa trẻ 15 tuổi nói ra sao?

Giang Minh, rốt cuộc trong nội tâm cậu cất giấu cái gì? Không muốn người khác biết, giống như tôi!

Che giấu chính mình!

...

“Nói đi chứ, chết tiệt, tôi đang nói chuyện với em!” Đường Diệc Diễm kêu gào làm tôi thoát khỏi những suy nghĩ miên man mà trở về với thực tại. Tôi quay đầu, không muốn nhìn thấy khuôn mặt bị thương của anh. Trái tim co rút, nước mắt cũng lặng lẽ rơi xuống, Diệc Diễm, em phải nói với anh thế nào đây, nói thế nào cho anh hiểu nỗi khổ trong lòng em đây!

“Xin lỗi, tôi đã khiến anh đau khổ, sau này... Tôi sẽ không quấy rầy anh nữa!” Tôi nghẹn ngào cúi đầu, đẩy anh ra.

“Chết tiệt!” Đường Diệc Diễm mạnh mẽ ôm lấy thân mình đang muốn rời đi của tôi, liều mạng nỉ non. “Tại sao, tại sao vẫn còn muốn như vậy!” Anh gắt gao ôm tôi, sức lực như muốn khảm tiến cơ thể tôi.

“Anh... buông không được, vẫn là buông không được!” Đường Diệc Diễm xoay người tôi lại, chăm chú nhìn, khuôn mặt hơi run rẩy, kích động nắm chặt bắp vai tôi.

Tay anh mơn trớn hai má tôi, đầu ngón tay lướt qua cánh môi, nhẹ nhàng ma sát. Ánh sáng trong mắt anh chợt lóe ra, lông mi khẽ chớp. Thật lâu sau, anh cúi đầu, thật cẩn thận chạm vào đôi môi đang run rẩy của tôi, ma sát một lần rồi lại một lần...

Diệc Diễm !

8. Chương 08

Nụ hôn của Đường Diệc Diễm trở nên bức thiết, bên tai tôi đều là tiếng thở dốc dồn dập của anh, anh điên cuồng hôn tôi, mặt, môi, cổ, ngực.

Bàn tay nóng bỏng lần lượt mơn trớn lưng tôi, sau đó chui vào trong, âu yếm.

Anh nhắm mắt lại, liều lĩnh cùng tôi dây dưa, tôi thở dốc, vô lực ngồi phịch trong lòng hắn, thừa nhận sự vỗ về chơi đùa của anh. Trong đầu không ngừng phát ra cảnh cáo, nhưng thân mình lại không tự chủ được mà tiếp nhận cơ thể nóng bỏng kia.

Chúng tôi giống như hai ngọn lửa nóng cháy, thiêu đốt lẫn nhau, gắt gao dây dưa, liều chết triển miên.

“Duyệt Duyệt...” Giọng anh khàn khàn khẽ gọi bên tai tôi, anh khẽ cắn vành tai của tôi, trong mắt tràn đầy nhu tình, tôi nhìn anh một cách thâm tình...

Mãi đến khi... tôi nhìn thấy vết sẹo dữ tợn trên khuỷu tay anh, thân mình mới cứng đờ, théo phẫn xạ đầy Đường Diệc Diễm đang thở dốc trên người tôi ra!

Anh trở tay không kịp, lão đảo lui về phía sau vài bước, đôi mắt bỗng chốc nheo lại, bi thương nhìn tôi. Tôi vội nhắm mắt, tay gắt gao chạm vào vết sẹo trên cổ tay, Diệp Sương Phi, mày đang làm cái gì đây, sao mày có thể...

Tôi cắn răng, không nói gì.

Thân mình cao lớn của Đường Diệc Diễm vẫn đứng yên ở phía trước, không nhúc nhích.

Trong phòng lại trở về trạng thái yên tĩnh, yên tĩnh đến mức khiến người ta không thở nổi, chỉ có tiếng thở dốc của chúng tôi.

“Theo anh đi...” Đường Diệc Diễm dùng lực bắt lấy tôi, kéo tôi đi ra ngoài.

“Đường Diệc Diễm, anh muốn làm gì?” Ánh mắt của anh làm tôi sợ hãi, bước chân quá dài, tay lại dùng thêm sức. Tôi giãy dụa không ra, đành phải bắt đắc dĩ theo anh đi tới sảnh lớn.

“Đường Diệc Diễm, anh buông ra!” Khi anh kéo tôi đến thành bể bơi, tôi rốt cuộc cũng không thể nhịn nổi mà hét lên, anh muốn làm gì, làm gì đây?

“Là em đến trêu chọc tôi!” Đường Diệc Diễm nghiêng răng nghiêng lợi, trong mắt là sự thô bạo quen thuộc. Anh khấn trương cầm lấy tay tôi, chạm vào khuôn ngực nóng bỏng của anh.

“Đường Diệc Diễm!” Tôi vặn vẹo, nhưng lại bị anh dùng tay kìm lại, trước mắt là Đường Diệc Diễm quen thuộc, Đường Diệc Diễm của ba năm trước đây, không còn lạnh như băng nữa, chỉ có phần nộ.

“Nhìn đi, nhìn khối cơ thể nóng bỏng này trở nên lạnh lẽo!” Dứt lời, anh quỳ dị cười, khi tôi nhận thấy có chút không thích hợp, anh đã đẩy tôi ra, “Bành” một tiếng nhảy xuống bể bơi!

“Diệc Diễm...”

Đường Diệc Diễm nhảy xuống bể bơi, rồi dần chìm xuống đáy, biến mất ngay trước mắt tôi.

Tôi chết lặng nhìn chằm chằm mặt nước, nước hồ bơi gợn sóng từng vòng, sau đó chậm rãi trở về trạng thái tĩnh. Đường Diệc Diễm vẫn chưa trôi lên, đêm tối làm tôi không nhìn rõ đáy hồ, cũng không tìm thấy bóng dáng anh đâu.

Qua một lúc lâu sau, tôi bắt đầu sợ hãi, nhìn mặt hồ, giọng trở nên run run: “Diệc Diễm... Đường Diệc Diễm!”

Tất cả đều là tĩnh mịch, ngoài thanh âm trống trải của tôi đang vang vọng.

“Đường... Đường Diệc Diễm!” Tôi lo lắng đứng bên bể bơi, hoảng loạn kiếm tìm. “Diệc Diễm, Diệc Diễm!”

Đầu lại bắt đầu đau, không ngừng hồi tưởng lại ánh mắt bi thương của Đường Diệc Diễm, anh bi thương, anh bắt đắc dĩ, anh đau khổ, anh rống giận, anh tính toán.

Không, sẽ không, anh sẽ không ngốc như vậy, không đâu!

“Diệc Diễm, Diệc Diễm...” Tôi la lên, nhưng chỉ có những tiếng vọng nặng nề đáp lại lời tôi!

Không...

Tôi cắn răng, nhanh chóng nhắm mắt lại, nhảy xuống trong hồ.

Cảm giác lạnh như băng đánh vào hai chân, tôi trôi lên trên mặt hồ, tay vội vơ vờ nước, kêu gọi.

Lâu như vậy rồi, đã quá lâu, không!

Sự sợ hãi làm mắt tôi đỏ lên, giọng run rẩy. Không, tôi không muốn!

“Diệc Diễm, Diệc Diễm!”

Không được, tôi không thể mất anh, không thể!

“Đường Diệc Diễm, Đường Diệc Diễm!” Thanh âm của tôi mang theo cả tiếng khóc nức nở, thê lương vang lên trong không gian tĩnh mịch. “Không, Diệc Diễm, anh trả lời em đi, mau trả lời em, em sai rồi, em sai rồi...” Tôi không nên lừa mình dối người, tôi không nên thương tổn anh, không nên.

“Diệc Diễm... Anh.... trả lời em đi... Anh đừng làm em sợ, đừng dọa em!” Nỗi sợ hãi không ngừng vờn quanh tôi, cơn khủng hoảng sẽ mất anh cắn nuốt tôi. Loại cảm giác đau thấu tim gan này tôi không thể chịu đựng thêm một lần nào nữa.

“Đường Diệc Diễm... Diệc Diễm!”

“A...” Thân mình bỗng nhiên bị người nào đó ôm lấy, Đường Diệc Diễm đột nhiên từ trong nước trời lên trước mặt tôi, làm tôi sợ tới mức vô thức kêu lên. Tôi nhìn anh, bức tường trong tim cuối cùng cũng đổ sụp, nước mắt từng dòng lăn xuống.

“Anh điên rồi, anh điên rồi phải không?” Tôi khóc, tay đánh liên tiếp đánh lên bả vai đang ướt đầm của anh.

“Sao em lại khóc dễ dàng như vậy!” Anh gắt gao ôm tôi, biết rõ mà còn cố hỏi. Giọng anh chua xót. “Không phải là em không cần anh hay sao? Sống cùng anh không phải rất khó chịu? Tại sao lại khóc?”

“Đồ tồi...” Tôi hét lên, nhưng lại gắt gao ôm đầu vai anh. Không có việc gì, may mà anh không sao!

Diệc Diễm...

“Tôi là đồ tồi, lúc đó em không phải sao?” Tay anh mơn trớn mái tóc rối ướt của tôi, nước hồ và nước mắt thấm ướt khuôn mặt tôi, Đường Diệc Diễm nhẹ nhàng giúp tôi lau đi, khăn khăn thì ào ào:

“Rõ ràng anh đã nhìn thấy sự đau đớn trong mắt em, tại sao vẫn không thừa nhận?” Anh vuốt tóc tôi, trong mắt tràn đầy sự chua xót. “Duyệt Duyệt, yêu anh khó đến vậy sao?”

Tôi lắc đầu, siết chặt hai tay. Không khó, không khó, em yêu anh, Diệc Diễm, em yêu anh! Nhưng..

“Duyệt Duyệt...” Đường Diệc Diễm ôm tôi, khe thở dài bên cổ tôi, anh nhẹ nhàng gọi tên tôi, chua xót đến mức trái tim của tôi giống như bị kim đâm.

Diệc Diễm, em không thể lại làm liên lụy đến anh. Em nợ anh quá nhiều!

“Ai?” Đúng lúc này, đèn pin bỗng chiếu thẳng lên người chúng tôi, kèm theo một giọng nam sợ hãi, cùng với tiếng bước chân sốt ruột.

“Đường... Đường quản lý?” Có người chậm rãi tới gần, sau khi nhìn rõ Đường Diệc Diễm với khuôn mặt lo lắng, thân mình sợ tới mức run lên, ngã ra ở đó, quên cả cử động.

Đường Diệc Diễm bỗng ôm chặt tôi trong lòng, ngăn trở dòng ánh sáng đang chiếu lên, che khuất thân mình ướt đầm của tôi, găm nhẹ: “Còn không chuyển hướng đèn pin qua chỗ khác...”

“À... à...” Người đàn ông đó quá sợ hãi, tay chân luống cuống, không sao ẩn nấp rút tụt.

Không thể trách anh ta, anh ta chỉ làm tròn phận sự trông giữ nơi này, ai mà đoán được quá nửa đêm lại có người dây dưa trong này, mà nhân vật chính còn là ông chủ của công ty!

“Cút...” Đường Diệc Diễm không chút khách khí gào lên, dọa người đàn ông kia đến choáng váng. Anh ta hoảng sợ, nghiêng ngả lão đảo chạy ra ngoài!

“Buông... Buông ra!” Nước hồ lạnh lẽo và sự hỗn loạn vừa rồi khiến tôi từ thanh tĩnh lại từ chỗ ý loạn tình mê, chống đỡ anh, nhưng lại bị gắt gao cố định trong ngực, không thể động đậy.

“Thế nào, lại muốn trốn hả?” Giọng Đường Diệc Diễm có chút thất bại, còn cả bất đắc dĩ. “Vừa rồi là ai ôm anh khóc, bây giờ lại muốn trốn tránh sao?” Anh tăng thêm lực. Tôi cố gắng lui thân mình về, tránh để ngực kề sát với khuôn ngực nóng bỏng của anh.

Tôi không thể hô hấp, cũng chẳng dám nhìn thẳng vào ánh mắt nóng như lửa của anh.

“Đổi thành.... Đổi thành bất cứ ai, tôi cũng.. sẽ làm vậy!” Không nên, không nên, Diệp Thương Phi, vừa rồi mày đã sai, không thể tiếp tục sai nữa!

“Em còn muốn nói dối à?” Đôi ngươi màu nâu nheo lại, Đường Diệc Diễm kéo mạnh cổ tay tôi, hơi thở nóng bỏng phả trên mặt tôi. “Diệp Sương Phi, em rốt cuộc muốn che giấu cái gì với anh? Em nghĩ anh là kẻ ngốc sao?”

Tôi nhắm mắt lại, nhưng cảm lại bị anh kéo qua, đôi ngươi âm trầm của Đường Diệc Diễm bắt lấy ánh mắt của tôi, gắt gao nhìn chăm chăm.

Anh đã phát hiện gì rồi sao? Đã biết bao nhiêu?

Tôi ngậy dại nhìn anh, Đường Diệc Diễm nhìn tôi rất lâu, cuối cùng đành thở dài. “Trước tiên đi lên đã!” Có lẽ anh cảm giác được cơ thể tôi đang dần lạnh lẽo.

Anh ôm tôi, bước ra khỏi bể bơi, tôi muốn giãy khỏi sự kiềm chế của anh, nhưng tay anh lại ôm lấy tôi không chịu buông, khiến tôi không thể rời khỏi vòng ôm của anh!

Về tới văn phòng, Đường Diệc Diễm thả tay cởi quần áo ẩm ướt trên người, tôi khốn quẫn nghiêng đầu, đứng một bên. Quần áo trên người dính sát vào cơ thể, nước dọc theo đó từng giọt rơi xuống, ướt đầm sàn nhà!

Ngoài cửa sổ, gió đêm đánh úp lại. Một trận lạnh buốt thấm vào người, tôi lạnh đến phát run, cánh tay ôm chặt lấy thân mình.

Một đôi tay bỗng nhiên từ phía sau vươn tới, ôm lấy thân thể của tôi, những ngón tay thon dài bắt đầu cởi cúc áo của tôi ra.

“Làm... gì vậy!” Tôi ngẩng đầu, Đường Diệc Diễm đã thay một bộ quần áo khô, nhíu mi nhìn tôi. Tay anh vẫn tiếp tục động tác. Tôi vội lùi lại, túm lấy vạt áo, cắn chặt môi, bối rối theo dõi anh.

“Em định mặc quần áo ướt mà đứng như vậy à?” Anh trào phúng nhíu mi, nhìn tôi, sau đó lại đẩy tay tôi ra, cố chấp tiếp tục động tác vừa rồi!

Đầu ngón tay nóng bóng của anh chạm vào da thịt tôi.

“Tôi... Tôi tự mình... tự làm!” Bên tai nóng lên, tôi cầm lấy quần áo của mình, bối rối lách người, trốn tránh ánh mắt thiêu đốt của anh. Trong lòng kinh hãi giống hệt một chú nai con, hô hấp dồn dập!

“Không ngờ rằng, bây giờ mới được nhìn thấy dáng vẻ thẹn thùng của em!” Giọng nói nặng nề truyền từ phía sau đến, mang theo chút trêu chọc.

Đúng vậy, thân thể đã dây dưa vô số lần, nhưng đây là lần đầu tiên tôi đỏ mặt ở trước mặt anh.

Tôi vụng trộm xoa hai má nóng bừng của mình, không có gương nên tôi không thấy được.

Thật sự rất đỏ sao?

Một chiếc khăn được đắp nhẹ lên đầu vai của tôi, cảm giác ấm áp lập tức vây quanh, mang theo mùi hương của anh.

Ấm áp!

“Mau thay quần áo ra, trong phòng có máy hong khô!” Đường Diệc Diễm lại đưa cho tôi một chiếc áo sơ mi to và dài. Là của anh.

Tôi nhận lấy, sau đó đưa lưng về phía anh, không thể trông thấy vẻ mặt lúc này của anh. Sau đó tôi nhanh chóng thay ra, mồ hôi đầm đìa, cuối cùng cũng mặc xong áo sơ mi.

Tôi xoay người, đem quần áo của mình đưa cho anh.

Khi Đường Diệc Diễm cầm lấy quần áo của tôi, trong mắt bỗng lộ ra ý cười, khóe miệng cong lên. Là cười nhạo sự chật vật vừa rồi của tôi sao?

Ta nghĩ rằng ngay cả khi tôi lịch sự hỏi anh, liệu anh có thể tránh đi không, chỉ e anh vẫn sẽ thờ ơ.

Anh là ai chứ, Đường Diệc Diễm.

Ác ma!

Cho dù bề ngoài có thay đổi, tính cách có biến hóa, nhưng bản chất của anh, nội tâm của anh vẫn không có chút thay đổi.

Làm theo ý mình, không hơn không kém .

Nhưng trái ngược là, tôi cũng đã yêu ác ma này! Đường Diệc Diễm mang quần áo của tôi vào bên trong. Trong đó truyền ra thanh âm nhẹ nhàng của máy hong khô.

Tôi co người lại trong chiếc áo quá rộng này. Áo sơ mi dài bó sát vào người, tôi mặc lên trông rất buồn cười.

Tôi bọc chặt mình trong chiếc khăn, thân dưới có chút ửng hồng, vội vàng tiến đến sofa .

Lúc này, Đường Diệc Diễm đã đi ra, tao nhã ngồi vào vị trí đối diện với tôi, hai chân điềm nhiên vắt lên nhau, thân mình dựa vào lưng ghế, nhìn tôi!

Tôi nuốt nước miếng, quần chặt khăn, trên quần áo, trên khăn, khắp không gian đều tràn ngập mùi hương của anh, nó tỏa khắp xung quanh, thâm nhập cả vào tim phổi

Ánh mắt của anh khiến tôi có cảm giác như mình đang trần trụi đứng trước mặt anh.

Đường Diệc Diễm vẫn nhìn tôi chằm chằm, không kiêng nể gì!

“Anh nghĩ, em hẳn là có nhiều chuyện cần giải thích cho anh một chút!” Đi một vòng, anh vẫn cố nhắc lại.

Tôi cúi đầu, nhìn chằm chằm đệm ghế. “Giải thích cái gì, ba năm trước không phải đã nói rõ ràng rồi sao?” Tôi tìm lại quyết tâm của mình. Không thể dao động! Nếu không, ba năm ảm đạm của tôi, kế hoạch của tôi sẽ bị uống phí. Ước nguyện đầu tiên không phải là vì muốn bảo vệ anh, không cho anh can thiệp hay sao? Bây giờ, điều tôi làm có thể đẩy anh xuống vực sâu.

“Đường Diệc Diễm, tôi hy vọng anh hãy hiểu rõ, đừng tưởng rằng vừa rồi tôi hoảng sợ đã cảm thấy gì đó. Chúng ta hiện tại, ba năm trước đây, và cả trước đó đều giống nhau. Chỉ có yêu và hận!” Tôi trối chặt trái tim, lại một lần nữa ác ngôn với anh, muốn chọc giận anh.

9. Chương 09 + 10

Chương 9

Đường Diệc Diễm không hề tỏ ra tức giận như tôi dự đoán mà giao nắm hai tay lại, nhẹ nhàng đặt bên môi, thân mình hơi xoay chuyển một chút, hờ hững. “Yêu? Hận? Tiếp theo, không phải em muốn nói với tôi rằng em đối với tôi chỉ có hận?”

Vốn dĩ tôi định cố ý kích thích anh, chọc giận anh, cũng giống như bao lần trước đó, thù hận tra tấn nhau rồi tan rã trong đau đớn!

Nhưng lần này lại không, Đường Diệc Diễm bình tĩnh đến dị thường, đôi mắt nhắm lại, không chút gợn sóng.

Không khí lập tức ngưng kết khiến người ta hít thở không thông!

“Linh...” Lúc này, tiếng chuông điện thoại bèn nhộn nhịp vang lên trong không gian yên tĩnh, phá vỡ sự giằng co giữa hai người chúng tôi!

Đường Diệc Diễm mất kiên nhẫn đứng dậy, đi đến bên bàn làm việc, ánh sáng từ điện thoại loé ra phản chiếu lên gương mặt anh. Khi anh nhìn thấy số điện thoại hiển thị, lông mày bất giác nhíu lại!

Có thể làm cho anh biểu hiện ra loại vẻ mặt này, trừ Đường Triết Lý ra, tôi không nghĩ được nhân vật nào khác.

Đường Triết Lý thật thần kỳ! Đường như luôn biết cách xuất hiện ở thời điểm “thích hợp”, vô cùng thỏa đáng phá vỡ thời khắc ngọt ngào, khắc khổ, và cả giằng co của người khác!

Đường Diệc Diễm hé miệng, đứng đó một lúc lâu cũng không chịu tiếp điện thoại, mà đầu dây bên kia lại tựa như chắc chắn anh có mặt ở trong này, cố chấp gọi. Tiếng chuông bèn nhon một lần nữa vang khắp cả phòng, cho đến khi Đường Diệc Diễm chịu không nổi phải nhấc máy.

Tôi đứng một bên, cuối cùng cũng nhẹ nhàng thở ra, ít nhất tôi không cần phải tiếp tục đối mặt với khí thế bức người của anh. Tôi cũng không cho rằng lão nhân kia gọi điện thoại tới chỉ là để ân cần thăm hỏi đứa cháu ngoan ngoãn!

Quả nhiên, không lâu sau, sắc mặt Đường Diệc Diễm lập tức trầm xuống, càng ngày càng khó coi, xem ra lão nhân kia lại làm anh khó xử. Tại sao ba năm trôi qua mà tính tình bá đạo của ông ta một chút cũng không thay đổi, không phải người ta thường nói, tuổi càng lớn thì càng vô tranh sao?

Xem ra, đối với Đường Triết Lý, không thể dùng ánh mắt bình thường để nhìn!

Tôi khẽ thở dài, thừa lúc Đường Diệc Diễm đang nghe điện thoại mà vụng trộm lẻn vào phòng trong, quần áo cũng đã hong khô, hẳn là có thể mặc rồi!

Lúc đổi quần áo trong phòng, tôi mơ hồ nghe được tiếng Đường Diệc Diễm trả lời điện thoại ở bên ngoài, giọng lạnh như băng, không có một chút cảm xúc!

Anh đã từng vì tôi mà quyết liệt với lão nhân kia, anh bị ông ta trách cứ sao?

Ra khỏi phòng, Đường Diệc Diễm cũng đã kết thúc cuộc nói chuyện, ngồi trên ghế sofa, mặt không chút thay đổi. Nhìn thấy tôi đã mặc xong quần áo đi ra, anh chỉ khẽ liếc tôi một cái, không nói gì thêm nữa.

Lão nhân kia là thần thông quảng đại biết được tôi ở trong này, hay là có chuyện gì đó liên quan đến anh? Tôi nghi hoặc nhìn anh một cái, yên lặng cầm lấy tập tư liệu.

“Tôi... phải đi!”

Đường Diệc Diễm ngẩng đầu, phức tạp nhìn tôi. Một lúc lâu sau, anh thở dài, dựa lưng vào ghế, nhắm mắt lại!

Anh đồng ý?

Tôi do dự nhìn anh một chút rồi lặng lẽ bước ra khỏi văn phòng.

“Duyệt Duyệt...” Phía sau vang lên giọng nói trầm thấp của anh. “Cho dù... Cho dù em không nói, anh vẫn có cách biết được!”

Bước chân của tôi chợt khựng lại, nhưng tôi không quay đầu, một lát sau, tôi tiếp tục bước từng bước ra ngoài, tay siết chặt tập tài liệu.

Nhẹ nhàng đóng cửa văn phòng lại, thân mình tôi lập tức xụi lơ, tựa vào cửa, ngửa đầu!

Đường Diệc Diễm, anh sẽ không muốn biết chân tướng!

Vốn dĩ là một hồi khúc mắc giữa yêu và hận, lại nảy sinh thêm bao nhiêu ân oán tình thù! Mà tôi lại hãm sâu trong đó, không thể tự thoát ra được.

Hung hăng đẩy anh ra là điều duy nhất em có thể làm vì anh lúc này. Bởi vì, em dần dần cảm giác được, tất cả mọi thứ em tưởng rằng đã nắm giữ được trong tay hình như đã bắt đầu thoát ly khỏi quỹ đạo.

Ba năm qua, em đã hình thành thói quen đội mặt nạ để sống!

oOo

Tôi chậm rãi lái xe qua ngã tư đường. Bên ngoài là màn đêm mờ ảo, ánh sáng như ngọc, lóng lánh, phồn hoa, nhưng đằng sau lại ẩn chứa bao nhiêu âm mưu bẩn thỉu, người lừa ta gạt.

Mỗi người đều có rất nhiều mặt, tốt đẹp, giả dối. Ai có thể phân định rõ ràng đâu là người tốt, đâu là kẻ xấu? Tôi nghĩ là không có giới hạn phân chia.

Đường Tỉ Lễ giết Việt Phong, tôi cho rằng hắn tàn nhẫn. Thế nhưng tôi lại đi tìm hắn trả thù, vậy thì ở trong mắt những người khác, tôi là cái gì đây?

Tôi đã bắt đầu để lạc mất bản thân mình trong thù hận. Đau khổ giã vụn để rồi lại bị chiếc dây thừng của vận mệnh quấn chặt đến không thở nổi.

Tôi phiến táo nhìn phía ngoài xe, mở ra toàn bộ kính thủy tinh, tại sao vẫn không cảm nhận được không khí. Khóe mắt lại lơ đãng nhìn đến một đầu tóc đen đang cầm một chai rượu, còn cả đôi giày đỏ tươi dưới chân kia!

Tay của tôi vội vàng kéo vô lăng, xe mạo hiểm lướt qua chiếc xe đi ngược chiều. Tiếng chửi rủa, tiếng phanh xe bèn nhọt...

Không thể nào!

Trong lòng chợt thấy kinh hoàng, bất chấp những tiếng mắng chửi, tôi dừng xe ngay ven đường, tay run run đẩy cửa xe, không, sao có thể!

Tôi chạy vội xuống xe, gấp gáp vượt qua ngã tư đường, nhìn xung quanh tìm kiếm bóng người quen thuộc kia.

Vừa rồi, vừa rồi tôi thật sự đã nhìn thấy, thấy...

Không sai, không!

Tất cả mọi thứ của bà ấy, tôi rất quen thuộc, trí nhớ đã khắc sâu, nhưng sao có thể chứ!

Tôi đứng ở đầu đường, thở dốc, càng không ngừng nhìn khắp xung quanh. Mọi người đi ngang qua đều kỳ quái nhìn tôi, nhìn bộ dạng tái nhợt của tôi, giống như người điên cuồng mất nhìn khắp bốn phía!

“A...” Bỗng nhiên có người ở phía sau bắt lấy bả vai của tôi, thần kinh buột căng thẳng làm cho tôi sợ tới mức hét toáng, vội xoay người. Trước mắt là... Giang Minh!

Hắn nhìn tôi với vẻ mặt hoang mang. “Duyệt Duyệt! Chị...”

“Giang Minh...” Tôi mở to mắt, kinh động bắt lấy đầu vai hắn. “Vừa rồi, vừa rồi, tôi nhìn thấy...” Nhưng lời còn chưa ra khỏi miệng, tôi lại nuốt xuống, gắt gao trừng mắt nhìn Giang Minh.

Không, tôi nhất định là hoa mắt, nhất định là... nhất định là làm việc quá độ, nhất định là như vậy!

“Chị làm sao vậy? Không khỏe sao?” Giang Minh nhíu chặt mày, thân thiết đỡ lấy thân mình lảo đảo của tôi.

Tôi cúi đầu, khẽ lẩm bẩm. “Không, không thể nào!”

Sao có thể! Tôi nhất định là hoa mắt !

Tôi sao có thể nhìn thấy bà ấy chứ!

Một người đã chết từ ba năm trước!

Mẹ của Giang Minh. Tôi chính mắt nhìn thấy bà ấy đã chết!

“Duyệt Duyệt...”

“Tôi...” Nâng mắt lên, tôi bất lực lắc đầu, là tôi quá hoảng loạn mới có thể sinh ra ảo giác.

“Giang Minh, tôi mệt mỏi quá! Đưa tôi trở về đi!” Tôi không muốn lái xe, mệt mỏi đến mức chỉ muốn nằm đổ trên giường, không bao giờ nhúc nhích nữa!

Giang Minh khẽ gạt đầu, thấy sắc mặt tôi không được tốt, hắn cũng không tiếp tục truy vấn tôi, lập tức mở cửa xe.

Tôi ngồi vào trong. “Đúng rồi, tập tài liệu kia ở trong xe của tôi.”

“Không sao, đợi lát nữa trở về gọi chú Vương lại đây lấy là được rồi!” Giang Minh ngồi vào vị trí lái xe, khởi động máy. “Điện thoại của chị gọi mãi không ai nghe, tôi đang định về Giang Trạch tìm chị... Chị đã xảy ra chuyện gì sao?”

Tôi tựa người bên cửa xe, nhẹ nhàng lắc đầu, thì thào. “Không sao cả, chỉ là quá mệt mỏi thôi!”

Thân thể mỗi mệt, trái tim lại càng mệt!

Chương 10

Trở lại Giang Trạch, tôi đem chìa khóa xe giao cho chú Vương, đưa cho chú cả địa chỉ quán bar.

Giang Minh theo sau tôi lên lầu! Tôi yên lặng đi tới, bước từng bước đầy khó nhọc.

“Duyệt Duyệt...” Giang Minh từ phía sau bắt lấy tay tôi, tôi dừng chân, không xoay người, nhắm mắt lại. “Giang Minh, có chuyện gì ngày mai nói sau được không? Tôi thật sự rất mệt!”

Áp lực trong không khí nhanh chóng làm tôi hít thở không thông!

Thân mình cao lớn của Giang Minh kéo tôi lại, tay ôm từ phía sau ôm lấy tôi. “Nếu vất vả, thực ra... có thể đến bên tôi...” Dứt lời, hắn gặt gao ôm tôi, thân mình cúi xuống, vùi đầu vào căn cổ tôi.

“Chỉ tôi mới có thể bảo vệ chị, giúp chị!”

Thân thể của tôi run lên, đẩy hắn ra, bất khả tư nghị theo dõi hắn. “Giang Minh, cậu có biết mình đang nói gì không?” Hắn lại muốn đùa giỡn cái gì nữa đây. Lòng tôi rối loạn như ma, không muốn mở mắt, đành xem nhẹ chân tình trong mắt của hắn!

“Tôi không đùa...” Giang Minh dễ dàng nhìn thấy suy nghĩ của tôi. “Một lần, một lần tôi cũng chưa hề đùa...”

“Giang Minh...” Tôi nhú mi, thân mình lui lại vài bước. “Chúng ta... không thể được đâu!” Trong lòng tôi đã sớm có một người, rồi cuộc vẫn không thể dung nạp ai khác. Tôi không rõ tại sao Giang Minh đột nhiên lại như vậy, nhưng tôi hiểu rõ, trong lòng tôi, hắn chỉ như một người em trai, một đồng minh, thậm chí còn là một... quân cờ!

Ba năm trước đã là một quân cờ!

Khi tôi biết hắn là con trai độc nhất của tổng tài tập đoàn Giang Nguyên, từ đơn thuần giúp đỡ đã biến thành lợi dụng.

Hắn là công cụ để tôi trả thù Đường Triết Lý!

“Ba năm, cho đến tận bây giờ trong mắt chị cũng không có tôi!” Trong mắt Giang Minh hiện lên một tia đau đớn, hắn khẽ nói, tay siết chặt, đặt bên người!

Hắn bây giờ khiến tôi cảm thấy xa lạ quá, khiến tôi sợ hãi mà không thể giải thích nổi, gần đây, cảm giác kì quái đối với Giang Minh lại nảy lên trong lòng.

Từ bao giờ hắn đã hoàn toàn rời khỏi bàn tay tôi. Có lẽ, lúc trước tôi đã quá ngây thơ, ngây thơ nghĩ rằng lợi dụng hắn, còn có thể toàn thân trở ra?

“Giang Minh... hôm nay... tôi coi như không nghe thấy gì hết... Chúng ta vẫn là quan hệ như trước kia...!” Tôi lạnh lùng nói, yếu đuối đến mức làm như làm cái gì cũng chưa xảy ra. “Chúng ta... ngoài quan hệ hiện tại, sẽ không... có gì thay đổi!”

Cuối cùng, tôi thấy thân mình Giang Minh cứng đờ, chưa xót cười. “Quả nhiên, quả nhiên, chị vẫn không thể quên được Đường Diệc Diễm!”

“Chuyện này không liên quan tới Đường Diệc Diễm!” Tôi khấn trương ngắt lời hắn, cắn môi, không muốn hắn nhìn ra sự bối rối trong mắt tôi. Đường Diệc Diễm, không thể bị liên lụy vào.

“Cái này là vì báo thù cho Trần Việt Phong sao? Đau khổ đến như vậy, tất cả đều vì báo thù cho Trần Việt Phong sao?”

Tôi nhắm mắt trốn tránh, tôi cũng chỉ có thể trốn tránh. “Giang Minh, đủ rồi, đừng nói nữa, tôi không muốn chúng ta trở nên xa cách!” Không cần vạch trần vết sẹo của tôi một lần nữa!

“Chúng ta... đã từng gần gũi sao?” Giang Minh trào phúng hừ lạnh, trong lời nói lộ ra sự bất đắc dĩ.

“Giang Minh, cậu còn trẻ, sau này cậu sẽ...”

“Đừng nói nữa!” Giang Minh ngắt lời tôi, nắm chặt tay thành quyền. “Coi như hôm nay tôi đã thất thố, hôm nay... quên hết đi!” Dứt lời, hắn cô đơn xoay người, lẳng lặng đi về phòng!

Tôi mệt mỏi nhắm mắt lại, sau đó mở ra.

Mọi chuyện đã bị tôi làm cho ngày càng phức tạp, hơn nữa bây giờ còn thêm Giang Minh. Thực ra, tôi vẫn loáng thoáng cảm nhận được, hắn chưa bao giờ chịu dùng kính ngữ gọi tôi, sau khi nghe bố mẹ gọi tôi là Duyệt Duyệt, hắn bèn cố ý gọi như vậy. Tôi cảm nhận được, nhưng lại cố ý xem nhẹ, hoặc là, tôi đã lợi dụng điểm này của hắn, là tôi ích kỷ, cho tới bây giờ cũng chưa từng quan tâm đến Giang Minh, giống như trước kia chưa từng quan tâm đến Đường Diệc Diễm.

Tôi vì cố chấp báo thù mà tàn nhẫn thương tổn mỗi người bên người.

Tôi rốt cuộc nên làm cái gì bây giờ? Mọi chuyện còn phải hỗn loạn như thế nào nữa?

oOo

“Đây là JACKY, công ty thương mại phía đối tác của Đường Tỉ Lễ, một kẻ... thú vị!” Giang Minh đưa cho tôi một tấm ảnh chụp, khỏe miệng cong lên.

Tôi hồ nghi tiếp nhận, nhìn vào bức ảnh, sắc mặt càng ngày càng khó coi, hóa ra... JACKY là một kẻ đồng tính. Những bức ảnh chụp khó coi kia làm tôi muốn nôn mửa!

“Hắn cũng đủ tiếng xấu!” Giang Minh rút trong hộp ra một chiếc bút bi, đầu ngón tay khẽ nâng, sau đó xoay tròn. “Tất nhiên, nếu hắn đồng ý nhượng lại cổ phần công ty, sau đó chúng ta sẽ bàn vấn đề khác.”

Tôi khẽ gật đầu, bỏ bức ảnh chụp này sang một bên, lạnh lùng nói. “Vậy cậu nhất định đã đến tìm người đàn ông kia thương lượng!” Người đàn ông kia lúc đó biểu tình nhất định rất thú vị, thật đúng là ứng với câu “cận mặc giả hắc, gần châu giả xích”(câu này cũng có nghĩa gần tương tự với “gần mực thì đen, gần đèn thì rạng” hay “gần sơn thì đỏ, gần mực thì đen”), bề ngoài thoát nhìn có vẻ nhã nhặn, ra vẻ đạo mạo, sau lưng lại biến thái như vậy!

“Ừ! Gã rất kích động!” Giang Minh thờ ơ nhún mi, bút trong tay lại xoay nhanh hơn. “Nhưng khi tôi nói sẽ thay gã giải quyết những bức ảnh này, gã đã đồng ý!”

Tôi cười cười, cũng chỉ có hắn mới có thể đem chuyện tình ác liệt như vậy nói một cách nhẹ nhàng băng quơ thế kia.

“Hài lòng lắm phải không?” Giang Minh buông bút, nhìn tôi, môi khẽ nhếch lên, vẻ mặt như muốn tranh công. Ai mà biết được, cùng với nụ cười vô thường vô phạt kia là một trái tim khó đoán.

Chúng tôi, thật sự có thể làm như tối hôm qua cái gì cũng chưa xảy ra sao? Tôi thật sự có thể làm như cái gì cũng không biết sao?

Tôi khẽ gật đầu, đúng là nhờ công của hắn, chúng tôi đã lấy được một nửa số cổ phần của công ty Đường Tỉ Lễ, việc lật đổ hắn cũng dễ dàng hơn phân nửa, thật là nặng nề!

“Vậy... Bữa tiệc sinh nhật hãy thưởng cho tôi, làm bạn nhảy của tôi đi!” Giang Minh khẽ chuyển thân mình, dựa sát vào người tôi, ý cười trên mặt càng thêm sâu sắc.

Tôi ngẩn người, đúng rồi, một tuần nữa là tới sinh nhật mười tám tuổi của Giang Minh!

“Không phải chị đã quên rồi đấy chứ!” Giang Minh nhìn vẻ mặt ngây dại của tôi, bèn nhìn tôi đầy bi thương. “Chị quên thật sao?”

Tôi lắc đầu, áy náy đỏ mặt. “Được rồi! Tôi đồng ý với cậu!” Coi như bồi thường đi!

“Thật sao!” Giang Minh nhảy nhót vỗ tay, giống như một đứa trẻ, vui sướng đến hoa chân múa tay.

Tôi khê lắc đầu. Đôi khi, hấn khôn khéo làm cho người ta phải sợ hãi, có lúc lại giống như một kẻ ngốc, dễ dàng thỏa mãn. Thật đúng là khiến người ta dễ khóc dễ cười!

Tôi nghĩ trên thế giới này, mỗi người đều có hai mặt!

Chỉ là thói quen nhìn biểu tình trên mặt của người khác mà thôi. Giang Minh mâu thuẫn, tôi cũng vậy!

“Cộc cộc...” Lúc này bỗng có tiếng đập cửa vang lên, sau đó cửa mở toang, hé ra khuôn mặt đang cười hì hì của Qua Nhan.

“Anh Minh, chị Duyệt Duyệt, hai người đang vui cái gì vậy!” Con bé hào hứng bước vào, làm nũng cọ cọ bên người tôi.

“Trẻ con biết cái gì!” Giang Minh nhếch môi, bộ dáng lão luyện. Trước mặt Qua Nhan, hấn lập tức trở thành một người anh trai mẫu mực, hấn có thể tỏ ra bất cần đời với tất cả mọi người, duy chỉ có Qua Nhan là hấn luôn cẩn thận tỉ mỉ, thậm chí nghiêm khắc, tuy chỉ lớn hơn Qua Nhan ba tuổi, nhưng hai người đã sống nương tựa lẫn nhau từ khi còn nhỏ, tình cảm còn sâu sắc hơn cả người nhà.

Giang Minh yêu quý Qua Nhan giống như yêu quý em gái ruột. Ai dám bắt nạt Qua Nhan chắc chắn sẽ nhận được bài học vô cùng thâm thúy. Tôi nghĩ, Qua Nhan là người duy nhất trên đời này làm cho Giang Minh nhớ mong, nhưng loại cảm tình này không phải là tình yêu.

Qua Nhan lại cho rằng đó là tình yêu, bởi vậy mới có thể không thể tự thoát ra được!

Tôi nghĩ có lẽ Giang Minh cũng giống tôi, rõ ràng cũng nhận ra một chút, nhưng lại lựa chọn cách giả bộ như không biết.

Chúng tôi đều cho rằng thời gian có thể thay đổi tất cả!

“Anh Minh không phải cũng là trẻ con đấy thôi!” Qua Nhan bĩu môi than thở.

“Đại tiểu thư, sao hôm nay lại đến công ty?”

“Anh Minh, đi dạo phố cùng em được không? Một tháng rồi em chưa đi dạo phố đấy!” Qua Nhan đi đến bên người Giang Minh, nũng nịu lay cánh tay hấn. “Anh Minh!”

Giang Minh bất đắc dĩ lắc đầu, yêu chiều mơn trớn mái tóc dài của Qua Nhan, thỏa hiệp. “Duyệt duyệt, chị có đi cùng không?”

Tôi sững sờ, nhìn Qua Nhan liếc mành nháy mắt với tôi, buồn cười lắc đầu, nha đầu này căn bản chỉ nghĩ đến anh Minh thôi!

“Không được rồi, còn phải trở về sửa lại một ít tư liệu!”

“Chị Duyệt Duyệt bận rồi, tiếc quá, vậy lần sau nha!” Qua Nhan đi sau Giang Minh, hướng về phía tôi làm động tác OK.

Tiểu nha đầu!

“Vậy cũng được!” Giang Minh lấy áo khoác trên ghế. Qua Nhan lập tức kéo cánh tay hấn, vẻ mặt vui sướng. “Chúng ta đi thôi!”

“Đi vui vẻ!” Tôi vẫy tay, nhìn cả hai đi ra khỏi văn phòng.

“Đi đâu đây?”

“Đi công viên trò chơi nha!”

“Lại nữa, em vẫn là trẻ con đấy à? Suốt ngày đi mấy chỗ đó!”

“Anh Minh không phải nói em là trẻ con sao? Còn nữa, anh làm gì mà như ông già thế!”

“Xú nha đầu!”

... Một đường đều là tiếng tranh cãi ầm ĩ của Qua Nhan và hấn.

Nếu Giang Minh có thể yêu Qua Nhan, có lẽ hấn sẽ hạnh phúc hơn!

So với... yêu tôi!

10. Chương 11 + 12

Chương 11

Theo đám đông tan tành bước ra khỏi đại sảnh công ty, một chiếc xe thể thao màu bạc đã sẵn sàng đi tới bên người tôi, cửa kính xe chậm rãi hạ xuống.

Đường Diệc Diễm!

Tôi siết chặt tập công văn trong tay, dừng lại.

“Lên xe!” Đường Diệc Diễm nhìn tôi, giọng điệu tựa như không cho phép cự tuyệt.

“Thực xin lỗi, tôi còn có việc!” Tôi xoay người, dồn dập bước về phía trước.

Bước đi hỗn độn, trong lòng cũng cảm thấy bối rối.

Không thể tiếp tục dây dưa nữa, càng không thể lún sâu!

Tôi nín thở, đi rất nhanh. Phía sau bỗng truyền đến tiếng mở cửa xe. Anh đuổi theo?

Tôi căng thẳng, bước đi càng nhanh hơn, giày cao gót nện xuống mặt đất những nhịp không có quy tắc, dưới chân đột nhiên lảo đảo, mắt cá chân truyền đến một trận đau đớn!

“A...” Thân mình lập tức ngã xuống đất.

“Sao em vẫn như vậy!” Đường Diệc Diễm vươn tay đúng lúc đỡ lấy thân mình đang nghiêng ngả của tôi, vững vàng ôm vào lòng.

“Đi đường suốt ngày bị ngã!” Trong mắt anh tràn đầy sự yêu chiều, nhẹ nhàng đưa tay vuốt những sợi tóc đang bay hỗn loạn trên trán tôi.

“Tôi...” Mắt cá chân đau đớn khiến tôi nhú mi, theo thói quen lại định cắn môi.

“Em thật sự một chút cũng không thay đổi!” Đường Diệc Diễm thở dài, ngón tay xẹt qua vành tai của tôi, chạm đến hai cánh môi, nhẹ nhàng ma sát. “Không phải đã nói là đừng cắn môi như vậy rồi sao? Sẽ đau!”

Thân mình tôi run lên, theo dõi đôi mắt tràn đầy nhu tình của anh, sự thâm tình trong đó dường như khiến cho người ta phải chìm sâu vào. Tôi khốn quẫn nhắm chặt mắt.

“Đường tiên sinh...” Tôi đẩy anh ra một chút, làm ra vẻ trấn tĩnh. “Mong anh tự tr...”

Lời của tôi còn chưa nói xong, Đường Diệc Diễm đã cúi người xuống, chặn ngang đem tôi ôm lấy!

Ngay trước đám đông!

“Đường Diệc Diễm...” Tôi sợ tới mức thét chói tai. “Thả tôi xuống!”

Anh đang làm cái gì thế này! Chẳng lẽ không thấy được ánh mắt kinh ngạc của mấy người đó hay sao? Những biểu tình đầy kinh hách, những tiếng hít thở nặng nề...

Đường Diệc Diễm không chút để ý tới tiếng hét của tôi, dè dặt thân mình đang giãy dụa của tôi, thẳng một đường ôm tôi đi về phía xe!

Đặt tôi ngồi vào trong, anh cũng xoay người lên xe, liếc nhìn tôi một cái rồi nói: “Ngay từ đầu em chịu nghe lời anh thì đã không xảy ra chuyện gì rồi không?”

Cái gì? Ý của anh là do tôi tự tìm sao!

Tôi đỏ mặt, nhìn xuyên qua cửa kính xe, cảm nhận rõ những ánh mắt đầy tò mò, những tiếng nói nhỏ khe khẽ...

Tôi trừng anh, lại phát hiện trong mắt anh tràn đầy ý cười.

“Còn không lái xe!” Tôi lườm anh một cái, chẳng lẽ anh muốn để họ hiểu lầm hay sao?

Đường Diệc Diễm từ chối cho ý kiến nhún nhún vai, khóe miệng cong lên, chuyển động vô lăng, xe chậm rãi chạy.

Tôi âm thầm thở ra!

“Chân còn đau không?”

“Vẫn... Ồn!” Tay của tôi lén lút chạm đến mắt cá chân, xoa bóp vùng bị đau.

Tôi nhú mi, hình như thật sự bị trật khớp. Tôi cố nén từng cơn co rút đau đớn, không ngờ lại bị Đường Diệc Diễm phát hiện!

Lúc này, bên tai vang lên một tiếng thở dài khe khẽ đầy bất đắc dĩ!

Tiếp theo, xe bỗng dừng lại ở ven đường!

“Anh...” Tôi nghi hoặc nhìn Đường Diệc Diễm.

Anh lại muốn làm gì!

Đường Diệc Diễm nhìn tôi, không nói gì.

Giây tiếp theo, anh cúi người xuống, vươn tay ra, mà mục tiêu... lại đúng ngay mắt cá chân của tôi!

“Đường Diệc Diễm, anh làm gì!” Anh nhẹ nhàng nâng gót chân tôi lên, đặt trên đùi. Hai tai tôi phút chốc nóng bừng, mắt cá chân bị tay anh cầm nắm cũng trở nên nóng bỏng!

“Bỏ ra!” Tôi xấu hổ không chịu nổi, vội vàng nói lớn tiếng, giãy dụa. Anh đang làm cái gì vậy! Tư thế này thực quá mất mặt! Tôi chặt vật lấy tay chống đỡ anh, vẫn đang ở trên đường cái, sao anh có thể làm như vậy!

Đường Diệc Diễm vẫn cầm lấy mắt cá chân của tôi, cúi đầu, tay nhẹ nhàng mơn trớn khắp vùng bị sưng đỏ. “Đừng nhúc nhích!”

“Nhưng mà...” Anh cúi nửa người, tôi phải xoay thân mình, chân cũng đặt trên đùi anh, tư thế như vậy muốn tôi yên lặng thế nào được!

Lúc này, những người đi ngang qua bãi cỏ ở đằng xa cũng nhìn về phía chúng tôi, ánh mắt như trêu tức.

Tôi còn thiếu nước tìm một cái thùng để chui vào. Vậy mà anh còn bảo tôi đừng nhúc nhích!

Nhưng mắt cá chân bỗng nhiên truyền đến cảm giác thoải mái làm những dây thần kinh đang buộc chặt của tôi lập tức dịu xuống. Trước mắt, bàn tay ấm áp của Đường Diệc Diễm đang chạm vào chỗ sưng đau của tôi, nhẹ nhàng xoa nắn.

Anh chuyên tâm mát xa, như là đang che chở bảo vật trân quý nhất!

Cảm giác đau đớn dường như đã biến mất, chỉ còn lại sự cảm động!

Cao cao tại thượng như anh vậy mà...

Lông mày tôi đang nhíu chặt lại cũng bắt đầu giãn ra, mặt lại càng đỏ. Tôi ngẩn người theo dõi anh...

Mi mắt buông xuống, lông mày đen rậm, cái mũi cao thẳng, cánh môi hé mở...

Tất cả đều quen thuộc đến như vậy... ở trong trí nhớ, trong từng giấc mơ của tôi vẫn chưa bao giờ rút đi.

Diệc Diễm!

Hốc mắt phút chốc nóng lên, tôi ghen ngào khép mắt lại.

Đường Diệc Diễm, đừng... đừng dịu dàng với em như vậy!

Em sẽ chỉ làm liên lụy đến anh!

Người ta một khi sợ hãi mất đi thứ gì đó sẽ trở nên yếu đuối!!!

Nếu em đứng bên cạnh anh, em sẽ vĩnh viễn trở thành mối uy hiếp của anh, vĩnh viễn đều là mục tiêu công kích cho địch thủ của anh.

Anh sinh tồn trong môi trường nhất định phải tranh đấu, còn em sẽ trở thành vết thương trí mạng của anh!

Em không muốn! Không muốn anh lại vì em mà chịu thương tổn, không muốn anh vì em mà trở nên hèn mọn!

Không có em, anh mới có thể không có chút cố kỵ nào, sẽ không bị người khác quản chế!

“Còn đau không?” Đường Diệc Diễm ngẩng đầu, thân thiết nhìn tôi, trong mắt tất cả đều là đau lòng!

Trái tim tôi khẽ run lên, vội vàng rút chân về, co quắp giấu dưới váy. “Tốt... Tốt hơn nhiều rồi!”

“Nếu đau quá, anh đưa em đi bệnh viện nhé?” Dường như anh vẫn còn lo lắng, nhìn chằm chằm mắt cá chân của tôi, vết sưng đỏ đã muốn chậm rãi tiêu tán!

Chân thật sự không thấy đau!

Tôi lắc đầu, xấu hổ cười. “Thật sự đỡ hơn nhiều rồi, không ngờ rằng anh còn cũng biết làm như vậy!”

Trong mắt Đường Diệc Diễm bỗng hiện lên một tia chua xót, khẽ nhếch môi tự giễu. “Anh còn có rất nhiều việc mà em không ngờ tới!”

Tôi yếu đuối cúi đầu, trốn tránh ánh mắt cực nóng của anh.

Đường Diệc Diễm, anh thật ngốc, nhiều năm như vậy rồi vẫn còn cố chấp đi yêu một người chỉ biết thương tổn anh!

Em không xứng!

“Đi ăn cơm đi! Anh đói rồi!” Thấy tôi im lặng, Đường Diệc Diễm thu hồi tầm mắt, phát động xe.

Tôi không thể cự tuyệt, chỉ biết cô đơn quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Bên ngoài vẫn là đô thị phồn hoa mà lạnh lùng giống trước đây!

Chương 12

Đây là một nhà hàng mới khai trương, khung cảnh tao nhã, phục vụ hạng nhất, tôi nghĩ người thường mà vào nơi này sợ là không thanh toán nổi hóa đơn. Đường Diệc Diễm vẫn không thay đổi, cái gì cũng phải tốt nhất!

Bồi bàn dường như đã quá quen với Đường Diệc Diễm, tôi nghĩ anh ta cũng biết sở thích đặc biệt này của Đường Diệc Diễm.

Anh ta dẫn chúng tôi đến chiếc bàn ở gần cửa sổ. Tôi ngồi xuống, cảnh rất đẹp, bên ngoài cảm giác như toàn bộ thành phố đang phủ phục dưới chân chúng tôi. Hẳn là nhà hàng ưa thích của anh, anh luôn thích đứng ở chỗ cao.

Hóa ra, trái tim anh một chút cũng không thay đổi, giống như tôi, tuy bề ngoài che giấu nhưng không thể thay đổi được bản chất bên trong.

Quả nhiên không lâu sau, bồi bàn đem tới một bộ bát đĩa mới tinh, Đường Diệc Diễm khẽ gạt đầu, tôi nhìn thấy anh ta bí mật thở dài, có lẽ hôm nay được chấp nhận quá dễ dàng!

Sau đó, anh ta cung kính đưa thực đơn cho chúng tôi.

Đường Diệc Diễm đứng lên, nói nhỏ bên tai tôi: “Em quyết định nhé, anh ra ngoài một lát!” Dứt lời, anh xoay người rời đi.

Tôi khẽ gạt đầu, tôi làm chủ? Diễm này dường như có chút thay đổi!

Tôi ngơ ngác nhìn chăm chú bóng anh rời đi.

“Tiểu thư!”

Tiếng gọi của bồi bàn làm tôi thức tỉnh, xấu hổ khẽ hắng giọng, tùy ý gọi món, rồi trả thực lại cho anh ta. Anh ta nhẹ nhàng cúi người xuống, lúc nhận thực đơn còn kỳ quái liếc tôi một cái, lễ phép gật đầu với tôi, sau đó hơi bối rối rời đi.

Tôi nhếch môi, không quá để ý.

Có lẽ là do tò mò, tò mò về Đường Diệc Diễm, lại càng chú ý đến người phụ nữ đi cùng anh hơn!

“Cô thật đúng là âm hồn không tan!” Không lâu sau, tôi rốt cuộc cũng hiểu được tại sao người bồi bàn lại có ánh mắt như vậy.

Tôi ngẩng đầu, ngạc nhiên chống lại hai đôi mắt, một đôi mắt phần hận và một đôi mắt u oán.

Mẹ của Đường Diệc Diễm, còn cả Trương Tuyết Ngưng đều đang ẩn nhẫn nhìn tôi.

“Cô quên ước định giữa hai chúng ta rồi hả?” Đường mẫu ngay khi thể bức người bước nhanh đến trước mặt tôi. Hiển nhiên, gặp lại tôi, bà ta thậm chí còn không giữ được một chút thân thiện như ba năm trước, bởi vì bà ta nhất định đang cho rằng tôi lại đến hủy diệt con trai bà ta.

Biểu tình trên mặt khuôn mặt kia giống như coi tôi là vi khuẩn, sợ là tránh còn không kịp, vô cùng chán ghét.

Trương Tuyết Ngưng dịu dàng trấn an cảm xúc của bà ta, trên mặt trước sau vẫn không hề xuất hiện quá nhiều cảm xúc, vẫn là khéo như vậy, cho dù hôm nay là theo mẹ chồng tương lai đến khởi binh vấn tội!

Thế nào, định ở trước mặt tôi trình diễn tiết mục “mẹ chồng nàng dâu” sao?

Tôi cười nhạt, lại càng không muốn thỏa hiệp. Hiện tại, bất luận kẻ nào cũng không thể dễ dàng nhìn thấy tôi của quá khứ, quá khứ yếu đuối, nhẫn nhục chịu đựng!

Tôi thông dong nhìn bọn họ, bình thản mở miệng dặn bồi bàn: “Mang cho hai vị đây hai ly nước đá đi!” Tôi nghĩ có người cần phải hạ nhiệt một chút. “À đúng rồi, có vẻ như chúng tôi cần thêm hai xuất nữa. Không ngồi sao? Bác gái!”

Khuôn mặt giả bộ bình tĩnh của bà ta hơi hơi run rẩy, trong mắt bỗng hiện lên một tia khiếp sợ, nhưng lạ nhanh chóng biến thành phần nộ, hung hăng trừng mắt nhìn tôi. Có lẽ không nghĩ rằng tôi sẽ phản kích, và còn thản nhiên đến như vậy.

“Mẹ, trước hết cứ ngồi xuống đi!” Trương Tuyết Ngưng vẫn phản ứng trước, nháy mắt ra hiệu cho bồi bàn, anh ta lập tức đem hai cái ghế đến!

Bà ta xấu hổ và giận dữ ngồi xuống.

Mẹ? Gọi thật đúng là thân thiết, tôi nhớ rõ cô ấy mới đính hôn với Đường Diệc Diễm thôi, khẩn cấp như vậy sao?

Trương Tuyết Ngưng thấy tôi thờ ơ nhếch miệng, ben nhú mày đầy cảnh cáo!

“Diệp Sương Phi, cô không chịu buông tha cho con tôi phải không? Tôi không biết cô có năng gì mà lọt được vào tập đoàn Giang Nguyên, nhưng cô đừng quá tự cao!” Bà ta thậm chí không kịp chờ bồi bàn mang nước đá tới, đã trực tiếp cầm ly nước trên bàn lên, uống một ngụm lớn, trừng tôi, bộ dáng như thể sắp bị tôi bức điên!

Bức! Là chính bà ta đang bức tôi, bức tôi phải đấu với bà ta!

“Bác gái, nếu bác muốn nói chuyện kinh doanh, thì có thể đến trong thời gian cháu làm việc ở văn phòng, nếu bác đơn thuần đối với cháu chỉ là sự tò mò, vậy thật xin lỗi, đó là chuyện riêng tư cá nhân, cháu có quyền không trả lời!” Tôi đáp lại một cách mỉa mai, cũng không thắc mắc tại sao Đường Diệc Diễm còn chưa quay lại, tôi nghĩ họ muốn đến làm loạn, nhất định là đã chuẩn bị ổn thoả!

Lời nói của tôi làm cho bà ta biến sắc xanh mét, ngay cả những mỹ phẩm tốt nhất cũng không thể che được nét đen tối trên khuôn mặt vào lúc này!

“Diệp Sương Phi,cô...” Bà ta tức giận đến phát run.

“Diệp tiểu thư, cô nói như vậy rất vô lý!” Trương Tuyết Ngưng xen vào rất đúng lúc, khẩu khí bình tĩnh, nhưng lại khiêu khích nhìn tôi.

Thế nào, đang ngồi yên một chỗ, giờ cũng định tự mình gia nhập “cuộc chiến” sao?

“Mẹ chỉ là quan tâm đến Diệc Diễm mà thôi, nếu giữa chúng ta có hiểu lầm gì, mọi người có thể...” Biểu tình dối trá, quả thực rất hợp sinh tồn ở Đường gia!

“Không có...” Tôi lạnh lùng ngắt lí do thoái thác của cô ấy, chán ghét nhú mi, biểu tình của cô ấy làm tôi nghĩ đến một con người vô cùng độc địa, dối trá vô sỉ!

“Không có hiểu lầm gì hết. Đúng như cô nghĩ, tôi và Đường Diệc Diễm vẫn như cũ, tôi chính là đánh từ phía sau, tôi muốn... hấn bị hủy hoại!”

Đây không phải là điều bọn họ muốn sao?

Tôi vừa dứt lời, dáng vẻ đoan trang của Trương Tuyết Ngưng rốt cuộc cũng bắt đầu sụp đổ, bàn tay nắm chặt lấy cạnh bàn!

Tôi hừ lạnh, không nhin được nữa rồi phải không? Không ngờ tôi sẽ nói như vậy?

Tôi của hiện tại, cũng là do các người một tay tạo nên!

“Cô thật vô sỉ!” Bà ta rốt cuộc cũng không thể nào ngồi yên được, vội đứng dậy, nghiêng răng nghiêng lợi giơ tay phải lên, hung hăng vung về phía mặt tôi!

Tôi tay mất lạnh lẽo bắt lấy, siết chặt!

“Xú nha đầu, cô dám...” Bà ta trừng lớn mắt, bất khả tư nghị nhìn tôi, khóe miệng run rẩy, quát to: “Đồ đệ tiện này!”

Tôi túm chặt tay bà ta. Đại gia tộc gì gì bất quá cũng chỉ đến thế, giống như bao kẻ bại hoại khác thôi, cuối cùng vẫn động thủ!

Lúc này, chúng tôi đã hoàn toàn thu hút ánh mắt của mọi người trong nhà hàng, những người thuộc tầng lớp thượng lưu, ăn mặc bảnh bao!

Tôi không quan tâm, tôi bé nhỏ không đáng kể. Người nên lo lắng hẳn là vị Đường phu nhân cao quý này!

“Cô nghĩ rằng tôi và cô còn có thể giống như ba năm trước, giảng đạo lý cho kẻ hạ lưu như cô sao? Cô không xứng! Cho dù cô có chỗ dựa là tập đoàn Giang Nguyên, tôi vẫn có thể loại bỏ cô!” Bà ta hung tợn phản kích, hận không thể giết chết tôi!

“Vậy thì thật là ảm ức cho phu nhân rồi!” Hạ lưu? Hóa ra ba năm trước bà ta đã coi tôi như vậy, thật đúng là uất ức cho bà ta, phải thương lượng với kẻ hạ lưu như tôi đây!

Quả nhiên là giống nhau, người Đường gia trên dưới đều thích đe dọa người khác!

Buồn cười!

“Hóa ra mọi người đều biết nhau!” Giọng nói lạnh lẽo đầy trêu tức vang lên phía sau chúng tôi, không có độ ấm, không hề mất bình tĩnh.

Thân mình chúng tôi đồng thời cứng đờ, quay đầu, nhìn Đường Diệc Diễm đang đứng thẳng trước mặt, vẻ mặt nghiêng ngả, khóe miệng chậm rãi kéo lên. “Nếu vậy, tôi sẽ không cần phải giới thiệu!”

Sau lưng anh còn có một người đàn ông, khúm núm nhìn Đường mẫu, thất bại cúi đầu. Xem ra nhiệm vụ của ông ta đã thất bại, không thể giữ chân Đường Diệc Diễm để họ có đủ thời gian đối phó với tôi?

Đường mẫu nắm chặt tay, e dè lui lại vài bước, trong mắt có một chút khủng hoảng. “Diệc... Diệc Diễm, mẹ chỉ là...”

“Ngồi đi!” Đường Diệc Diễm chậm rãi lắc đầu, ngăn cản lời giải thích của bà ta, đi đến bên người tôi. “Nếu đã đến đây, vậy cùng nhau ăn cơm đi!”

Nói xong, anh thản nhiên ngồi xuống, ngoắc tay với bồi bàn. “Mang đồ ăn đi!”

Cái gì?

Tất cả chúng tôi đều kinh ngạc nhìn anh, anh biết mình đang làm cái gì không? Biết hiện tại là tình trạng gì sao?

Anh muốn chúng tôi cùng nhau dùng cơm?

Muốn giới thiệu thế nào chứ?

“Đây là mẹ anh, đây vị hôn thê của anh, còn đây là người yêu của con!”

Thật nực cười! Cũng chỉ có hắn mới làm ra được!

“Ngồi đi!” Thấy tôi ngây dại ra, Đường Diệc Diễm nhẹ nhàng kéo tôi ngồi xuống, đầu ngón tay cố ý xẹt qua đầu vai của tôi, nhìn tôi cười, làm cho người ta phải dựng tóc gáy.

Phía đối diện, Trương Tuyết Ngưng có chút không nhịn được, Đường mẫu lại xấu hổ giận dữ không chịu nổi.

Nhưng họ vẫn ngồi xuống, quay lại nhìn Đường Diệc Diễm và tôi!

Một giây trước chúng tôi còn căng thẳng, mà bây giờ lại thân thiện cùng nhau dùng cơm?

Tôi nghĩ những người đang tò mò xung quanh cũng bị choáng váng! Nhưng không ai dám nhiều lời, đại danh Đường thị như sấm bên tai.

Trong bữa ăn, Đường mẫu liên tục gọi bồi bàn mang hết ly nước này đến ly nước khác lên, trước sau vẫn hung hăng trừng mắt nhìn tôi, biểu tình không cam lòng. Trương Tuyết Ngưng yên lặng ngồi cạnh bà ta, tay tao nhã cắt bớt tét, nhưng vẫn có một chút run rẩy.

Đường Diệc Diễm ngồi cạnh tôi, bắt đầu lắc lắc rượu vang đỏ trong ly, chất lỏng sẫm màu bên trong khe vòng vòng, va vào thành ly, hương vị êm dịu lan tỏa trong không khí.

Anh như vậy khiến người ta cảm thấy quá áp bách, làm cho người ta hít thở không thông!

Giống hệt Đường Diệc Diễm của năm đó, chỉ cần liếc mắt một cái cũng khiến người khác cảm thấy ngạt thở!

“Sao thế, không hợp khẩu vị à?” Đường Diệc Diễm buông chén rượu, nhìn tôi hầu như không động đến dao nĩa, ánh mắt chợt lóe ra.

Tôi run rẩy nắm dao nĩa, nhâm nhi một chút thức ăn, không nói gì.

Đường Diệc Diễm cầm lấy dao nĩa trong tay tôi, cẩn thận cắt tảng thịt bò trong đĩa của tôi thành từng miếng nhỏ, sau đó mỉm cười. “Ăn nhiều một chút, em gây anh sẽ đau lòng!”

“Hay là, em không muốn ăn?”

Thân mình tôi chấn động, trừng lớn mắt nhìn anh. Anh cố ý!

Trương Tuyết Ngưng đang nắm dao nĩa khẽ run lên, đĩa va xuống mặt bàn, phát ra thanh âm thanh thúy.

“Ba!” Có người không nhịn được nữa. Đường mẫu nặng nề hạ ly nước xuống. “Diệc Diễm, con đàn bà này...”

“Mẹ...” Đường Diệc Diễm chậm rãi buông dao nĩa, tao nhã cầm khăn ăn lau miệng, sau đó nhẹ nhàng đặt bên cạnh.

Cực kì nhẹ nhàng, nhưng lại khiến thân mình Đường mẩu cứng lại.

“Mẹ, không phải ông vẫn thường nói, lúc dùng cơm tốt nhất không nên thảo luận bất cứ chuyện gì hay sao?”
Nói xong, anh ngẩng đầu, thẳng tắp nhìn về phía người mẹ của mình.

Đường mẩu bỗng trợn to mắt, khóe miệng rúm rỏ, run run cầm lấy ly nước vừa hạ xuống, nước nhẹ nhàng tràn ra vài giọt, Đường mẩu ngẩng đầu uống cạn, không nhiều lời nữa.

Còn Trương Tuyết Ngưng lập tức cúi đầu thấp hơn.

Tôi khiếp sợ nhìn, đây mới là Đường Diệc Diễm, Đường Diệc Diễm chân chính, ngay cả mẹ anh cũng phải sợ chính anh!

Cho tới bây giờ, vì Đường Diệc Diễm quá quyến luyến tôi, ngoài tình yêu điên cuồng kia, anh chưa từng bày ra bộ mặt như vậy bao giờ, mà hôm nay, tôi rốt cuộc cũng hiểu được bộ dáng thực sự của anh!

Ngoài tôi ra, đối với mỗi một người chọc giận mình, anh đều không chút lưu tình, bao gồm cả mẹ anh!

Một hồi dùng bữa đầy áp lực, ngoài Đường Diệc Diễm, tôi nghĩ mỗi người ở đây đều căng thẳng thần kinh, không dám manh động!

Sợ... chọc giận ác ma này!

Người Đường gia quả thực quá đáng sợ!

Con rể ngoại tình, cậu hãm hại cháu, mẹ sợ con, còn cả Đường Triết Lý tâm ngoan thủ lạt. Tôi nghĩ, nếu nói có điều gì đó cố kỵ, có lẽ cũng chỉ có Đường Triết Lý là còn có thể kiềm chế Đường Diệc Diễm một chút!

11. Chương 13 + 14

Chương 13

Ra khỏi nhà hàng, bỗng nhiên cảm thấy không khí bên ngoài thật đúng là tươi mát, tôi bèn hít một hơi thật sâu, nhìn Đường Diệc Diễm đứng ở bên cạnh, còn cả hai người kia cũng đang bước tới.

Xe đã được đưa lại đây, nhân viên nhà hàng cung kính đem chìa khóa giao cho Đường Diệc Diễm.

“Lên xe đi!” Đường Diệc Diễm liếc nhìn tôi rồi nói. Tôi không lên tiếng, biết rõ nếu cự tuyệt sẽ có kết cục như thế nào, đành phải ngoan ngoãn ngồi vào trong.

Anh nhất định sẽ tìm tôi tính sổ, việc chúng tôi khắc khẩu làm tôi nhận ra một điều, anh sẽ không từ bỏ ý đồ. Tôi ngồi trong xe mà bất an không yên, nhìn ra bên ngoài. Đường Diệc Diễm không biết đang nói gì mà hai người đó lại thuận theo tránh qua một bên, mặc dù vẻ mặt rõ ràng là không cam lòng!

Đường Diệc Diễm lập tức ngồi vào xe, khởi động máy.

Tôi ở một bên e dè nhìn anh.

Trong xe im lặng đến đáng sợ!

Xe chậm rãi tiến về phía trước, cảnh vật ven đường càng ngày càng quen thuộc làm tim tôi bắt đầu đập nhanh, đây là...

Tôi trừng lớn mắt.

Đây là... Đây là đường tới Thanh Viên!

Phía trước, tôi đã nhìn thấy hai chữ “Thanh Viên” thiếp vàng đứng ngay ngắn ở nơi đó, lóe ra ánh sáng chói mắt!

“Đường Diệc Diễm, anh dẫn tôi vào trong đó?” Tôi sợ hãi nhìn về phía anh. Anh muốn làm gì, đưa tôi về Thanh Viên để làm gì?

“Về nhà!”

Tôi khiếp sợ nhìn anh. Có ý gì?

Xe vừa vào đến bãi đỗ xe, còn chưa kịp dừng hẳn lại, tôi đã khẩn cấp đẩy cửa xe ra. Không được, tôi không muốn trở lại nơi này, nơi đã từng giam cầm tôi. Đây không phải nhà, không phải!

Đường Diệc Diễm có ý gì đây?

Tôi sợ hãi, liều lĩnh chạy, không cần!

Tôi nặng nề thở. Kỳ quái là, Đường Diệc Diễm cũng không đuổi theo, anh vẫn ở phía sau, khóa xe, sau đó mới chậm rãi đi tới. Tầng hầm yên tĩnh, tôi nghe được từng tiếng bước chân của anh. Anh vẫn nhìn, nhìn tôi khùng hoảng chạy về phía trước.

“Leng keng...” Tiếng chuông di động bèn nhọn vang lên trong không gian.

Tôi không định nghe, nhưng nó vẫn cố chấp vang lên không ngừng.

Tôi sợ hãi lấy ra.

Đường Diệc Diễm!

Tên của anh vụt sáng trên màn hình, như một ký hiệu đòi mạng!

Tôi cầm lấy, đưa tới bên tai, run run nhấn phím nghe.

“Dừng lại!” Đầu bên kia là giọng nói lạnh lùng cùng với tiếng bước chân đang càng ngày càng gần của anh.

Tôi run rẩy, ngừng thở, bắt đầu bước chậm lại.

“Duyệt Duyệt, nếu em không dừng lại, em nhất định sẽ... hối hận!”

Thân mình tôi nặng nề run lên. Rốt cuộc, tôi cũng đứng lại.

Tôi biết anh không hề nói giỡn!

Phía sau, tiếng bước chân vững vàng càng ngày càng gần, càng ngày càng trầm!

Một đôi tay từ phía sau vươn tới gắt gao ôm lấy tôi. Hơi thở cực nóng của anh xuy phát trên cổ tôi, tiếng nói lạnh lẽo nhẹ nhàng thổi qua thân thể của tôi. “Duyệt Duyệt, chúng ta chỉ về nhà mà thôi, em sợ cái gì nào!”

Thân mình tôi cứng đờ, cảm giác được hơi thở của Đường Diệc Diễm càng ngày càng nặng nề, cánh tay đặt trên lưng tôi cũng dần trở nên căng thẳng.

“Đi lên...” Giọng anh khàn khàn, hỗn loạn áp lực dục vọng, thân mình nóng bỏng!

Miệng anh hàm chứa vành tai tôi, khe liếm, cắn nhẹ, một cổ run rẩy lan tràn khắp cơ thể khiến tôi vô lực kháng cự!

oOo

Ánh sáng đồng loạt được mở ra nhắc nhở thế giới mà tôi đang tồn tại, nơi từng tràn ngập những cơn ác mộng, nơi này một chút cũng không chuyển biến, có lẽ chỉ có con người mới thay đổi!

Đường Diệc Diễm vừa bước qua cửa đã khẩn cấp ôm chặt lấy tôi, thở dốc, bàn tay tiến vào trong áo tôi, ấn nhấn than nhẹ...

“Dừng... Diệc Diễm!” Tôi giãy dụa, bàn tay vô lực cầm lấy tay anh, lại bị anh nắm thật chặt, mang theo tay của tôi, cùng nhau tuần tra tới lui trên cơ thể tôi. Tôi cảm nhận được từng phần da thịt trên người mình được ngón tay của cả hai lướt qua lập tức trở nên nóng bỏng. Hơi thở của tôi đã bắt đầu không ổn định, đôi môi của Đường Diệc Diễm giống như ngọn lửa cháy rừng rực, lan tràn khắp căn cổ tôi. Thân mình tôi dần dần thả lỏng, khát vọng có được trong chốc lát.

Khối thân thể này, khuôn mặt này... đều khát cầu như vậy!

“Diệp Diễm!” Không nên, chúng tôi không nên tiếp tục dây dưa, nhưng hình như tôi đã chìm xuống, tựa như rơi vào đầm lầy, càng giẫy dụa lại chìm càng sâu!

Đường Diệp Diễm hôn tôi, đầu lưỡi khiêu khích, mút vào, bàn tay không ngừng xoa nắn nơi mềm mại của tôi. Tay kia dọc theo bụng tôi trượt xuống dưới, vói vào trong váy của tôi, khê vỗ về tiểu huyết, gây xích mích!

“Ân...” Tôi bất lực ôm cổ anh, vùi đầu vào hõm vai của anh, than nhẹ!

Đường Diệp Diễm vừa ôm tôi vừa vội vàng mở cửa phòng ngủ, nhẹ nhàng đặt tôi lên giường, thân mình anh cũng ngay lập tức đè ép lên, cởi bỏ áo ngoài của tôi, dự hống một chút kháng cự cuối cùng của tôi.

“Duyệt Duyệt, Duyệt Duyệt...” Anh trầm thấp thở dài bên tai tôi, tay vỗ về khắp cơ thể tôi.

Đầu óc tôi càng không ngừng hò hét: “Diệp Sơng Phi, dừng lại, dừng lại ngay lập tức!”

Nhưng vẫn không được, hai tay không khống chế nổi bỗng vươn tới ôm lấy khối thân thể trước mặt... cho đến khi cảm giác được một vật ấm áp nhồi vào...

“Ừm...” Chúng tôi đồng thời rên rỉ, càng làm cho khoảnh khắc này trở nên tuyệt vời.

“Duyệt Duyệt...” Đường Diệp Diễm cố nhịn, tay vuốt ve khuôn mặt tôi, khê hôn tôi đầy nhu tình.

“Diệp Diễm...” Tôi mở đôi mắt đầy đam mê, ánh mắt trong suốt nhìn anh, vỗ về hai bên má cũng đang trở nên nóng bỏng của anh, khó nhịn mấp máy thân thể, muốn càng nhiều!

“Trời...” Khuôn mặt Đường Diệp Diễm mất tự nhiên run rẩy, thân thể bắt đầu khống chế không được mà khê đong đưa, càng lúc lại càng nhanh. Anh nhìn thấy tôi nhú mày, muốn thả chậm tốc độ, nhưng như thế nào cũng không khống chế không nổi, chỉ có thể gắt gao ôm tôi, luật động, rên rỉ!

Tôi thoải mái thở gấp, cố gắng theo kịp anh, ngẩng đầu lên, nhắm mắt lại. Giờ phút này đây, trong lòng rốt cuộc không thể áp lực, không thể nguy trang thêm nữa.

Em yêu anh, yêu anh, Diệp Diễm!

Nước mắt... theo thân mình đang không ngừng chớp lên của tôi mà rơi xuống, chạm đến bàn tay anh. Anh lại bắt đầu chuyển động nhanh hơn, mang theo liều chết cùng điên cuồng, run rẩy!

“Duyệt Duyệt...” Thân mình Đường Diệp Diễm mạnh cứng đờ trong thời khắc cao trào, hung hăng đâm vào, dong tiến cơ thể tôi.

“A... anh yêu em...!” Mười ngón tay anh cùng bàn tay tôi giao nắm thật chặt. “Rất yêu...”

oOo

Đường Diệp Diễm nhẹ nhàng vỗ về cái lưng ả thấp mồi hôi của tôi, chống đầu, nghiêng nửa người, tay kia vẫn ôm tôi không buông ra, chăm chú nhìn tôi.

Tôi cúi đầu, xấu hổ đỏ mặt vì sự điên cuồng vừa rồi của chính mình.

“Sao không nói cho anh biết?” Tiếng nói thì thào vang lên trên đỉnh đầu tôi. Đường Diệp Diễm xoa xoa khuôn mặt của tôi.

“Sao không nói bà ấy từng đến tìm em?”

Tôi khê nâng đầu lên. Ánh mắt anh lộ ra một chút ánh sáng, vẫn nhìn tôi chăm chăm!

“Có gì đáng nói đâu... Em cũng... không quan tâm!” Tôi ra vẻ trấn tĩnh, cảm giác được bàn tay Đường Diệp Diễm đang vuốt lưng tôi chợt dừng lại.

“Duyệt Duyệt... bộ dáng khẩu thị tâm phi của em thật sự rất... đáng giận!” Đường Diệp Diễm mạnh mẽ đẩy tay lại, thân thể của tôi lập tức dán chặt vào ngực anh, hô hấp dần trở nên gian nan!

“Đừng tưởng rằng anh không dám làm gì em, sau khi biết em lấy công việc bẽ bộn để che giấu, em nghĩ là anh còn có thể làm bộ như không biết sao?” Trong mắt Đường Diệc Diễm có sự mâu thuẫn, anh nhìn tôi, nắm chặt tay lại!

“Đây là chuyện của em...!” Trong không khí ngưng kết hơi thở làm cho người ta không thể hô hấp, cả hai chúng tôi đều quật cường đối diện, ai cũng không chịu nhượng bộ!

Đường Diệc Diễm nhìn chằm chằm tôi một lúc lâu, thấy rõ sự kiên quyết trong ánh mắt tôi, anh suy sụp thở dài. Thân mình lật lại áp lên người tôi. “Duyệt Duyệt, em chính là không nghe lời như vậy!”

Tôi lập tức cảm giác được xúc cảm cứng rắn bên dưới. Lửa nóng dưới thân của anh bởi vì tôi vận vẹo thân thể mà bắt đầu sống dậy.

“Đường Diệc Diễm...” Tôi xoay thân mình, xấu hổ chống đẩy người anh. Anh như thế nào mới một hồi lại...

“Duyệt Duyệt... miệng em không thành thật, ít nhất thân thể của em là thành thật!” Trên khuôn mặt Đường Diệc Diễm tràn đầy vẻ trêu tức, ngả ngón vòng trụ thân thể của tôi, nhẹ nhàng đâm vào!

“Ừm...!” Tôi nhịn không được khẽ rên rỉ, nhưng ngay giây tiếp theo, anh lại ác liệt rời khỏi, chỉ chơi đùa ở bên ngoài!

Cảm giác thân thể hư không làm cho tôi gần như phát điên. Tôi cắn môi, xấu hổ giận dữ nhìn anh. Trong mắt anh lại tràn đầy ý cười!

Đáng giận!

“Duyệt Duyệt... anh thích bộ dáng lúc này của em, như vậy mới đáng yêu!” Đường Diệc Diễm hung hăng hôn lên môi tôi, thân mình đã muốn nhịn không được lại vọt vào cơ thể của tôi!

“Em... Ừm...” Phản kháng của tôi bắt đầu trở nên yếu ớt, hai tay đang chống đẩy cũng dần dần bắt lấy đầu vai của anh, theo anh cùng luật động!

Không gian yên tĩnh vừa rồi lại tràn ngập những thanh âm yêu kiều của phụ nữ cùng tiếng thở dốc của đàn ông.

Một đêm này chỉ sợ là không thể yên tĩnh nổi!

oOo

Ngoài cửa sổ, ánh mặt trời đã bắt đầu chậm rãi chiếu sáng.

Mệt, cảm giác xương cốt như bị chia rẽ!

Tôi vô lực ghé vào thân mình anh, cả người đau nhức, ngay cả tay cũng không muốn động dù chỉ một chút. Đây là kết cục của miệt mài quá độ!

Tôi cúi đầu, buồn ngủ. Có một bàn tay vẫn không tha ở trên người tôi vỗ về chơi đùa. Tôi hí hóp mắt, theo bản năng cầu xin tha thứ. “Từ bỏ... Xin anh đấy... Đừng!”

Tôi nghe được tiếng cười nặng nề truyền đến bên tai, ngực phập phồng!

Tiếng cười như vậy đã lâu không được nghe!

“Leng keng...” Chuông di động vang lên giai điệu quen thuộc.

Tôi bừng tỉnh, ngẩng đầu, chống lại ánh mắt cực nóng của Đường Diệc Diễm. Tầm mắt anh theo cổ của tôi lướt xuống phía dưới. Tôi vội cúi đầu, anh lại nhìn chằm chằm thân mình đang lơ lửng của tôi.

Mặt tôi phớt phớt đỏ lên, bối rối kéo chăn che cơ thể lại, bắt đầu kích động tìm điện thoại!

Đường Diệc Diễm vươn tay ra, nhanh chóng cầm lấy di động đặt trên đầu giường của tôi, đưa tới trước mắt, lông mày hơi nhíu lại!

Anh nghiêng ngẫm nhìn tôi, nói bằng giọng châm chọc: “Xem ra hần thật sự rất gấp!”

Tôi nhìn anh, liếc qua màn hình di động anh đang nắm chặt trong tay, là Giang Minh!

“Trả... trả lại cho em!” Bộ dáng tôi lắp bắp tựa như bị chồng bắt quả tang đi ngoại tình, khốn quẫn vờn tay ra.

Đường Diệc Diễm lại nâng cao tay lên, dường như không muốn đưa cho tôi. Tôi tức giận nhử mi, thân mình hướng về phía trước, một lòng muốn lấy lại di động, nó vẫn không ngừng vang, chẳng lẽ Giang Minh có việc gấp tìm tôi?

Tôi hết sức chuyên chú, một chút cũng không phát giác đôi người màu nâu sẫm trong mắt Đường Diệc Diễm đang trở nên thâm trầm. Tôi giơ cao hai tay lên, đầu ngón tay rốt cuộc cũng chạm tới di động, lấy lại được!

Trong lòng đang mừng thầm, lại bất chợt cảm giác được một chút ứ đọng ngay trước ngực, tôi cúi đầu.

Đường Diệc Diễm đang chôn đầu trước ngực tôi, dùng răng cắn cắn làm cho nụ hoa trở nên thẳng đứng, đầu lưỡi khẽ liếm quanh, từng vòng từng vòng gây xích mích!

Cảm giác thoải mái lan tràn khắp cơ thể, hai bên tai trở nên nóng bỏng. Tôi cả kinh, tay vừa muốn buông lại bị Đường Diệc Diễm bắt lấy, không thể động đậy. Anh vẫn bảo trì động tác vừa rồi, tiếp tục gây xích mích trước ngực tôi!

“Àn...” Tôi nén xuống, không cho tiếng rên rỉ thoát ra. Dưới sự dụ hoặc của anh, tôi như thế nào lại biến thành sắc nữ, một lần nữa cùng anh dây dưa!

Tôi đỏ mặt, không dám nhìn bộ dạng của chính mình ở trên người anh thở gấp.

Đường Diệc Diễm ôm tôi, làm cho tôi ngồi trên người anh, sau đó khẽ đâm vào!

“A...” Anh khoa trương ngẩng đầu lên, hai tay khó nhịn nắm lấy vòng eo của tôi, chớp lên.

“Duyệt duyệt... nghe lời, ngoan, mau động!” Anh từ từ nhắm hai mắt, thở hổn hển thúc giục. Tôi ôm anh, cao thấp luật động, đắm chìm trong những tiết tấu làm cho người ta không thở nổi, từng chút một hạ người xuống!

“Chính là như vậy...đúng, sâu một chút, sâu thêm chút nữa!” Anh khẽ nhếch miệng, ngửa đầu, tiếng thở dốc ngày càng dồn dập, khuôn mặt anh tràn đầy vẻ mừng rỡ điên cuồng.

Sự cổ vũ của anh khiến tôi dùng sức đóng đưa, nâng mông lên rồi hạ xuống, thật sâu!

Không gian tràn đầy tiếng va chạm của thân thể, điên loạn mê ly!

“Ba...” Tôi nghe được tiếng thứ gì đó bị ném vỡ!

Tôi giật mình mở mắt ra, thân mình cứng đờ. Không biết di động đã bị Đường Diệc Diễm nắm trong tay từ lúc nào, phím nghe đã được ấn, tiếng vỡ vừa rồi chính là từ bên trong truyền ra!

Tôi trừng lớn mắt, run run thân mình, bất khả tư nghị nhìn về phía anh. Trong lòng run sợ nhìn khoé miệng Đường Diệc Diễm từ từ cong lên!

Anh đắc ý cười!

Giang Minh đã nghe được!

Mà anh là cố ý!

Đường Diệc Diễm cố ý!

Chương 14

“Đường Diệc Diễm, anh thật bỉ ổi!” Tôi phẫn hận hét lên với anh. Sao anh có thể, sao có thể ác độc hãm hại tôi như vậy! Tôi đẩy anh ra, muốn đứng dậy, nhưng lại bị anh dùng lực đè lại, nắm chặt lấy tay tôi!

“Anh còn chưa thỏa mãn!” Giọng anh khàn khàn. Di động ‘Bành’ một tiếng bị ném về phía vách tường, va chạm rất lớn, sau đó phân tán trên mặt đất. Đường Diệc Diễm kéo thân thể của tôi qua, ghì chặt xuống giường. Tôi ra sức giãy dụa, sao anh có thể làm như cái gì cũng chưa xảy ra được chứ? Tôi còn có thể xem như không có gì mà lên giường với anh hay sao?

“Không cần, bỏ ra!” Tôi không chịu thuận theo, dùng sức vặn vẹo thân thể, đừng đụng vào tôi!

“Anh chỉ nhắc nhở hân, em là của anh!” Thân mình Đường Diệc Diễm đề lên người tôi, tay sờ soạng xuống phía dưới, nhanh chóng chạm đến đùi của tôi, thâm nhập từ đằng sau, gặm nhẹ.

“Tôi không phải của ai! Không phải!” Tôi liều mạng kêu gào, tay lại bị Đường Diệc Diễm ghì chặt hai bên sườn, thân mình bất lực chộp lên theo sự va chạm của anh. “Không...”

“Đừng... Đủ rồi...” Tôi suy sụp vùi đầu xuống nệm, nức nở khóc. Tại sao, tại sao anh luôn như vậy, tình yêu của anh nặng đến nỗi làm cho tôi cảm thấy quá ngột ngạt, tại sao yêu tôi lại không ngừng thương tổn tôi?

“Duyệt Duyệt...” Tiếng khóc của tôi khiến Đường Diệc Diễm phải ngừng lại. Anh rời khỏi thân thể tôi, mềm nhẹ ôm chầm lấy tôi, đau lòng lau nước mắt giúp tôi. “Trở về bên anh đi, không cần biết em có nguyện vọng gì, anh sẽ giúp em thực hiện!”

Tôi nhìn anh.

Trong mắt Đường Diệc Diễm tất cả đều là kiên quyết, thề không bỏ qua!

Anh điên cuồng làm tôi thấy sợ hãi.

Tôi yêu anh, nhưng tình yêu của anh lại khiến tôi sợ hãi!

Một lúc lâu sau, tôi mới tuyệt tình mở miệng: “Nguyện vọng duy nhất của tôi chính là rời khỏi anh!”

Quả nhiên, màu đỏ trong mắt anh dần khuếch tán, ánh mắt âm trầm, lạnh lẽo.

Anh nheo mắt lại, túm lấy tay tôi. “Diệp Sương Phi, anh không ngại dùng thủ đoạn để em trở về bên anh đâu!”

Lại bắt đầu!

Vận mệnh lại bắt đầu trên cột.

Anh nhất định phải như vậy sao, nhất định phải giam cầm tôi ư!

Chỉ là lần này, trái tim quá đau đớn!

Bởi vì tôi đã yêu anh, đã trót yêu ác ma này mất rồi!

Đường Diệc Diễm.

Bởi vì yêu anh, em mới phải rời xa anh, em không muốn anh bị tổn thương!

Còn anh, bởi vì yêu em mà giam cầm em, lại một lần nữa làm em bị thương!

Rốt cuộc, ai trong chúng ta đã làm sai ?

12. Chương 15 + 16

Chương 15 – Tình yêu đặt nhầm

Trở lại Giang Trạch đã là buổi chiều. Đường Diệc Diễm vẫn có chút cố kỵ, nếu là ba năm trước đây, anh sẽ không hề bắn khoăn bất cứ điều gì mà giam tôi lại, để tôi một tác cũng không thể rời đi. Nhưng... bây giờ sau lưng tôi còn có tập đoàn Giang Nguyên.

Anh nói để tôi “cẩn thận” suy nghĩ, sau đó đưa tôi trở về Giang Trạch.

Vừa bước vào đại sảnh, có một người đã sẵn sàng chờ tôi!

Giang Minh nhàn nhã ngồi trên sofa, tay vòng qua lưng ghế, lúc tôi tiến vào cậu ta lập tức ngẩng đầu, nhìn tôi cười.

Tôi xấu hổ trốn tránh ánh mắt của cậu ta, chỉ cần nghĩ đến việc cậu ta đã nghe được... tôi đã thấy xấu hổ vô cùng!

“Duyệt Duyệt, ăn cơm chưa?” Giang Minh đi tới, kéo tôi vẫn còn đang ngẩn người ngồi xuống ghế sofa, trên mặt không có vẻ gì là khác thường, tôi vốn tưởng rằng...

“Ừm... Ăn rồi!” Đường Diệc Diễm đã gọi đồ ăn bên ngoài, nhìn tôi ăn xong mới đưa tôi trở về.

“Vậy thì chúng ta đi thôi!” Nói xong cậu ta đứng lên, cầm lấy chìa khoá xe trên bàn.

“Đi? Đi đâu?” Cậu ta kéo tay tôi, tôi hoang mang đi theo, không nhớ hôm nay có lịch trình gì.

“Chị không quên mấy hôm nữa là đến sinh nhật tôi đấy chứ! Chị là bạn nhảy của tôi, không phải là nên tỉ mỉ chuẩn bị một chút sao?” Khoé miệng Giang Minh giương lên, tay đưa ra, khê làm tư thế “xin mời”.

“Công chúa, lên xe đi!”

Tôi bất đắc dĩ cười cười, bộ dáng khôi hài của cậu ta làm cho sự rối ren trong lòng tôi giảm bớt không ít.

Đúng là tôi đã từng đồng ý như vậy, cho nên đành phải ngoan ngoãn lên xe. Mặc dù thân thể mỗi một vô cùng, tôi vẫn cố phần chấn tinh thần đi theo Giang Minh tới cửa hàng quần áo. Cậu ta dường như không vừa lòng, chọn hết bộ này tới bộ khác, thực sự rất nghiêm túc.

Tôi chỉ biết thở dài, ngáp liên tục, thật sự là tối hôm qua... Vừa nghĩ đến sự điên cuồng của chính mình, mặt tôi lập tức nhện không được trở nên nóng bỏng.

“Lấy cái này đi!” Giang Minh rốt cuộc cũng chọn được một bộ, cười khanh khách đưa cho tôi, ép tôi mặc thử lên người.

Tôi lấy lại tinh thần, nặn ra một nụ cười, nhận lấy, đi vào phòng thay đồ.

Giang Minh thực sự rất có mắt nhìn, bộ váy dạ hội màu lam này rất hợp với tôi. Tôi nhìn chính mình trong gương mà có chút giật mình, nhưng... Tôi trừng lớn mắt, ghé sát vào mặt gương, thân mình tôi bây giờ... đầu vai lộ ra, ngực hơi trễ xuống... nơi nơi...nơi nơi đều là những điểm đỏ... dấu hôn!

Đường Diệc Diễm lưu lại dấu hôn trên người tôi!

Tôi cả kinh, những dấu vết làm cho người ta đỏ mặt này lan tràn khắp cả người tôi đến tận cổ, không biết vừa rồi những người đó có nhìn thấy không nữa?

Như thế này... Tôi làm sao dám đi ra ngoài đây?

Tôi đau khổ nhắm mắt lại. Đường Diệc Diễm, anh đúng là ác ma, còn muốn làm ra bao nhiêu chuyện kinh người nữa! Còn tôi lại hăm sâu trong đó, không thể tự kiểm chế! Càng kháng cự lại càng dây dưa thêm!

“Sao vậy?” Nhân viên cửa hàng thấy tôi mặc lại bộ quần áo lúc đầu bước ra, vẻ mặt hoang mang. “Diệp tiểu thư không thích sao?”

“Không...” Tôi bối rối lắc đầu, nhìn Giang Minh. “Lấy cái này đi, hôm nay tôi không mặc, chờ tới sinh nhật của cậu cho cậu kinh ngạc một chút!” Nói xong, lòng tôi có chút hoang mang, hy vọng mấy lời này có thể qua cửa.

“Được rồi, tôi chờ mong sự kinh ngạc của chị!” Câu nói của Giang Minh làm cho tôi thở phào nhẹ nhõm, vì sự lừa dối của mình đã thành công mà mừng thầm!

Nhưng cảm giác vẫn thấy là lạ!

oOo

Mấy ngày nay tôi đều trốn tránh Đường Diệc Diễm, cho dù gặp nhau ở văn phòng, tôi vẫn có thể né được, nếu không cũng lôi kéo cả đồng nghiệp đi cùng. Biết là cách thức trốn tránh như vậy rất ngốc nghếch, nhưng tôi có thể làm gì khác đây? Thật sự không rõ nữa, sự tình đã sớm không còn nằm trong tính toán của tôi.

Điều duy nhất có thể làm cho tôi vui mừng, chính là việc đả kích Đường Tử Lễ diễn ra rất thuận lợi. Các doanh nghiệp cố tình khất nợ, nguồn vốn quay vòng của công ty hẳn đang lâm vào cục diện bế tắc. Kế tiếp, chỉ cần người nào đó xuất hiện đúng lúc để cho vay, đẩy hẳn vào đường cùng!

Đường Tử Lễ, tôi sẽ chờ ông từng bước một tiến vào địa ngục!

Khóe miệng tôi lộ ra một nụ cười thỏa mãn. Chỉ cần báo thù được cho Việt Phong, áy náy trong lòng tôi cũng sẽ giảm bớt, Việt Phong cũng có thể ngủ yên, chỉ cần báo thù!

“Chị Duyệt Duyệt...” Đỉnh đầu bỗng vang lên giọng nói uể oải của Qua Nhan, tôi ngẩng đầu.

“Qua... Nhan!” Trước mặt là đôi mắt sưng đỏ của Qua Nhan, bộ dạng giống như sắp sửa khóc, nàng tiên vẫn luôn tươi sáng hiếm khi có biểu tình như vậy, trừ phi...

“Sao thế?” Tôi đứng lên, đi đến trước mặt Qua Nhan. “Nha đầu ngốc...” Nhất định là vì Giang Minh!

“Anh Minh nói... nói là vũ hội trong sinh nhật không muốn em làm bạn nhảy của anh ấy!” Qua Nhan vừa dứt lời, nước mắt lập tức trượt xuống dưới, vẫn đáng vẻ điềm đạm đáng yêu!

Tôi sao lại quên, Qua Nhan đối với Giang Minh...

Tôi không nên nhận lời, tôi vô tình làm Qua Nhan bị tổn thương, tôi yêu thương con bé không hề thua kém Giang Minh, con bé là bảo bối mà chúng tôi tận tâm che chở. Ở cái thành phố phù du này, khi tất cả mọi người đều hăm sâu trong đó, ít nhất tôi cũng muốn Qua Nhan không bị ảnh hưởng!

“Chị Duyệt Duyệt, là ai, ai là bạn nhảy của anh Minh? Em còn tưởng em sẽ là...” Qua Nhan cẩn thận, ghen ngào ôm chặt tôi. “Em thật sự rất thích anh Minh, em rất cuộc có chỗ nào không tốt?”

Thân thể của tôi cứng đờ, tay chậm rãi vuốt mát tóc đen nhánh của Qua Nhan. Không phải, không phải em không tốt, mà là tình yêu vốn không có đạo lý, không có quy tắc!

“Qua Nhan...” Tôi thở dài, thật ra tôi cũng giống con bé thôi, không thể tự thoát ra khỏi đầm lầy tình yêu.

“Chị Duyệt Duyệt, chị nói xem, anh Minh thật sự không có khả năng thích em sao? Em có thể sửa!” Qua Nhan u oán ngẩng đầu, biểu tình bị thương làm cho người ta đau lòng.

Tôi nhú mày. “Qua Nhan...” Tình yêu là không thể miễn cưỡng, cho dù em có thay đổi như thế nào, cậu ta vẫn sẽ không coi trọng, ngoài sự tổn thương, em cái gì cũng sẽ không nhận được!

“Qua Nhan, em thử hẹn hò với nam sinh khác, có lẽ...”

“Không...” Qua Nhan bỗng đẩy tôi ra, trừng lớn mắt, lắc đầu. “Chị Duyệt Duyệt, ngay cả chị cũng không hiểu được em sao? Mọi người đều cho rằng em là trẻ con phải không? Em không biết cái gì gọi là tình yêu? Em biết! Cả đời này, em sẽ chỉ thích anh Minh!”

Sự điên cuồng trong mắt Qua Nhan lúc này làm tôi nghĩ đến một người, mặc kệ là yêu hay không yêu, chỉ cần chạm đến hai chữ “tình yêu”, ai có thể toàn thân trở ra!

“Được rồi, chị đi nói với Giang Minh!” Tôi thỏa hiệp, ai bảo chúng tôi yêu thương con bé kia chứ, rõ ràng biết là sai nhưng vẫn cứ đáp ứng. Chỉ là... làm như vậy, chị sẽ không hại em chứ, Qua Nhan!

“Cám ơn chị, chị Duyệt Duyệt!” Qua Nhan nín khóc mỉm cười, lau nước mắt, ôm tôi.

Qua Nhan coi tôi như người thân mà dựa vào. Tôi không muốn thương tổn con bé.

oOo

“Qua Nhan đến chỗ chị khóc nháo phải không!” Thấy tôi bước vào văn phòng, Giang Minh ngay cả đầu cũng không nâng, thản nhiên nói.

“Con bé chỉ muốn làm bạn gái của cậu trong vũ hội, cậu coi như...”

“Duyệt Duyệt... Tình yêu không phải đồng tình!” Giang Minh rút cuộc cũng ngẩng đầu lên nhìn tôi, hai tay giao nắm, trên mặt tràn đầy bất đắc dĩ. “Qua Nhan, tôi so với bất cứ ai đều yêu thương hơn, nhưng đó không phải tình yêu!” Giang Minh suy sụp buông cây bút trong tay xuống.

“Nếu biết rõ không đúng mà còn muốn chìm sâu, như vậy sẽ chỉ có thương tích đầy mình!” Cậu ta nói rất thoải mái, giảng giải rất sáng tỏ, nhưng chính bản thân mình thì sao? Chính bản thân mình thật sự có thể làm được sao? Tựa như mỗi người đều nói với chính mình, muốn như thế nào, làm như thế nào, nhưng đến cuối cùng có mấy người thật sự làm được đây?

Giang Minh như vậy, Qua Nhan, Đường Diệc Diễm như vậy, cả chính tôi cũng như vậy!

Đều đang giãy dụa, đều đang bàng hoàng, nhưng không cách nào thoát khỏi!

“Ngày kia, chị nhất định phải làm theo ước định!” Giang Minh nhìn tôi. “Làm bạn nhảy của tôi!”

Tôi chần chờ hạ mi mắt, co quắp nắm chặt tay lại. “Tôi đã nhận lời với cậu thì sẽ không đổi ý!” Xem ra tôi vẫn ở thế yếu, vô lực phản công.

Nhưng, như vậy tôi biết đối mặt với Qua Nhan thế nào đây?

Tôi lẳng lẳng trở về văn phòng, trước mặt là Qua Nhan với vẻ đầy mong chờ nhìn tôi, sự tha thiết của con bé làm cho tôi xấu hổ.

“Qua Nhan, thật ra, chị đã nhận lời làm bạn nhảy của Giang Minh, cho nên...” Tôi khẽ liếc con bé một cái. Khuôn mặt của Qua Nhan trong nháy mắt chợt ngẩn ra, khóe miệng khẽ run rẩy, chậm rãi ngăn lại sự chua xót. Lòng tôi cảm thấy rất đau, khẽ nhíu mày. “Qua Nhan...”

“Chị Duyệt Duyệt, không sao, chỉ cần là chị, em sẽ không giận!” Trong mắt Qua Nhan lóe ra một chút nước, nhưng lại cố nén không cho nó rơi xuống, gật gật đầu.

“Qua Nhan...” Tôi không biết nói gì để chống đỡ.

“Chị Duyệt Duyệt, người đàn ông hôm đó, chính là “người đó” sao?”

Tôi không rõ vì sao Qua Nhan lại hỏi như vậy, tôi chần chờ gật đầu, là “người đó”... Chính là nhiều đêm trước đây, tôi từng nói cho Qua Nhan, trong lòng vẫn có “người đó”, vẫn yêu “người đó”, trái tim đều tràn đầy hình ảnh của “người đó”!

Qua Nhan nhìn thấy tôi gật đầu, khóe miệng lại tràn ra, trên mặt đã khôi phục một tia thần thái. “Em biết rồi, chị Duyệt Duyệt, hôm đó em sẽ cùng anh Minh nhảy điệu thứ hai!”

Tôi gật đầu, trong lòng cũng thả lỏng một chút. Chỉ cần Qua Nhan không thăm oán tôi là tốt rồi!

Chỉ có điều... cô bé này lại suy nghĩ cái gì đây? Tại sao lại hỏi tôi như vậy?

Mọi chuyện hình như càng ngày càng phức tạp, giống như những sợi tơ, từng vòng hỗn loạn quấn quanh người tôi.

Tôi hoà vào dòng người trên đường, mang theo túi công văn, chen qua đám đông chật chội, tựa như bao người bình thường khác, đi đến trạm xe, sau đó ngồi đợi.

Giống một người bình thường giữa cả biển người mê mông!

Tôi vẫn dờ dẫm bước đi, toàn thể giới đường như chỉ có tôi là nhân nhả nhất. Mỗi người đều tỏ ra vội vàng, không ngừng từ phía sau tôi chen qua, bức thiết đi rất nhanh. Có lẽ người thương yêu ở nhà đã làm xong đồ ăn, có lẽ đứa nhỏ đang nhắc tới ba, hoặc là cha mẹ già yếu đang mong con mình trở về.

Bọn họ đều có gia đình, một gia đình.

Còn tôi thì sao? Tôi có sao? Trong “nhà” của tôi có ai đang đợi tôi?

Vì không muốn cha mẹ phải chịu thương tổn, ba năm trước, tôi đã cầu xin họ xuất ngoại, rời xa thành phố hỗn loạn này.

Bỗng nhiên, bỗng nhiên rất nhớ họ, rất nhớ đồ ăn mẹ làm, rất nhớ những lời nhắc nhở của ba. Rất nhớ! Rất nhớ gia đình ấm áp ấy!

Chương 16: Dây dưa

Có gì đó ấm áp theo khóe mắt tuôn trào, từng giọt từng giọt rơi xuống tay.

Một bàn tay bỗng vươn tới, bao lấy bàn tay lạnh lẽo của tôi, đỡ lấy thân mình đang run rẩy của tôi.

Bên người, Đường Diệc Diễm mặc một bộ trang phục giản dị, không giống bộ dáng âu phục chỉnh chu thường ngày, nhưng ngay cả khi chỉ vì một chiếc áo len bình thường, anh vẫn thu hút sự chú ý, hơn nữa hai mắt tôi lại đang nhắm lại, người qua đường đều nhìn về phía chúng tôi, khẽ thì thầm.

“Sao anh lại?” Tôi ngây ngốc nhìn anh, nước mắt ngân ngấn, quên cả rút tay ra khỏi bàn tay ấm áp của anh.

“Đi thôi!” Đường Diệc Diễm kéo tôi qua đường cái, nếu không phải anh, chỉ sợ bây giờ tôi đã khờ khạo tìm chỗ được mà thất thanh khóc rống lên ngay tại đây. Tôi bối rối lau quệt nước mắt, xấu hổ đến đỏ cả đỏ mặt, sớm đã hình thành thói quen giải tỏa mọi áp lực khó chịu trong lòng ở nơi không có người quen, không ngờ lại bị anh bắt gặp.

“Anh không lái xe à?”

“Không!” Đường Diệc Diễm không nhìn tôi, ánh mắt vẫn hướng về phía trước, nhưng tay không hề buông lỏng, anh vẫn nắm tay tôi, cảm giác ấm áp theo đầu ngón tay truyền đến tận trong tim.

Anh cùng tôi chen qua dòng người đông đúc này, giống như một đôi tình nhân!

Tôi nghĩ anh không thường xuyên đi dạo phố, cho nên anh căn bản không biết nên đi với tốc độ như thế nào, đôi chân thon dài của anh bước quá nhanh, tôi không theo kịp, chỉ có thể dồn dập chạy để đuổi kịp anh, có lẽ anh cũng cảm nhận được, cố ý đi chậm lại, nhưng lại chậm đến mức khiến người ta phát điên!

Thật buồn cười!

Chúng tôi cứ như vậy sẽ muộn mất, tôi nhịn không được, nói: “Tôi muốn trở về, anh định đi đâu đây?”

“Ăn cơm.” Lúc anh nói với tôi, tôi cũng không buông tay ra, ngầm đồng ý.

Nhưng tôi cũng không muốn tham gia cùng anh, nên cố ý giả ngu, lạnh lùng rút tay về, đứng lại. “Nếu vậy tiến đến đây là được rồi, tôi tự gọi xe về nhà!”

Đường Diệc Diễm dừng chân, bất khả tư nghị nhìn tôi, hừ lạnh. “Anh nghĩ em hoàn toàn hiểu được ý của anh!” Anh nhìn tôi.

“Ý của tôi cũng rất rõ ràng!” Tôi nhắm mắt, cúi đầu.

Đường Diệc Diễm lại bắt đầu tiếp tục đi, nhưng lần này lực kéo tay tôi lại tăng thêm. Đường Diệc Diễm không để ý đến sự giả dối của tôi, ngăn một chiếc taxi trên đường lại, dùng sức đẩy tôi vào trong xe, tôi bị đau, hung hăng nhìn anh một cái. Anh ác liệt nhún nhún vai, theo tôi ngồi vào.

Tôi tức giận muốn bước xuống, lại bị anh nhanh tay ôm chặt đầu vai, bộ dáng hiện giờ của chúng tôi nhìn thế nào cũng giống một đôi tình nhân đang giận dỗi.

Lái xe kỳ quái liếc chúng tôi. “Hai người muốn...”

“Khu Phụ Duyên!”

“Thẩm Hối Viên!”

Tôi nói là vị trí Giang Trạch, còn Đường Diệc Diễm lại là một nhà hàng cao cấp.

Ánh mắt lái xe lại càng mù mờ, một lúc lâu sau, anh ta quét về chúng tôi một lượt, xác minh lại, rồi chuyển vô lăng, hướng về phía Thẩm Hối Viên.

Ngay cả lái xe cũng “trừ bạo giúp kẻ yếu”? Đây là cái đạo lý gì, tôi chán nản!

Xe nhanh chóng dừng trước cửa lớn được trang hoàng xa hoa của Thẩm Hối Viên, khi tiếp nhận tiền trong tay Đường Diệc Diễm, lái xe rất lương tâm cho tôi một chút ánh mắt đồng tình, sau đó vội vàng rời khỏi.

Đường Diệc Diễm sau khi mở ví da, lại bá đạo giữ chặt tay của tôi.

“Tôi tự mình đi được!” Tôi quần bách nói to, cũng không phải trẻ con, tại sao cứ phải nắm lấy tay tôi.

Đường Diệc Diễm không nói gì, vẫn không chịu buông ra, xem như là trả lời.

Tôi theo anh vào trong, suốt một đường, những người phục vụ trong nhà hàng đều cung kính hành lễ với chúng tôi. Đây là một nhà hàng Trung Quốc, có đầy đủ các món ăn.

Vẫn là vị trí cạnh cửa sổ, có vẻ như Đường Diệc Diễm đặc biệt thích ngồi ở nơi này.

“Lần này anh chắc là sẽ không có ai xen vào chứ?” Tôi ngồi xuống, châm chọc anh. Chỉ là muốn giải một chút buồn bực trong lòng, bởi vì chỉ cần cùng anh một chỗ, tôi luôn bị anh ép tới gắt gao, rất mệt mỏi!

“Nghe nói món cay Tứ Xuyên ở chỗ này rất ngon!” Anh thản nhiên nói, đem thực đơn bồi bàn mang tới đưa cho tôi, không hề phản bác.

Tôi lặng lẽ nhận lấy, mở ra, tùy tiện gọi vài món rồi trả thực đơn lại cho bồi bàn, căn bản cũng không thực sự muốn ăn lắm.

“Thêm món đậu cay!” Đường Diệc Diễm thêm một câu cuối cùng, hình như anh đặc biệt thích ăn đậu hủ! Trước kia còn chưa ăn đủ sao? Những ngày mà tôi chỉ biết làm đậu hủ!

“Em lo lắng lắm à?” Làm như vô tình, Đường Diệc Diễm cầm lấy cốc nước trên bàn uống một chút, ngón tay mất tự nhiên nắm lấy chân chén, cổ họng khó lặn lội.

“Chưa bao giờ!” Tôi trực tiếp trả lời, biết là rõ anh hỏi cái gì, nhưng tôi vẫn trốn tránh.

Dường như cũng đoán được tôi sẽ nói như vậy, Đường Diệc Diễm không có phản ứng, chỉ có bàn tay đang nắm cốc nước khẽ dao động một chút, đôi mắt nhìn chăm chăm nước trong cốc, nhíu mi. “Vậy đừng lo lắng!”

Tôi nhíu mi nhìn anh, có ý gì?

“Làm theo cách của anh là được rồi!” Anh thì thào, buông ly nước xuống, bồi bàn vừa lúc đem thức ăn chúng tôi gọi lên, tôi không kịp hỏi anh có ý gì.

Đồ ăn dọn xong, Đường Diệc Diễm bèn chăm chú ăn, nhưng chỉ ăn đậu hủ, chậm rãi nuốt từng miếng một, giống như hoàn toàn quên chúng tôi vừa mới đàm luận điều gì.

Tôi hồ nghi đánh giá anh, thấy anh làm như vô tình bàn luận chủ đề này. Vậy cũng tốt, tôi cầu còn không được!

Trong cuộc họp, Giang Minh gọi điện thoại hỏi tôi đang ở đâu, tôi áp dụng viện một lý do, sau đó chột dạ liếc Đường Diệc Diễm một cái, anh vẫn thờ ơ tiếp tục ăn.

Tôi nhẹ nhàng thở ra, cúp điện thoại, tâm tình không yên khiến tôi không còn muốn ăn nữa, như đứng đống lửa, như ngồi đống than chờ Đường Diệc Diễm.

“No rồi à?”

Tôi gạt đầu, vội vàng buông đũa xuống.

“Vậy đi thôi!” Anh cũng ngừng lại.

Tôi lại gạt đầu, lần này đứng lên một cách nhanh chóng.

Quản lý nhà hàng thấy chúng tôi sắp đi, vội đi ra đưa tiễn, lúc Đường Diệc Diễm xoay người nháy mắt, tôi thấy ông ta lộ ra biểu tình như vừa trút được gánh nặng, ai kêu những người khách thuộc những gia tộc lớn trong thành phố này cường đại như vậy!

Nếu muốn sinh tồn, không thể đắc tội với nhân vật lớn.

Điều này, tôi hơi đồng tình liếc ông ta một cái, giống như khi ánh mắt vừa rời của người lái xe nhìn tôi.

“Đã ăn cơm xong, tôi có thể đi rồi chứ!” Ra khỏi nhà hàng, nhìn vào ánh đèn neon trên ngã tư đường, tôi liếc anh một cái, thản nhiên nói, sau đó đưa tay ngăn một chiếc xe taxi lại.

Vừa định mở cửa xe, Đường Diệc Diễm lập tức kéo tôi lại, tôi né tránh, nhưng lại bị anh mạnh mẽ bắt lấy, đầu ngón tay truyền đến cảm giác đau đớn.

“Đường Diệc Diễm!”

“Em lại giả bộ ngốc nghếch cái gì nữa đây?” Đường Diệc Diễm túm lấy tay tôi, dễ dàng ngăn chặn sự giãy dụa của tôi, hơi thở nóng bỏng xuy phất trên mặt của tôi.

Tôi phần hận trừng mắt nhìn anh, không chịu thỏa hiệp, lái xe thấy chúng tôi giằng co nên đã thức thời rời đi.

Tại sao tôi luôn phải chịu sự bá đạo như vậy? Tôi chịu không nổi quay đầu lại, bỗng nhìn thấy một chiếc xe chậm rãi đi tới.

Đó là xe của Đường Diệc Diễm, tôi không nhớ lầm!

Chú Lý cầm chìa khóa xuống xe, thấy tôi, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc, nhưng lập tức che giấu rất nhanh, bình tĩnh giao chìa khóa cho Đường Diệc Diễm, lúc rời đi vẫn nhìn không được mà nhìn tôi một cái đầy quái dị.

Đường Diệc Diễm nhận chìa khóa, không nói một lời nào đã kéo tôi lên xe.

“Anh rõ ràng biết chú Lý sẽ nói với ông của anh!” Trên xe, tôi bình tĩnh mở miệng, ánh mắt nhìn chăm chăm bên ngoài. Anh có ý gì, cố tình để chú Lý thấy chúng tôi, định tuyên chiến với ông của anh chắc?

“Thế thì sao?” Đường Diệc Diễm quay vô lăng, khóe miệng nhẹ nhàng nhếch lên, đầu ngón tay khẽ nhịp nhịp, liếc tôi một cái. “Em cho rằng có thể lừa gạt được ông ta sao?”

Thân mình tôi chấn động, đúng vậy, đánh lừa sao? Tôi thiếu chút nữa đã quên, có bao nhiêu người gắt gao theo dõi chúng tôi.

“Vậy à? Cho nên anh mới “đập nồi dìm thuyền”?”(Nguyên văn là “Phá phủ trăm châu”, dựa theo tích Hạng Vũ đem quân đi đánh Cự Lộc. Sau khi qua sông thì dìm hết thuyền bè, đập vỡ nồi niêu, chỉ giữ lại ba ngày lương thực để cho binh sĩ thấy không có đường lui, phải quyết tâm đánh thắng.) Tôi mỉa mai hừ lạnh.

Đường Diệc Diễm không trả lời tôi, chỉ nhìn tôi đầy ẩn ý, tự giấu gặt đầu, giống như vô cùng đồng tình với cách nói của tôi.

“Đường Diệc Diễm, tôi rất nhớ bộ dáng trước kia của anh!” Ít nhất, trước kia, cái gì anh cũng thể hiện ở trên mặt, còn bây giờ, tôi ngay cả anh rốt cuộc là tức giận hay là vui vẻ cũng không biết, khó có thể nắm bắt!

“Mỗi lúc một khác!” Giọng nói nặng nề của Đường Diệc Diễm truyền đến bên tai tôi, mang theo sự đè nén, tôi quay đầu, con ngươi màu nâu của anh đang thẳng tắp nhìn tôi, như thể muốn xem sự thay đổi trong đáy mắt tôi.

Tôi né tránh, vì trong lòng bỗng dâng lên một chút đau lòng.

“Đường Diệc Diễm, chúng ta nói chuyện đi!” Tôi cúi đầu, chung quy vẫn phải đối mặt, sự do dự của tôi chỉ có thể lần lượt thương tổn lẫn nhau.

“Nếu không muốn nghe, anh chưa bao giờ quan tâm!” Đường Diệc Diễm siết chặt tay, giọng khó chịu.

Tôi thở dài, bàn tay vẫn đặt ở trên trán, lạnh lùng nhưng bất lực. “Tôi nghĩ bây giờ anh không có khả năng chống lại ông của anh, càng không đối phó được với tập đoàn Giang Nguyên!” Không muốn, tôi không muốn đi đến bước đường này, nhưng ngoài lợi thế của tập đoàn Giang Nguyên, trong tay tôi còn có thứ gì khác đây?

“Em uy hiếp anh đấy à?” Quả nhiên, sau khi nghe tôi nói, Đường Diệc Diễm lập tức phanh lại, thanh âm bén nhọn xẹt qua bầu trời đêm, anh giận dữ dừng xe, hung tợn nhìn tôi, rốt cuộc tôi cũng thấy được lửa giận trên khuôn mặt bình thản của anh, hơn nữa còn là không thể kìm nén.

“Diệp Sương Phi, em cho là em nói như vậy có thể trốn thoát khỏi anh sao?” Đôi ngươi của Đường Diệc Diễm trầm xuống, nghiêng răng nghiêng lợi bắt lấy tay tôi, cổ tay bị đau.

Tôi không nói, quật cường ngược nhìn anh.

Không muốn, trên thực tế, tôi không muốn thoát ra, và đó cũng là điều không thể!

13. Chương 17 + 18

Chương 17 – Ngã Bài

“Nếu anh nghĩ đó là uy hiếp thì cứ cho là như vậy đi, đây không phải thủ đoạn mà anh vẫn quen dùng hay sao?” Tôi không giãy dụa, để mặc anh nắm chặt tay tôi.

Sắc mặt Đường Diệc Diễm ngày càng trở nên khó coi, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm tôi, nặng nề thở dài, cuối cùng anh đành buông tay ra.

“Như vậy để xem, anh rốt cuộc có bốn sự này hay không!” Thân mình tôi khẽ run lên, kỳ quái nhìn về phía anh, nhìn khuôn mặt anh xuất hiện loại biểu tình làm cho người ta không nắm bắt được, trong lòng không hiểu sao lại dâng lên cảm giác bất an. Đường Diệc Diễm, anh rốt cuộc muốn làm gì?

Lúc này, di động của Đường Diệc Diễm chợt vang lên, tôi nhìn thấy rõ ba chữ Đường Triết Lý hiển thị trên màn hình. Thế nào, chú Lý hành động thật đúng là rất nhanh! Đường Triết Lý? Anh xưng hô với ông nội của mình như vậy ư?

Đường Diệc Diễm nhận điện thoại, không biết đầu dây bên kia nói cái gì, tôi ngồi bên cạnh anh cũng chỉ nghe được những thanh âm đứt quãng theo đầu kia truyền đến.

Lão nhân nhất định rất tức giận đi, tôi thậm chí có thể tưởng tượng không lâu nữa ông ta còn có thể đến “ân cần thăm hỏi” tôi!

Nét mặt của Đường Diệc Diễm không có nhiều biến hóa, chỉ lẳng lặng nghe, không nói một lời.

Tôi nắm chặt tay, tầm mắt chuyển ra phía ngoài cửa sổ, âm thầm thở dài. Trận tranh đấu này rốt cuộc đến khi nào mới chấm dứt đây, tôi đã bị lạc mất phương hướng. Rốt cuộc, tôi làm tất cả là vì cái gì? Vì trả thù? Vì Việt Phong? Liên lụy đến bao nhiêu người vô tội? Tất cả mọi người phải giãy dụa trong vòng lốc xoáy này, vùng vẫy với lý do riêng của mình, bị nhốt trong chiếc lưới vô hình cho đến mỗi một!

Không biết khi nào thì Đường Diệc Diễm đã cúp điện thoại, tôi quay đầu, thấy anh đang nhìn tôi chăm chăm, quan sát kỹ mọi biểu tình trên khuôn mặt tôi.

Ánh mắt của tôi và anh gặp nhau, đối diện, giằng co.

Đường Diệc Diễm, nhiều năm như vậy, anh vẫn còn yêu em đến thế sao? Ngốc thật!

Đường Diệc Diễm vươn tay, mơn trớn hai hàng lông mày đang nhăn lại của tôi, dường như muốn lau đi mọi ưu thương và đau lòng trong tôi. “Rốt cuộc, em đang kháng cự cái gì hả Duyệt Duyệt?”

Ngực tôi đau nhói, tôi gian nan nuốt nước miếng, xoay chuyển tầm mắt, không muốn bị anh nhìn thấu!

Đúng vậy, tôi đang kháng cự cái gì, đang làm cái gì?

“Đường Diệc Diễm, trở về đi, trở lại vị trí ban đầu, thời điểm chúng ta chưa gặp nhau!” Như vậy là tốt nhất đối với tất cả mọi người!

“Diệp Sương Phi, chẳng lẽ em còn không hiểu được? Nếu có thể, ba năm trước đây, anh đã buông tay!” Giọng nói chua xót của Đường Diệc Diễm truyền đến, bàn tay anh theo hai má của tôi trượt xuống phía dưới, vuốt ve môi tôi. “Anh làm tất cả đều là vì em, chỉ có em!”

Đường Diệc Diễm!

“Anh đã sớm điên rồi, vì em, chuyện gì anh cũng có thể làm ra được!”

Trái tim tôi run lên, tôi nhìn anh, không phải bởi vì những lời nói đó của anh, mà là khi anh nói như vậy, sự kiên quyết trong mắt anh mạnh đến nỗi dường như không tiếc trả giá hết thảy, thậm chí âm hàn như muốn hủy diệt tất cả!

“Đường Diệc Diễm, em không đáng để anh làm như vậy!” Tại sao anh lại ngốc như thế, em không có tư cách để nhận tình yêu của anh!

“Có đáng giá hay không, chính bản thân anh tự hiểu được!” Đường Diệc Diễm tới gần tôi, không cho phép cự tuyệt, kéo tay của tôi qua, vuốt ve. “Duyệt Duyệt, trở về bên anh, chúng ta nhất định sẽ hạnh phúc!” Trong mắt anh lưu chuyển dòng ánh sáng khác thường, yên lặng nhìn tôi.

Hạnh phúc? Cái gì gọi là hạnh phúc, tôi đã sớm quên mất rồi. Khoảng thời gian vui vẻ nhất của tôi, ông trời vô tình làm cho tôi phát hiện ra một bí mật, nhiều năm như vậy, tôi lưng đeo một mạng người, gian nan mà sống, áy náy, bi ai, cừ hận, tựa như lửa, nướng cháy thân thể cũ nát không chịu nổi cùng với linh hồn đã chết lặng của tôi. Hạnh phúc... đã sớm rồi tôi đi lâu rồi!

“Vô dụng...” Tôi thần nhiên nói “Không có hạnh phúc đâu... Em không quên được Trần Việt Phong, em chỉ yêu mình anh ấy!” Thực xin lỗi, xin lỗi Diệc Diễm, em đã nhấn tâm xé rách miệng vết thương của anh!

Tôi biết, vẫn biết rõ trong lòng Đường Diệc Diễm có một vết sẹo. Tôi từng yêu Trần Việt Phong đã để lại trong lòng anh một vết sẹo dữ tợn!

“Diệp Sương Phi!” Đường Diệc Diễm nghe được lời tôi nói, thân mình cao lớn chợt cứng đờ, hung ác nhìn chằm chằm tôi đầy vẻ phẫn hận. “Em tàn nhẫn đến như vậy sao? Anh so ra kém một người đã chết ư?” Anh vẫn luôn trốn tránh, giữa chúng tôi vẫn luôn tồn tại một người, một người ba năm trước đây đã đau khổ dây dưa, hoặc là nói linh hồn của người đó vẫn quấn quanh chúng tôi, tuy rằng không nhìn thấy nhưng vẫn chân thật tồn tại!

Còn anh vẫn không dám nhắc đến vì lo sợ rằng tôi vẫn còn yêu Trần Việt Phong!

Tôi vô tình lần lượt xé toạc miệng vết thương của anh!

“Vậy là, lúc ở trên giường, lúc ở trên giường với anh, em vẫn nghĩ đến hắn hay sao?” Đồ kỳ làm cho Đường Diệc Diễm trở nên thô bạo, rốt cuộc không nhịn được, hai tay kháp chặt đầu vai của tôi, bị thương rít gào: “Về hưởng thụ của em, đều là bởi vì trong lòng em đang nghĩ đến Trần Việt Phong đúng không?”

Thân mình tôi bị sức mạnh của Đường Diệc Diễm làm cho loạn choạng, tôi nhìn chằm chằm đôi mắt đỏ ngầu của anh, đau lòng né qua một bên. Đường Diệc Diễm, rời bỏ em đi, rời bỏ hoàn toàn, như vậy, chúng ta sẽ không phải chịu dày vò, cũng sẽ không đau lòng!

“Là anh, người ở bên cạnh em lúc này là anh...” Đường Diệc Diễm bỗng nhiên giống như phát điên hôn tôi, thân mình thô bạo áp lên. Tiếp theo, anh đứng nhanh dậy, kéo cằm của tôi lại, trừng mắt nhìn tôi. “Diệp Sương Phi, nhìn cho rõ ràng, trước mặt em là anh, không phải Trần Việt Phong!”

Tôi đau đớn nhắm mắt lại, không muốn nhìn thấy vẻ mặt đau đớn của anh, lời nói của tôi tựa như hung hăng đâm anh một dao, làm cho sự ngụy trang nhiều năm nay của anh nhảy mất sụp đổ!

Diệp Sương Phi, mày thật đúng là độc ác! Ngay cả chính bản thân tôi cũng phải bội phục sự tàn nhẫn của mình!

“Em mở to mắt ra cho anh, mở!” Đường Diệc Diễm rít gào bên tai tôi, anh đè nặng thân thể đang phát run của tôi, tay gât gao nắm chặt, rống giận: “Mở!”

Tôi mở mắt ra, chống lại đôi mắt đỏ tươi đầy bi thương của anh.

“Anh thà rằng mình vẫn như trước kia, chỉ cần anh muốn, anh có thể giam cầm em, tùy ý đoạt lấy! Nhưng tại sao anh lại yêu em, tại sao? Yêu em, anh chỉ muốn em được vui vẻ, nhưng em càng vui vẻ, anh lại càng đau khổ!” Anh mất đi lý trí rít gào.

Đúng vậy, trước kia, sự vui vẻ của tôi chính là được thành lập trên sự ưu thương của anh, bởi vì chỉ có rời khỏi anh, tôi mới có thể vui vẻ.

Nhưng giờ đây, Diệc Diễm, sự đau khổ của anh cũng là sự đau khổ của em.

Coi như em ngu ngốc đi, chúng ta không thể ở cùng một chỗ, không nhận được lời chúc phúc, phải cùng toàn thế giới đối địch, cùng một chỗ là đau đớn!

“Phải nhìn anh chết, em mới vui vẻ sao?” Anh bị thương gào thét, anh đã từng nói, không có tôi, anh sẽ chết !

Tôi bỗng chốc theo dõi anh, theo dõi sự bi thống, tuyệt vọng trong mắt anh. Từ khi nào thì... anh đã có biểu tình yếu đuối như vậy? Anh là Đường Diệc Diễm! Là tôi, chính tôi đã khiến anh trở nên bi ai như vậy!

“Đừng chết, hãy mở to mắt mà nhìn, nhìn những người thương tổn anh, sẽ có kết cục như thế nào!” Tôi lạnh lùng mở miệng, nhìn về mặt khiếp sợ của Đường Diệc Diễm “Yếu đuối, sẽ chỉ thương tổn bản thân và làm cho kẻ địch vui sướng!”

Ánh mắt Đường Diệc Diễm dần trở nên thâm trầm, bất khả tư nghị, tôi trước mắt làm cho anh cảm thấy xa lạ, bàn tay anh đặt bên cạnh người siết chặt lại. Một lúc lâu sau, anh chuyển động thân mình, ngồi thẳng.

Tôi lẳng lặng đứng dậy, chỉnh lại trang phục.

“Diệp Sương Phi, em thật sự rất lợi hại, khiến tôi phải nhìn em với cặp mắt khác xưa!” Tầm mắt anh nhìn về phía trước, thì thào tự nói, biểu tình đầy chua xót.

“Tất cả đều không giống nhau, chỉ là chúng ta không nhận ra!”

“Đúng vậy, những thứ chúng ta không nhận ra vẫn còn nhiều lắm!” Đường Diệc Diễm lại quay đầu, trong mắt đã khôi phục sự lạnh lùng. “Có một số việc vĩnh viễn sẽ không thay đổi!”

Chương 18 – Giằng co

Có một số việc vĩnh viễn sẽ không thay đổi!

Sau đó Đường Diệc Diễm liên tục cầu nhàu như một cái máy, anh nói vậy rốt cuộc là ám chỉ điều gì, anh muốn làm gì đây?

Tôi lo lắng không yên, trong lòng bắt đầu sợ hãi, ánh mắt của anh khiến người ta phải kinh sợ!

“Đôi khi, quan trọng là kết quả, cho dù quá trình là đáng xấu hổ !” Anh bình tĩnh nói, nhưng không thể nhìn ra một chút tâm tư nào, như thể anh và người vừa mới nói là hai kẻ khác nhau.

Lời nói của Đường Diệc Diễm làm cho lòng tôi rối rắm, tại sao lại nói như vậy, trong lòng của anh đang suy nghĩ cái gì?

“Đường Diệc Diễm, không cần biết... không cần biết anh nghe có hiểu hay không, những gì cần nói tôi đều đã nói xong rồi, đừng tiếp tục bức tôi!” Tôi nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu. “Anh không phải không biết tôi hận anh?”

Tại sao cách anh dùng để yêu tôi vĩnh viễn đều là bức bách?

Đường Diệc Diễm, buông tay thôi! Coi như chúng ta chưa từng có quen biết!

“Hận?” Anh mĩa mai hừ lạnh. “Duyệt Duyệt, nếu tôi không giống như bây giờ, em sẽ yêu tôi sao?”

Ngực bỗng nhói lên một chút, tôi cúi đầu, nếu lần nữa anh không dây dưa, ép bức, có lẽ tôi sẽ càng xa anh hơn.

Hiểu được câu trả lời của tôi, Đường Diệc Diễm lạnh lùng quay đầu lại, chuyển động vô lăng, khởi động xe. Thanh âm sâu thẳm trống rỗng từ trên đỉnh đầu truyền đến. “Nếu vậy, em hãy hận tôi đi...”

Tôi nắm chặt bàn tay đang đặt trên đầu gối. Đường Diệc Diễm, vì lý do gì, tại sao?

Tiếng chuông di động lại một lần nữa vang lên, lần này Đường Diệc Diễm miễn cưỡng nhận, giọng nói đầy bế tắc của Đường Triết Lý truyền đến.

“Đường Diệc Diễm, nếu cháu không muốn con đàn bà kia gặp chuyện không may, thì lập tức quay về cho ta!”

Tôi bất đắc dĩ lắc đầu, quay đi, tôi lại trở thành lợi thế để người khác uy hiếp anh, dù tôi đã liều mạng tránh né, vẫn là trốn không thoát!

Tôi nhìn về phía anh, muốn biết phản ứng của anh, Đường Diệc Diễm liếc tôi một cái, mày hơi nhếch lên, cười đến thần nhiên.

“Ông, cháu sẽ trở về, tiện thể... mang theo cháu dâu tương lai của ông!”

Tôi lập tức ngẩn ra, trợn mắt há hốc miệng nhìn về phía Đường Diệc Diễm, anh đang nói cái gì, anh điên rồi sao?

“Ba!” Câu trả lời của Đường Triết Lý là trực tiếp ngắt điện thoại, trong di động không ngừng truyền ra tiếng “Đô đô”, đột ngột vang lên quanh chúng tôi.

“Đường Diệc Diễm, anh điên rồi, anh nói bậy bạ gì thế hả?” Một lúc lâu sau, tôi lấy lại tinh thần, mắt lại thấy anh lái xe hướng về phía lưng chừng núi, khu Hào Trạch của thành phố này, anh thật sự muốn dẫn tôi về Đường gia?

Không, tôi không muốn!

Đường Diệc Diễm không để ý đến sự tức giận của tôi, tay nắm vô lăng, chân nhấn ga liên tục.

Anh muốn làm gì? Đừng có bức tôi đến đường cùng chứ!

“Anh muốn tự sát hả?” Tôi hoàn toàn có thể tưởng tượng Đường Triết Lý sẽ đối phó với tôi như thế nào. Mà đầu số gây nên là Đường Diệc Diễm, anh muốn đẩy tôi xuống địa ngục, anh thực sự yêu tôi ư?

“Không sao, chỉ cần em còn ở bên cạnh anh một ngày, sẽ không có chuyện gì xảy ra hết!” Anh rút cuộc cũng mở miệng, tràn ngập sự tự tin. Vô cùng chắc chắn?

Đường Diệc Diễm, cái này gọi là cách của anh sao? Khiến tôi không thể không nép dưới đôi cánh của anh?

“Anh đừng tự cho là đúng, anh vĩnh viễn cũng không thể thoát khỏi sự khống chế của ông ta, anh đang lấy mạng sống của tôi làm tiền đặt cược!” Anh quả thực không thể nói lý, để lưu lại tôi, anh sẵn sàng khiến tôi suốt đời sống trong hoảng loạn.

Đường Diệc Diễm dừng xe trước một ngôi nhà xa hoa, nhìn tôi, thì thào: “Không phải anh, mà là chúng ta!”

Đường Diệc Diễm, tên điên này..! Đứng trước ngôi biệt thự đầy quyền lực này, anh gắt gao nắm chặt tay tôi, tôi sẽ không quên, đó là nhà của một bầy “ma quỷ”!

“Đường Diệc Diễm, anh nhất định sẽ hối hận vì những gì đã làm ngày hôm nay!” Lỗ mãng quá thể!

Đường Diệc Diễm kéo tay của tôi qua, phủ bàn tay anh lên, nhìn sự tối đen trong mắt tôi, giống như một trận bão táp. Anh cười lạnh một tiếng, bất ngờ mãnh liệt hôn lên môi tôi, hung hăng cuốn lấy, đầu lưỡi linh hoạt không ngừng dây dưa trong miệng tôi, sau đó...

“A...”

Tôi đau đến nổi đẩy mạnh anh ra, sờ cánh môi bị anh cắn nát, mùi máu tràn đầy trong khoang miệng. Đau quá!

Tôi bất khả tư nghị nhìn sự điên cuồng trong mắt Đường Diệc Diễm.

“Duyệt Duyệt, chúng ta... cùng nhau xuống địa ngục đi!”

Tôi nghĩ, ngênh đón chúng tôi không phải địa ngục, mà là một nơi so với địa ngục còn là đáng sợ hơn rất nhiều!

Ngay cả người hầu tiến tiến ra ngênh đón cũng mang biểu tình quái dị trên mặt, có chút hờ hững, bộ dáng lạnh nhạt giống người chết không còn hơi thở.

Đường Diệc Diễm nắm tay tôi, vững vàng bước tới, tâm bình khí hòa.

Nhưng tôi lại làm không được, bước chân của tôi hỗn độn, tôi thậm chí nghe được tiếng thở dốc của mình. Đi vào ngôi nhà hoa lệ này khiến người ta thấy quá chói mắt, lòng tôi không ngừng kinh hoàng, cố gắng điều chỉnh hô hấp, nhưng vẫn không thể bình tĩnh. Chỉ có Đường Diệc Diễm gắt gao nắm tay tôi, là giúp tôi chưa đến mức chân nhuễn không bước nổi!

Trong gian phòng hoa lệ, đường hoàng, nhưng quá mức lạnh lẽo, không khí đều tràn ngập mùi thuốc súng khiến người ta hít thở không thông, giống như mỗi một người trong Đường gia, dối trá, ngoan độc!

Đi vào đại sảnh, tất cả mọi người đều đang ngồi trên sô pha, ngẩng nhìn nam nữ nhân vật chính lên sân khấu.

Tất cả người Đường gia, biết hoặc là không biết, đều ngồi đó, sắc mặt ngưng trọng.

Ở giữa dĩ nhiên là Đường tổng tài vĩ đại của chúng ta!

Thế nào, định mở cuộc biểu tình?

Vậy mà khi tôi nhìn thấy sắc mặt xanh mét của ông ta, sự sợ hãi trong lòng lại giảm đi như một kì tích. Ông ta nheo mắt lại, âm ngoan đánh giá tôi, không chút khách khí, dựng cây gậy thẳng tắp trước người. Bây giờ tôi mới hiểu được, cây gậy trong tay ông ta căn bản không phải để chống đỡ thân thể suy yếu, mà là tượng trưng cho sự ngoan độc của ông ta, mỗi khi muốn hủy diệt một người nào đó, ông ta đều chặt chẽ nắm cây gậy trong tay, chuẩn bị dồn người vào chỗ chết!

“Mọi người đều ở đây sao?” Đường Cùng Diễm thản nhiên nói, rồi lại thản nhiên kéo tôi ngồi vào trong sô pha.

Thật đúng là không lễ phép! Tuy rằng không tình nguyện, nhưng lễ tiết cơ bản tôi cũng biết, đặc biệt cái gọi là danh gia vọng tộc này, nhưng họ là người Đường gia, căn bản không phân biệt rõ phải trái, cho nên thật ra cũng chẳng sao cả!

Tôi thản nhiên theo Đường Diệc Diễm ngồi xuống.

Ai nấy đều mang khuôn mặt bối rối, ngay cả Đường Tỉ Lễ cũng có chút che dấu không nổi vẻ khiếp sợ trên mặt, xem ra đạo hạnh của ông ta có chút giảm sút!

Đường Diệc Diễm ôm bả vai của tôi. “Cháu nghĩ, vị hôn thê của cháu sẽ không cần phải giới thiệu, mọi người hẳn là đều biết hết rồi!”

“Diệc Diễm!” Đường mẫu là người đầu tiên mất kiên nhẫn, bà ta hung hăng trừng mắt nhìn tôi, sau đó rụt rè nhìn về phía ba mình, cuối cùng lại lại bối rối quay đầu nhìn con trai mình. “Vị hôn thê của con là Tuyết Ngưng, con... con chớ có quên!”

“Thế à?” Đường Diệc Diễm cố ý làm bộ như đột nhiên bừng tỉnh, cúi đầu liếc tôi một cái, ánh mắt nhu tình. “Nếu vậy đổi cách xưng hô một chút, vợ cháu thì thế nào!”

Thân mình tôi khẽ run lên, ngây dại nhìn mắt anh tràn đầy ý cười thỏa mãn, nhưng chỉ biết cắn chặt môi, không nói gì.

“Đường Diệc Diễm!” Tiếng rít gào này tất nhiên là phát ra từ cơn giận dữ của Đường Triết Lý, Đường mẫu sau khi nghe thấy ba mình rống giận, đã yếu đuối ngồi xuống sô pha, không dám nhiều lời nữa.

Bà ta đứng là e ngại Đường Triết Lý như thế sao, e ngại ba của mình ?

“Đường Diệc Diễm, cháu muốn nhật xác của người đàn bà này đúng không?” Đường Triết Lý mãnh liệt đập cây gậy xuống nền, một chút cũng không che giấu sự phẫn nộ của mình, hận không thể đem tôi băm thây vạn đoạn.

Hừ, lại là uy hiếp!

Ai nghe cũng biết là uy hiếp, mặc dù đã lỗi thời, nhưng lại là biện pháp hiệu quả nhất, Đường Diệc Diễm đang ôm bả vai tôi bỗng siết chặt lại, chậm rãi nói: “Cháu đã muốn, thì tuyệt đối sẽ không buông tay, ai cũng không thể ngăn cản!”

Giờ phút này, sự âm hàn trong mắt Đường Diệc Diễm làm tôi phải giật mình, lần đầu tiên tôi thấy anh nhìn Đường Triết Lý với biểu tình như vậy, trước kia, trong mắt anh luôn tràn ngập sự kính sợ, khuất phục, còn bây giờ...

Anh... thật sự định đối đầu với tất cả những người này sao? Liều lĩnh!

“Được, để ta xem xem, Đường Diệc Diễm ngươi có bản lĩnh gì mà có thể bảo vệ con đàn bà này, bắt đầu từ hôm nay, ngươi không còn là quản lý của Đường thị nữa, về phần nơi này, ngươi cũng có thể bước ra ngoài, lần này, ta xem ngươi có thể kiên trì bao lâu, nhưng rồi ngươi sẽ trở về, nơi này cũng không còn chỗ cho ngươi dung thân! Ta đã cho ngươi cơ hội, là ngươi không biết quý trọng!”

Đường Triết Lý vừa dứt lời, tôi chợt nghe thấy bốn phía vang lên âm thanh của tiếng hít sâu, tất cả mọi người khiếp sợ nhìn Đường Diệc Diễm, có bi thương, có đồng tình, đương nhiên còn có cả vui sướng khi người ta gặp họa!

“Ba...” Đường mẫu chung quy là yêu thương Đường Diệc Diễm, chỉ là quá sợ hãi, nhịn không được muốn thay con trai mình cầu tình.

“Ông...” Vài người đàn ông xấp xỉ tuổi của Đường Diệc Diễm cũng giả mù sa mưa lên tiếng khuyên can, ngay cả tôi cũng nhận ra sự dối trá trên mặt họ.

Tôi nhìn Đường Diệc Diễm, xem đi, rõ ràng chính là trứng chọi đá, tại sao mọi chuyện lại rắc rối thế này, bây giờ còn trông mong có đường sống mà quay lại sao? Chúng tôi căn bản là không đứng vững!

“Ông...” Ngay lúc mọi người giả mù sa mưa thay nhau diễn trước diễn sau, Đường Diệc Diễm vẫn không nói gì rồi cuộc cũng chịu mở miệng, giọng nói âm lãnh khiến trái tim người ta cũng băng giá theo.

“Nếu ông muốn đuổi cháu ra khỏi Đường gia, cháu rất sẵn lòng, dù sao vợ cháu cũng không muốn sống chung với mọi người! Nhưng muốn huỷ bỏ chức vụ của cháu, chỉ sợ ngày mai ông phải đến công ty tổ chức một cuộc họp hội đồng quản trị.”

“Ngươi nói cái gì...”

14. Chương 19 + 20

Chương 19 – triền miên

Tôi thật sự không nghĩ rằng chúng tôi có thể toàn thân trở ra, hơn nữa lại còn vênh váo tự đắc đến như vậy. Sau khi nói những lời đại nghịch bất đạo, nhìn khuôn mặt khiếp sợ mà trở nên vụn vỡ của mấy người đó, Đường Diệc Diễm ôm tôi, thông dong bước đi tựa nư lúc đến. Lần này, những kẻ dưới thật ra đối với chúng tôi cũng nhân nhượng không ít, trên mặt còn vương lại một chút nét cười cứng ngắc, đưa tiễn chúng tôi.

Hay là ngay cả họ cũng nhận ra điều gì đó?

Tôi đi theo anh, nhìn ý cười hiện rõ trên khuôn mặt anh, đắc ý, chắc chắn!

Anh cũng quay đầu nhìn tôi, dương dương tự đắc, tay buộc chặt trên đầu vai tôi, bước đi nhanh hơn.

Trái tim tôi lại trầm xuống, Đường Diệc Diễm đã muốn trả bất cứ giá nào. Tình thế bất buộc, không chỉ có tôi, còn cả những thứ mà anh vẫn luôn tranh thủ, quyền thế, tài phú!

Lần này, anh sẽ không dễ dàng từ bỏ, anh muốn đoạt lấy, muốn nắm trong tay hết thảy!

Đầu tiên là đối phó với ông nội của mình!

“Anh đã sớm lên kế hoạch rồi phải không?” Tôi rút cuộc cũng hiểu được sự tự tin trong mắt của anh vì sao mà có. Anh đã sớm dự mưu ổn thoả, lên kế hoạch phản kháng Đường gia, khống chế toàn bộ, lật đổ Đường Triết Lý!

Mà anh như vậy, lại làm cho tôi cảm thấy xa lạ!

“Không được đầy đủ, chỉ là em khiến cho kế hoạch tiến hành nhanh hơn mà thôi!” Anh thản nhiên nói, không có chút biểu tình đau khổ nào, tâm tình dường như cũng vô cùng tốt. “Hôm nay không lái xe nữa, chúng ta đi xuống đi từ khu phú hào này nhé!”

Anh kéo tôi lướt qua xe thể thao, trong mắt lóe ra tia sáng kỳ dị, chúng tôi dọc theo lưng chừng núi thẳng một đường xuống phía dưới, từ nơi quyền thế tối cao đi xuống, xẹt qua ngôi biệt thự trùng trùng sang trọng kia, cả chiếc danh xe mà biết bao người khát cầu.

Đây thật đúng là một thế giới ngợp vàng son, nơi người thường không thể đặt chân đến, quyền thế, tài phú!

“Biết không? Nơi này có rất nhiều người có lẽ hôm nay là phú ông bạc tử, ngày mai lại biến thành ăn mày bên đường, ngay cả người nghèo cũng không bằng, đây là thương giới, thay đổi trong nháy mắt, ăn tươi nuốt sống lẫn nhau!” Tiếng nói nặng nề của Đường Diệc Diễm truyền đến bên tai tôi, mang theo một chút băng hàn, còn cả chết lặng.

Mà anh lại luôn phải sống trong một thế giới như vậy để giãy dụa, để chiến đấu?

Có lẽ, trừ việc anh quyến luyến tôi, tôi tuyệt nhiên không hiểu anh, hiểu những bộ mặt khác của anh, điều anh không muốn người khác biết.

“Anh có phải đã quá tự tin rồi không!” Không phải tôi muốn tạt cho anh một gáo nước lạnh, nhưng thật sự Đường Triết Lý không phải là một nhân vật nhỏ. Ông ta có thể sáng lập một tập đoàn khổng lồ, không thể dễ dàng bị kẻ địch lật đổ được!

Đường Diệc Diễm dừng chân lại, nhìn tôi, khinh thường cười, sau đó lại bắt đầu bước tiếp, ánh mắt nhìn về phía trước, không có tiêu cự, khóe miệng giương lên tạo thành một vòng cung tuyệt đẹp. “Duyệt Duyệt, năm tháng là kẻ thù đáng sợ của kẻ cường giả, cho dù tuổi trẻ dũng mãnh đến thế nào, thì bây giờ... ông ta cũng đã già đi, ba năm, đủ để lật đổ ông ta!”

Ba năm, tôi khiếp sợ nhìn về phía Đường Diệc Diễm, ba năm trước, anh quay lại Đường gia đã bắt đầu dự mưu lật đổ ông mình rồi sao?

Ẩn nhẫn, giả vờ phục thù, đều là vì lật đổ ông của mình?

Bàn tay Đường Diệc Diễm đang ôm bả vai của tôi chợt buông xuống, chuyển đến nắm lấy tay tôi, ngón cái ma sát lòng bàn tay của tôi. “Rất nhiều người đã dạy cho anh biết một điều, kẻ yếu quả thực không chịu nổi sự tấn công. Bao gồm cả em, Duyệt Duyệt!” Anh rút cuộc cũng quay đầu nhìn tôi, con ngươi hơi nhú lại.

Trái tim tôi nặng nề run lên, trong lòng dâng lên một sự bất an. Tôi bàng hoàng nhìn anh, anh trước mắt... xa lạ đến đáng sợ.

Tôi sai lầm rồi, ba năm qua anh không phải trở nên ẩn nhẫn, mà là trở nên thâm trầm, sâu sắc làm cho người ta sợ hãi. Cho dù tôi không quay về, thì khi quyền thế trong tay anh đạt tới đỉnh điểm, anh cũng nhất định sẽ tới tìm tôi, giam cầm tôi!

Người đàn ông này đã sớm điên rồi!

“Đường Diệc Diễm, anh thật đáng sợ!”

“Vậy sao?” Anh chưa xót cười, hai má khẽ run lên. “Anh có thể nói, tất cả những điều này đều là do em bức anh sao? Diệp Sương Phi!”

“Vì em, anh có thể không từ thủ đoạn!”

Tôi suy sụp buông tay xuống, lại bị anh chặt chẽ nắm lấy!

Đã không có, trên thế giới này đã không còn người nào có thể kiềm chế Đường Diệc Diễm. Anh muốn, không còn ai có thể ngăn cản được nữa.

Đường Diệc Diễm, em đến tốt cùng có mị lực như thế nào để anh trở nên liều lĩnh, điên cuồng như vậy?

Một đường đi xuống, chúng tôi rút cuộc cũng tới chân núi, mắt cá chân đau nhức không thôi, màn đêm cũng dần trở nên u ám. Bóng đen bao trùm trên đỉnh đầu, làm cho người ta không thở nổi.

Bây giờ, nên đi đâu đây?

Tôi chuyển điện thoại sang chế độ rung, nó không ngừng ‘Ong ong’ chuyển động trong túi, tôi có thể tưởng tượng được Giang Minh đã gọi bao nhiêu cuộc điện thoại tìm tôi. Nhưng tôi biết, chừng nào Đường Diệc Diễm còn chưa mở miệng, tôi nơi nào cũng đi không được!

“Mệt không?” Đường Diệc Diễm nhìn khuôn mặt mỗi mệt của tôi, hỏi. Thân thể mệt, trái tim lại càng mệt!

Tôi khẽ gạt đầu, chúng tôi ít nhất đã đi bộ hơn một giờ đồng hồ. Tôi cũng lười kháng cự, tính cách của anh tôi rất hiểu. Giờ đây anh có lẽ chẳng cần phải nói cho tôi biết, ngay cả ông của anh cũng không có cách nào kiềm chế được anh. Người duy nhất khiến anh cố kỵ đã không còn, tôi phải làm thế nào mới thoát đi được đây?

Tôi nghĩ, tôi vẫn làm hại anh. Ít nhất lúc này, anh thật sự đang đối địch với cả thế giới, với toàn bộ Đường gia. Những người chịu sự khống chế của Đường Triết Lý có thể từ bỏ ý đồ sao? Sẽ không, bọn họ chịu đựng Đường Triết Lý cũng là vì có thể chiếm được số tài sản khổng lồ của gia tộc, sao có thể để cho Đường Diệc Diễm độc chiếm.

Chiến tranh đã chính thức bắt đầu! Không có thời gian để thở nữa rồi!

“Anh nghĩ, bây giờ em cũng hiểu được tình cảnh của mình, chỉ có đi theo anh, cùng anh đứng chung một chỗ, em mới có thể toàn thân trở ra!” Đường Diệc Diễm nhìn tôi, giọng điệu vừa như phân tích cũng vừa là cảnh cáo.

Tôi không nói, cũng không muốn phản bác, đơn giản là đau lòng vì anh, đau lòng anh phải duy trì bề ngoài kiên cường mà trái tim lại mỗi mệt không chịu nổi. Tuyên chiến với tất cả mọi người ở Đường gia, cần nhiều dũng khí đến thế nào đây?

“Diệc Diễm, em mệt chết đi được... Tới khách sạn ở đằng trước... được không?” Tôi do dự liếc anh một cái, chỉ vào khách sạn cao ngất ngay phía trước, bằng tên màu hồng lóe ra giữa trời đêm.

Đường Diệc Diễm ngăn người, bất khả tư nghị nhìn tôi đầy khiếp sợ, anh nhìn chằm chằm, dường như muốn thấy rõ trong lòng tôi rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì.

Anh cho rằng tôi đang phục tùng?

“Em không muốn về Thanh Viên, đi vào trong đó nghỉ ngơi được không?” Tôi lặp lại lần nữa, xoá bỏ sự nghi ngờ của anh. Thật sự buồn cười, anh vẫn muốn tôi phục tùng, không phải sao? Bây giờ lại có biểu tình không dám tin như vậy?

Tôi nhin không được cười một tiếng, Đường Diệc Diễm lại có chút bối rối, không giống với vẻ lạnh lùng vừa rồi, một lần nữa cầm lấy tay tôi, đi nhanh về khách sạn phía trước!

Nhân viên lễ tân khẳng định là biết Đường Diệc Diễm, biểu tình quái dị của cô ta đã nói rõ mọi thứ, nơm nớp lo sợ lại mang theo một chút chờ đợi, trộm ngắm Đường Diệc Diễm rồi lại nhìn nhìn tôi, khinh thường, đổ kị!

Những biểu tình như vậy tôi đều quen thuộc.

Cầm chìa khoá phòng, Đường Diệc Diễm kéo tay tôi đi vào trong thang máy, một đường không nói gì. Có lẽ anh còn đang cẩn thận suy nghĩ xem tôi rốt cuộc đang tính toán cái gì. Có lẽ còn đang hoài nghi tôi sẽ phản bội, hoặc là muốn giữ thủ đoạn gì đó!

Tranh đấu với mọi người nên hình thành thói quen tính kế, mỗi một bước đều phải suy nghĩ xem sẽ vì cái gì, bao gồm đối với chính người mình yêu!

Đi vào phòng, tôi tiến thẳng về phía cửa sổ lớn, kéo rèm sang một phía. Bên ngoài, ánh sáng như ngọc của thành phố không hề vì màn đêm thâm trầm mà trở nên yên tĩnh, ngược lại càng tăng thêm vẻ quý mị. Dưới ánh đèn neon kia có bao nhiêu linh hồn cô đơn không chịu nổi.

Tôi nhẹ nhàng thở dài. Ngày mai, Đường Diệc Diễm sẽ phải đối mặt với một thế giới khác hôm nay, ngày mai, xung quanh anh sẽ chỉ có tranh đấu, chỉ có đổ máu, mà tất cả... đều là vì tôi!

Tôi vẫn luôn trốn tránh, nhưng lại vẫn không thể tránh được. Tôi còn trở thành kẻ họa thủy, nếu trận này anh thua, tôi chính là kẻ đầu sỏ hủy diệt anh giống như mọi người vẫn nghĩ, hủy diệt anh hoàn toàn!

Tôi xoay người, nhìn Đường Diệc Diễm đang đứng trước mặt, nhợt nhạt cười. “Em giúp anh chuẩn bị nước tắm nhé?”

Thân mình Đường Diệc Diễm khẽ run lên, như là không biết tôi, lông mi nhẹ nhàng chớp một cái.

Tôi nhún vai, đi vào phòng tắm, mở vòi nước, ngồi xổm xuống, nhẹ nhàng lấy tay khuấy động dòng nước, thử nhiệt độ. Sau đó lại cầm lấy lọ sữa tắm đặt ngay bên cạnh, cẩn thận nhìn!

Còn anh vẫn đứng ở cửa, lẳng lẳng nhìn tôi bận rộn. Hơi nước dần dâng lên trong không khí khiến tôi không thể nhìn rõ vẻ mặt của anh, chỉ cảm thấy tiếng hít thở nặng nề mang theo sự lo âu truyền đến.

Tôi đem khăn tắm vắt lên thành của bồn tắm, cúi đầu. “Diệc Diễm, anh tới thử xem có thể...sao?”

Tôi còn chưa nói hết, một đôi tay từ phía sau đã vươn tới gắt gao ôm tôi. Hơi thở nóng bỏng của Đường Diệc Diễm xuy phát bên tai. “Em rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì? Duyệt Duyệt, chết tiệt, em rốt cuộc suy nghĩ cái gì?” Trong giọng nói của anh tất cả đều là ảo não, phiền táo, bởi vì không thể đoán được tâm tư của tôi!

Tôi quay đầu, thấy rõ trên mặt anh xuất hiện sự lo âu, hoảng loạn, nhìn tôi chằm chằm.

Vốn dĩ tưởng rằng đã nắm trong tay hết thảy, lại không nghĩ tôi sẽ có phản ứng như vậy.

Nhưng anh sao có thể hiểu được, tôi chỉ là đau lòng, chính là đau lòng anh.

Cho dù chỉ có một đêm, tôi cũng muốn xoa dịu vết thương trong trái tim anh. Ngày mai, vĩnh viễn sẽ chỉ có tranh đấu, còn có thể cố kỵ đến tôi sao?

Có một số việc, anh vẫn hiểu được, chỉ là anh đang trốn tránh. Có lẽ cho anh một khoảng thời gian, anh có thể giải quyết mọi việc, nhưng mà đã không có, bởi vì tôi, anh bị buộc đến nơi đầu sóng ngọn gió, không thể quay đầu, cũng chẳng có cách nào quay đầu.

Quả thực, là do tôi bức anh!

“Nước sẽ lạnh mất!” Đầu ngón tay tôi chạm đến mặt nước. Bàn tay anh xẹt qua ngực tôi, dồn dập thở dốc.

Trong mắt Đường Diệc Diễm dâng lên một chút u ám, đôi người trở nên thâm trầm, mê loạn nhìn tôi, anh ôm chặt lấy tôi, xoay người tôi lại. Trong phòng, hơi nước vẫn quanh quẩn khắp cơ thể hai chúng tôi, trong người cũng dần dâng lên sự ấm áp làm ặt tôi trở nên đỏ bừng, ánh mắt trong suốt lóe ra.

Đường Diệc Diễm nhìn tôi chằm chằm, hai tay đặt trên đầu vai tôi rất lâu. Cuối cùng, anh thất bại gằm nhẹ một tiếng, ôm chặt lấy thân mình nóng bỏng của tôi, vội vàng hôn tôi, trần trọc.

Tay anh kéo áo khoác của tôi xuống, lùi tiến vào trong cơ thể.

“Diệc Diễm... Tắm... trước!” Tôi run run né bàn tay đang tuần tra tới lui của anh, thì thào.

“Cùng nhau... Anh muốn em cùng tắm với anh...!” Đường Diệc Diễm vui đầu ở cổ tôi, hôn lên khắp da thịt tôi, thanh âm ám ám truyền đến, giây tiếp theo, anh ôm lấy tôi, bước vào bồn tắm lớn.

Phía sau là thân mình nóng bỏng của Đường Cung Diễm, tay anh vòng quanh eo của tôi, đỡ tôi chậm rãi ngồi vào bồn tắm, nước theo bồn tắm lớn tràn ra đầy sàn. Môi Đường Diệc Diễm chậm rãi quấn lấy môi tôi. Cảm giác tê dại làm cho thân mình tôi run run, vô lực dựa vào lòng anh, hô hấp dồn dập. “Diệc Diễm...”

Giọng nói của tôi trở nên bất lực, bởi vì không thể nhìn thấy anh đang ở phía sau mà cảm thấy sợ hãi.

“Đừng sợ, anh ở bên cạnh em!” Đường Diệc Diễm dịu dàng dỗ dành tôi.

“A...” Anh đỡ lấy thất lưng của tôi, làm mấy động tác thử thăm dò, nước lại tiếp tục tràn ra, làm cho sàn nhà ẩm ướt.

“Diệc Diễm...” Tôi kích động bắt lấy tay anh. “Diệc Diễm...”

Diệc Diễm, giờ khắc này, hãy để chúng ta vĩnh viễn được bên cạnh nhau!

oOo

Tiếng chuông di động bèn nhon vang lên vào sáng sớm, đánh thức giấc ngủ.

Tựa vào trong vòng ôm ấp ấm, tôi bất an mấy máy, miệng lẩm bẩm những lời vô nghĩa.

Có người ‘Đô’ một tiếng cắt đứt điện thoại, tiếng chuông đột ngột im bật. Cảm giác được thân mình ai đó phía trước khẽ động một chút, cánh tay đặt trên lưng của tôi buộc chặt. Ngón tay của Đường Diệc Diễm ngón tay tuần tra tới lui trên hai má tôi, trượt xuống cổ, đầu vai, rồi tới ngực, lưu luyến không rời.

Hơi thở nóng bỏng của anh xuy phát trên mặt tôi, xúc giác theo đầu ngón tay một đường lan tràn đến toàn thân.

Mở mắt ra, là ánh mắt cực nóng của Đường Diệc Diễm, tràn đầy tình dục.

“Tỉnh rồi à?” Anh thỏa mãn nhâm nhi một chút cười yếu ớt, nhìn tôi, ngón tay dừng ngay trên bộ ngực của tôi, nhẹ nhàng xoa nắn.

Mặt tôi phút chốc đỏ lên, anh vỗ về chơi đùa như vậy, đổi thành ai cũng không có cách nào an tâm mà ngủ.

“Không đi sao?” Tôi nhăn trán, nghĩ đến cuộc điện thoại trước đó, lén lút muốn lùi thân mình lại một chút, tránh đi sự vỗ về chơi đùa của anh, nhưng lại bị anh phát hiện, bất mãn buộc chặt tay, tôi bị anh ôm chặt.

“Diệc Diễm...”

“Không sao, anh muốn ở bên em!” Đường Diệc Diễm nhếch môi, tay vẫn không buông ra, ngược lại còn tăng thêm lực, dọc theo bụng của tôi lướt một đường xuống phía dưới, đôi ngươi sáng màu hổ phách trong mắt anh bỗng biến sắc âm trầm.

“Đường... Diệc Diễm!” Tôi bất đắc dĩ giữ lấy bàn tay không an phận của anh, sao anh lại dư thừa sức sống như vậy chứ, tối hôm qua vừa mới...

Thất lưng đau đớn nhắc nhở đêm qua chúng tôi đã điên cuồng ra sao, nhưng hiện giờ, cảm giác đau nhức còn chưa rút đi, anh đã lại muốn...

“Không... Đừng!” Tôi nhẹ nhàng chống đỡ, trời ạ, tôi cảm giác xương cốt của mình sắp nhuyển hết cả rồi. Hơn nữa anh đã quên sao? Hôm nay anh còn một trận đánh ác liệt!

“Anh... không thể dừng lại hả?” Mặt tôi đỏ bừng, tiếp tục oán giận, anh giống hệt một tên tiểu tử mới nếm thử tình dục lần đầu, đêm đó cũng vậy, tối hôm qua cũng thế. Chúng tôi gần như không hề chớp mắt. Tôi thật sự không còn bao nhiêu khí lực nữa!

“Không được...” Tôi chống đỡ tay, nhưng lại bị anh bắt lấy, nhẹ nhàng ấn xuống, thân mình anh lập tức đè lên trên, lửa nóng kiên định đã sẵn sàng. “Cùng lắm thì cho em ở trên, như vậy sẽ không quá mệt!” Dứt lời, anh còn trêu tức nháy mắt, vừa lòng nhìn khuôn mặt tôi đỏ ửng.

Bên tai dâng lên một trận nóng bỏng, bàn tay tôi nắm mạnh đầu vai anh, hờn dỗi: “Đường Diệc Diễm!”

Anh nặng nề cười, nhẹ nhàng mân mê miệng tôi. Tay bắt đầu vỗ về chơi đùa khắp cơ thể tôi. Rất nhanh sau đó, tôi cũng khó kìm lòng nổi, lại một lần nữa cùng anh đắm chìm trong bể dục làm cho người ta không thể tự kiềm chế này!

Thở gấp, than nhẹ!

Đầu ngón tay tôi bấm sâu vào lưng anh, khoái cảm này khiến người ta muốn ngừng thở!

“Duyệt Duyệt...”

“A...” Tôi đáp lại anh, nhắm mắt lại, gắt gao đi theo.

“Đừng... Đừng yêu cầu quá cao đối với đàn ông cầm dục ba năm!”

Mắt tôi bỗng chốc trợn to, tôi nghe được giọng nói trầm thấp bất đắc dĩ kia của anh.

Cầm dục ba năm, không lẽ... Anh không phải đã đính hôn với Trương Tuyết Ngưng hay sao?

Nhìn khuôn mặt đầm mồ hôi của Đường Diệc Diễm, mũi tôi bỗng thấy chua xót, Đường Diệc Diễm, tên ngốc này!

Nếu có thể, tôi thật sự không muốn bỏ anh mà đi. Thật sự!

Đường Diệc Diễm hôn tôi một chút, nằm xuống bên tôi, để tôi tựa vào ngực anh, nghe tiếng tim đập cuồng loạn đang chậm rãi bình ổn của anh.

Trên đỉnh đầu vang lên tiếng anh nặng nề thở dài, ngực anh phập phồng, bàn tay nhẹ nhàng vuốt tóc tôi.

“Duyệt Duyệt, nhiều nhất là hai ngày, chúng ta sẽ vĩnh viễn ở cùng một chỗ!”

Vĩnh viễn? Tôi hạ thấp mi mắt, anh đã từng nói cả đời này tôi đều là người của anh, nhưng vĩnh viễn là bao lâu?

Ứng thuận hứa hẹn chính là một món nợ, tôi cho không được, cũng không đủ khả năng!

Bởi vì thân thể còn nặng trĩu, trái tim vẫn do dự!

“Đường Diệc Diễm, một khi người ta sợ hãi mất đi thứ gì đó thì sẽ trở nên yếu đuối, muốn chiến thắng, nhất định phải hy sinh!” Tôi khó xử nhắm mắt lại. Thân mình anh khẽ giật giật, nhẹ nhàng xoay người lại, ôm chầm lấy tôi, nhìn trong mắt tôi lóe ra lệ quang, anh nhú mi. “Cho nên, em mới làm vậy? Không muốn sao?”

“Vậy em đã chiến thắng?” Đường Diệc Diễm nắm lấy đầu vai của tôi, vẻ mặt ảm đạm: “Sau khi bỏ qua trái tim của mình, em sẽ giành được chiến thắng sao?”

Không, không ngừng mà áp lực chính mình, tôi cái gì cũng không có được, ngoài đau xót! Thậm chí, tôi càng trở nên yếu ớt!

Đường Diệc Diễm nhìn tôi chằm chằm, buông lỏng tay tôi ra, một đạo băng hàn hiện lên trong đáy mắt anh, anh nhíu miệng. “Anh, Đường Diệc Diễm chỉ biết đoạt lấy, phàm là thứ anh muốn, anh sẽ không buông tay!”

Anh nói được thì làm được. Tôi khiếp sợ nhìn sự kiên định trong mắt anh.

“Duyệt Duyệt, em có yêu anh không?” Đôi khi, dù biết rõ đáp án, nhưng lại vẫn muốn nghe được câu trả lời khẳng định, dù anh là Đường Diệc Diễm, anh vẫn cần câu trả lời của tôi, một lần gặt đầu.

Nhưng tôi không đủ dũng khí. Sợ bước từng bước, lại rơi vào vạ kiếp bất phục!

Tôi cắn chặt môi, vẫn yếu đuối lựa chọn trốn tránh! Tôi cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào anh.

“Mặc kệ em có yêu anh hay không, tóm lại, cả đời này em cũng đừng mơ có thể thoát khỏi anh!” Giọng nói đầy kiên định của Đường Diệc Diễm truyền đến từ trên đỉnh đầu, tôi không dám ngẩng lên, để mặc anh gắt gao ôm tôi vào lòng.

Đã đến nước này rồi, tôi còn thoát được ư?

Cho dù thân thể thoát được, thì trái tim đã sớm bị giam cầm, không thể thoát ra!

oOo

Trước khi đến công ty Đường Triễn, Đường Diệc Diễm đã đưa về Giang Trạch, lúc anh không ở bên tôi, chỗ này là nơi an toàn nhất.

“Chờ anh!” Trước khi đi, anh nhẹ nhàng hôn lên trán tôi một cái, in lại hương vị của mình, ánh mắt lưu luyến, sau đó, anh ngồi vào trong xe taxi, tiêu sái mà đi.

Tôi đứng tại chỗ rất lâu, nhìn chiếc xe dần dần biến mất trong tầm nhìn, nhiệt độ cơ thể của anh vẫn còn lưu lại trên trán, hoà vào trái tim tôi.

Đường Diệc Diễm, chúng ta đã không còn đường lui, phía trước là cạm bẫy hiểm ác, sau lưng lại là vách núi đen vạn trượng, may mà, nếu như thất bại, chúng ta vẫn còn có nhau, cùng nhau xuống địa ngục!

Tôi thở dài, xoay người, bỗng chốc ngẩn ra. Giang Minh mặt không chút thay đổi đứng ở đó, nhìn chăm chăm tôi.

Tầm mắt của chúng tôi giằng co rất lâu.

“Duyệt Duyệt...” Giang Minh bước đến trước mặt tôi, kéo tay tôi, nhướn mày, vẻ lo lắng trên mặt vừa rồi hoàn toàn biến mất. “Đi theo tôi!”

Vào đại sảnh, Giang Minh đặt một tập văn kiện lên trên bàn, hình như hắn đã đợi tôi rất lâu.

Mỗi lần hắn gọi điện thoại tới, mà ngày hôm sau nhìn thấy tôi lại không hề đề cập đến bất cứ chuyện gì, cũng không hỏi tôi đã đi đâu. Tôi nghĩ, hắn biết rõ, chỉ là không muốn nhắc tới.

Hợp đồng mượn tiền? Đường Tỉ Lễ, tôi nhìn thấy tên kí bên dưới cùng. “Hắn... thật sự trúng kế?” Tôi có chút không thể tin được!

“Ừ, ngay cả người thân tín nhất bên cạnh cũng phản bội mình, hắn còn có cách nào khác sao? Nếu để cho Đường Triết Lý biết, hắn sẽ chết càng khó coi!”

Đường cùng?

Tôi run run nắm hợp đồng mượn tiền trong tay, kế tiếp, chỉ cần một đòn phản công, Đường Tỉ Lễ lập tức sẽ rơi vào vạn kiếp bất phục. Sự trả thù nhiều năm qua... sắp thành công! Việt Phong cũng có thể ngủ yên!

Nhưng... Nhưng tại sao, trong lòng không có niềm vui sướng của sự thành công, ngoài mỗi mệt, cái gì cũng không có, chỉ còn lại trống rỗng!

“Chị không vi à?” Nhìn biểu tình dờ dẩn của tôi, nét hưng phấn trên mặt Giang Minh bỗng cứng đờ. “Duyệt Duyệt!”

“À không...” Tôi bối rối gật đầu. “Tất nhiên là tôi rất vui!” Tự tay ném Đường Tỉ Lễ xuống địa ngục!

Chỉ là, bây giờ người tôi lo lắng nhất là Đường Diệc Diễm. Tôi lo lắng cho an nguy của anh.

“Thật sao?” Giang Minh nhìn kỹ tôi, thì thào: “Duyệt Duyệt, ngày mai không cần phải đến công ty, chàng vạn tôi sẽ tới đón chị!”

“Hả?”

“Không phải chị lại quên, ngày mai là sinh nhật 18 tuổi của tôi đấy chứ, chị là bạn nhảy của tôi!”

Mặt tôi bỗng chốc đỏ lên, tôi thật sự lại quên mất!

“Được, tôi ở nhà chờ cậu!” Tôi gật đầu, Giang Minh vừa lòng cong khoé miệng lên.

Giang Minh nhìn tôi, trong mắt khê lóe ra. “Ngày mai, nhất định sẽ trở thành một ngày khó quên nhất đối với tôi!”

Nhưng tôi lại không rảnh bận tâm đến vui mừng của hắn! Trái tim bỗng trầm xuống, tôi ảm đạm cúi đầu, Diệc Diễm, anh vẫn ổn chứ?

Gần đến buổi chiều, không biết giới truyền thông đánh hơi được tin tức từ đâu, mà đồng loạt đưa tin tập đoàn Đường thị rung chuyển, nội bộ tranh giành đẫm máu, khẩn cấp mời dự họp đại hội cổ đông... Thành phố này lại nổi lên sóng gió!

Mà đến tận chạng vạng, Đường Diệc Diễm cũng không gọi điện thoại lại cho tôi, tất cả giống như nhiều năm về trước, khoảng thời gian anh biến mất, nhưng lần này có chút khác biệt. Chỉ mới một buổi chiều, lo âu và khủng hoảng đã khiến tôi đứng ngồi không yên, càng không ngừng đi đi lại lại trong phòng.

Mấy lần xúc động muốn gọi điện thoại cho anh, nhưng lại không có dũng khí ẩn số. Nếu... nếu điện thoại của tôi quấy rầy anh, nếu điện thoại của tôi làm anh do dự, nếu anh không muốn nhận điện thoại của tôi, nếu... các kiểu suy đoán kì quái hiện lên trong đầu tôi, khiến tôi buồn bực, lo âu!

Anh biết tôi sẽ lo lắng, tại sao còn không gọi điện thoại đến, hay là không thuận lợi? Hay là thất bại rồi?

Diệc Diễm... Tôi cảm thấy mình sắp điên mất rồi! Tay gắt gao nắm di động, tôi thở dài, đi thông thả từng bước, nhú mi...!

Cho đến khi tôi rút cuộc ngăn không được sự mỗi mết xâm nhập trong đầu, thần kinh căng thẳng khiến tôi vô cùng mệt mỏi, nặng nề mà nằm trên giường. Mí mắt trở nên trầm trọng, bốn phía bắt đầu mơ hồ. Nhưng trước khi nhắm mắt lại, tôi vẫn không quên gắt gao nắm chặt di động trong tay.

Đang buồn ngủ, bỗng nhiên nghe được ‘Đô đô’ hai tiếng, màn hình di động hồng nhạt chiếu lên mặt tôi, tôi giật mình mở mắt ra, nhìn màn hình lóeáng.

Là tin nhắn!

Cầm di động lên, tôi kích động ấn nút OK .

“Rất nhớ em!”

Trên màn hình là dãy số quen thuộc, khẩu khí quen thuộc!

Tôi nắm chặt di động, nhìn.

Lại là hai tiếng “đô đô”.

“Muốn ôm em vào lòng, Duyệt Duyệt!”

Trái tim tôi run lên, Diệc Diễm, em cũng vậy, rất muốn ở bên cạnh anh.

“Ổn chứ?” Tôi nhấn nút, gửi qua. Tại sao không nói chuyện Đường thị, là không thuận lợi sao?

Tôi cấp bách nhìn màn hình, một lúc lâu sau, di động vẫn không có động tĩnh gì.

“Tại sao không trả lời?” Vì nóng vội muốn biết đáp án, tôi lại bắt đầu nhấn tin, đang muốn gửi qua, di động lại vang lên.

Tôi ấn nút nghe, giọng nói nhẹ nhàng vang lên. “Diệc... Diệc Diễm!”

“Em yêu anh chứ? Duyệt Duyệt!” Giọng khàn khàn của anh truyền đến, vẫn là câu hỏi đó!

“Yêu anh chứ?” Anh lặp lại đầy chua xót!

Trái tim bỗng rối rắm, nước mắt lẳng lặng rơi xuống, tôi gật đầu, nhưng không có dũng khí nói thành lời, chỉ không ngừng gật đầu, cắn chặt môi, không cho tiếng nghẹn ngào thoát ra khỏi miệng!

Tôi sợ hãi, sợ hãi phải thừa nhận. Trong lòng có quá nhiều băn khoăn, chỉ có thể yếu đuối trốn tránh hết lần này đến lần khác!

Điện thoại bên kia là một mảnh tĩnh mịch. Trong không gian yên tĩnh, tôi thậm chí nghe được âm thanh lẫn lộn trong cổ họng anh.

“Đô...!” Rút cuộc, đầu dây bên kia cũng ngắt điện liên lạc, chỉ để lại thanh âm dứt quãng không ngừng vang lên bên tai tôi.

Đợi không được câu trả lời của tôi, anh đã cúp máy!

Tôi nắm di động, ngây dại ngồi trên giường, vùi đầu trong đầu gối, cuối cùng không chịu nổi sự đè nén mà khóc rống lên.

Yêu, em yêu anh, nhưng em quá sợ hãi, áp lực nhiều, đối mặt lại càng nhiều!

Em sẽ hủy hoại anh, tình yêu sẽ khiến anh bị hủy hoại!

Đường Diệc Diễm, giữa chúng ta, thứ không nên có nhất chính là tình yêu!

15. Chương 21 + 22

Chương 21 – Đối Mặt

Hôm nay không chỉ đơn thuần là bữa tiệc sinh nhật của Giang Minh, mà còn là thời điểm tập đoàn Giang Nguyên muốn phô bày thực lực của mình với tất cả mọi người. Tiệc được tổ chức tại khách sạn sang trọng nhất thành phố. Tôi có thể tưởng tượng, đến lúc đó sẽ có bao nhiêu nhân vật nổi tiếng tới tham dự, mà tiền tài lại chính là yếu tố đầu tiên. Thân phận đều do tiền tài quyết định!

Đúng bảy giờ, Giang Minh trở về Giang Trạch đón tôi, cậu ta mặc một bộ âu phục được cắt may khéo léo. Thiếu niên lỗ mãng trong trí nhớ của tôi dường như đã biến thành chàng trai phong độ ngay trước mắt.

Mười tám tuổi. Lúc chúng tôi gặp nhau, cậu ta mới mười lăm, một thiếu niên tôi vẫn tưởng rằng có thể không chế được, vậy mà lại luôn không như mong muốn!

“Mắt của chị sao lại hồng như vậy?” Giang Minh đi đến bên người tôi. Cho dù trang điểm tỉ mỉ thế nào cũng không che giấu được tơ máu trong mắt!

“Không sao, chắc là do hơi mệt!” Tôi tránh tay của cậu ta, cười cười cho có lệ.

Giang Minh nhún vai. “Quả nhiên, cho tôi một sự kinh hỉ rất lớn!” Trong mắt cậu ta có kinh diễm!

Tôi ngẩn người, nghĩ đến ngày đó vì không thể mặc váy ra ngoài được, nên đã tùy tiện lấy đại một cái có, giờ lại thấy có chút buồn cười. “Đó là công lao của người trang điểm!” Cậu ta còn cẩn thận tìm một chuyên viên trang điểm đến đây, có phải quá long trọng hay không!

“Tin tôi đi, không chỉ vì trang điểm thôi đâu!” Giang Minh vươn tay tới nắm lấy bàn tay tôi, cười: “Lên xe đi!”

Tôi khẽ gật đầu, nắm chặt ví trong tay, bên trong, di động cũng chưa thấy vang lên!

Xe chạy thẳng về hướng hội trường khách sạn, tôi tựa vào cửa kính xe, lại một lần nữa nắm chặt chiếc ví, đầu ngón tay khẽ vuốt di động nằm bên trong. Diệc Diễm... Em rất lo lắng cho anh, anh vẫn ổn chứ?

Bỗng nhiên một tiếng nổ lớn vang lên, toàn bộ thân xe đều chấn động một chút, xe đột ngột dừng lại. Phía trước không ngừng xôn xao, cùng với đó là những tiếng hét chói tai, những tiếng gọi ầm ĩ, ồn ào!

Trừ bỏ những tiếng ồn và cả dòng xe đang kéo dài, cái gì cũng không thể nhìn tới!

“Sao lại thế này?” Lái xe ấn mở cửa sổ xe, lộ đầu ra ngoài. Xe chúng tôi bị vây ở giữa, phía trước giao thông đã ách tắc, những chiếc xe ở phía sau lại càng không ngừng nhấn còi thúc giục, cả dòng xe bị vây ở trong đó, không thể di chuyển.

“Chú thử đi xuống xem sao lại thế này?” Trên mặt Giang Minh có chút lo âu, nhìn thoáng qua mặt đồng hồ. Cứ tiếp tục như vậy, chúng tôi nhất định sẽ tới muộn!

Tôi siết chặt chiếc ví, trong lòng không hiểu sao lại thấy bồn chồn, dường như hô hấp cũng có chút khó khăn. Tôi hít mạnh một hơi, không hiểu bối rối từ đâu mà đến, hình như sắp xảy ra chuyện gì đó!

“Sao thế, mệt à?” Giang Minh phát hiện ra biểu tình dị thường của tôi, bàn tay nhẹ nhàng nắm lấy đôi tay đang trở nên lạnh lẽo của tôi, khấn thương nhủ mi. “Duyệt Duyệt, chị làm sao vậy?”

Tôi lắc đầu, chống tay lên trán, sự hoang mang trong lòng dường như đã lấp đầy lồng ngực, không thở nổi. Tôi run run nắm lấy cửa xe. “Tôi thấy rất nhàm chán, muốn ra ngoài hít thở không khí!” Cửa kính xe đã muốn mở ra, nhưng tôi lại gần như không thở nổi, nhìn đám người đang chạy về phía trước, bộ dạng thất kinh, biểu tình kinh hãi, rốt cuộc phía trước đã xảy ra chuyện gì?

Không đợi Giang Minh trả lời, tôi vội đẩy cửa xe ra, bước xuống. Chân vừa chạm đất, lái xe đã thở hồng hộc chạy về, vẻ mặt kinh hoảng “Thiếu gia...”

“Thiếu gia, phía trước xảy ra tai nạn xe cộ, rất nghiêm trọng!” Lời nói của lái xe làm cho trái tim tôi run lên, vẻ mặt của ông ta dường như còn che giấu điều gì. Quả nhiên, lái xe dừng lại một chút, đỡ lấy ngực đang phập phồng. “Bọn họ nói... nói là tập đoàn Đường thị... xe của Đường Diệc Diễm!”

“Ba!” Chiếc ví đang nằm trong tay rớt xuống, tôi trừng lớn mắt, vội vàng túm lấy vạt áo của lái xe. “Chú nói cái gì? Lặp lại lần nữa! Nói mau!”

“Diệp tiểu thư...” Biểu tình của tôi dường như làm cho lái xe thấy sợ hãi, ông ta ấp a ấp úng nhìn tôi, lặp lại: “Bọn họ nói... nói... chiếc xe kia là... xe của tiểu thiếu gia của Đường gia!”

Diệc Diễm...

Tôi buông tay, lão đảo lui về phía sau vài bước, lắc đầu. Sẽ không, không đâu, nhất định là nhầm lẫn, họ đã nhầm rồi! Tôi muốn nhìn, tôi muốn nhìn!

Diệc Diễm!

“Diệp Tương Phi...” Giang Minh bắt lấy tay tôi.

“Giang Minh, cậu làm cái gì thế, bỏ ra!” Tôi giãy dụa, cậu ta làm gì, tôi muốn đi lên phía trước, tôi muốn nhìn, họ đã nhầm rồi! Nói sai rồi! Sẽ không, Diệc Diễm! “Bỏ ra, bỏ ra...” Tôi dường như phát điên đẩy cậu ta ra, hai mắt đỏ bừng!

“Diệp Tương Phi, chị tỉnh táo một chút, chị có biết chị đang làm cái gì không?” Giang Minh gắt gao bắt lấy tay tôi, đè bả vai của tôi lại, giọng giận: “Chị nhìn cho rõ ràng, đó chỉ là một người vớ vẩn, không liên quan gì đến chị hết! Đi theo tôi!”

“Không...” Tôi giãy dụa, kêu to: “Không phải! Có liên quan đến tôi, có liên quan!”

“Tôi yêu anh ấy! Tôi yêu anh ấy! Tôi không thể không có anh ấy! Không thể!”

Thân mình Giang Minh cứng đờ, bất khả tư nghị nhìn tôi, trong mắt tất cả đều là khiếp sợ, còn cả bối rối.

“Tôi yêu anh ấy, tôi yêu anh ấy...” Hai mắt tôi đỏ hồng, khóc kêu. Giang Minh buông lỏng tay, trừng mắt nhìn tôi, giống như không biết tôi.

Tôi thừa cơ đẩy cậu ta ra, liều mạng chạy về phía trước. Diệc Diễm, Diệc Diễm!

“Diệp Tương Phi...” Phía sau truyền đến tiếng gọi đầy giận dữ và thê lương của Giang Minh. Đành phải vậy, cái gì cũng đành phải vậy, bây giờ, trong đầu tôi chỉ có anh, chỉ có Đường Diệc Diễm! Dừng! Trăm ngàn lần đừng như vậy!

Diệc Diễm, em không thể mất anh!

Tôi nghiêng ngả lão đảo chạy về phía trước, thở dốc. Đuôi váy quét dài trên mặt đất, tôi tháo cả giày cao gót, để chân trần chạy đi. Dần dần cũng thấy rõ được đám người đang vây quanh xem, bọn họ đứng ở xa, chỉ trỏ, khe khẽ nói nhỏ, kinh ngạc, đồng tình, khiếp sợ.

Những bước đi của tôi dần chậm lại, từ từ đi tới từng bước một, nghe được tiếng hít thở nặng nề của chính mình, xuyên qua đám người. Một chiếc xe thể thao màu bạc xe bị xe vận tải cỡ lớn nghiền nát dưới chân, thân xe đã hoàn toàn vụn vụn, biến dạng, vô cùng thê thảm. Giữa hàng trăm mảnh thủy tinh đang phân tán dưới đất, còn có... còn có dòng chất lỏng màu đỏ tươi theo bên trong xe đang chậm rãi chảy ra... Trong không khí, lan tràn mùi xăng hoà cùng mùi máu tươi.

Không... Tôi lắc đầu, nặng nề thở dốc, đó là... đó là xe thể thao của Đường Diệc Diễm, là xe thể thao của anh!

“Này cô, cô định làm gì!” Có người nhanh chóng giữ chặt lấy tôi. “Đừng qua đó, xăng đã tràn ra bên ngoài, có thể sẽ nổ mạnh!”

Anh ta trừng lớn mắt nhìn tôi, có lẽ đang nghĩ rằng chắc tôi điên rồi, biết rõ có nguy hiểm còn cố chạy tới.

Không sai! Tôi thực sự điên rồi! Là Đường Diệc Diễm, là anh!

Không được! Không được!

“Diệc Diễm! Diệc Diễm...” Tôi khóc to, tê rống. “Bỏ ra, Diệc Diễm ở bên trong, Diệc Diễm ở bên trong!”

“Này cô... cô ơi!”

“Cô đừng qua đó, nguy hiểm đấy!”

Không nghĩ tới sức lực của tôi lại lớn như vậy, tôi giãy dụa lao về phía trước, lại có vài người chạy tới hỗ trợ khuyên can tôi, không ngừng lôi kéo.

“Diệc Diễm! Mọi người cứu anh ấy, cứu anh ấy đi!” Tôi túm chặt người bên cạnh, trừng lớn mắt, cầu xin: “Cứu anh ấy, hãy cứu anh ấy!”

Tôi không thể mất anh, không thể!

Cứu anh ấy đi, hãy cứu anh ấy!

“Cô à!” Bọn họ khó xử nhìn tôi.

“Cô à, đã gọi cảnh sát và xe cứu thương rồi, cũng sắp...”

“Oanh...” Đúng lúc này, một tiếng nổ đột ngột vang lên, tất cả mọi người sợ tới mức lui về phía sau, cúi đầu xuống. Ô tô nổ mạnh, ánh lửa đỏ rực phun đầy trời, ánh cả lên mặt của những người ở đây!

“Không...” Tôi thét chói tai, tê tâm liệt phế. “Không... Đừng!”

“Này cô!”

“Buông ra, các người buông ra... Chồng của tôi, chồng tôi ở bên trong, không thể... Không thể chết được! Không thể... Diệc Diễm! Diệc Diễm!” Cuối cùng, tôi xụi lơ ngồi bệt xuống. Dùng hết toàn lực cũng không thể nào đứng dậy nổi, tóc rối tung phân tán trên đầu vai, váy áo cũng đã sớm rách, khuôn mặt được trang điểm kĩ càng đã bị nước mắt rửa trôi, tựa như một người điên, tôi tựa như một người điên suy sụp ngồi ngay giữa đường. Bốn phía, mọi người đồng tình nhìn tôi, thờ dài!

Xa xa, ánh lửa vẫn không ngừng bốc lên, thiêu đốt cả mắt!

“Ba...” Tôi bỗng nhiên giơ tay lên, cho chính mình một cái tát. Diệp Sương Phi, mày ngốc thật, mày tự cho là thông minh, tự cho là có thể tính toán hết thấy, bây giờ mày chiếm được cái gì, chiếm được cái gì?

Mày cái gì cũng không có, người mày cực lực duy hộ đã không còn!

“Cô à... Có!” Ánh mắt bọn họ có lẽ là cho rằng tôi hẳn là điên rồi.

Tôi khóc, dùng sức đánh chính mình.

“Ba, ba...”

Cho dù có người hảo tâm đến kéo tay tôi, tôi vẫn giãy dụa, hung hăng đánh mình.

“Diệp Sương Phi...” Bỗng nhiên có người gọi tên tôi, giọng ghen ngào.

Tôi ngừng tay. Giọng nói này... tôi cứ ngỡ quay đầu, nhìn thấy đôi mắt đỏ ngầu ngay trước mặt kia, tôi tưởng như ngừng thở, không dám tin nắm chặt tay lại, sợ rằng, sợ rằng đây chỉ là ảo giác. Tôi run run vươn tay xoa khuôn mặt ấy, cho đến khi... đầu ngón tay truyền đến cảm giác ẩm áp, tôi mới tin tưởng... Đây là sự thật... Diệc Diễm... Diệc Diễm đang ngồi xuống bên người tôi, là thật!

Mũi đau xót, nước mắt rơi như mưa, giọng nói đã trở nên khàn khàn: “Diệc Diễm, Diệc Diễm!”

Tôi gắt gao ôm chặt thân mình ngay trước mắt này. Là Diệc Diễm, là Diệc Diễm, ngay khi tôi nghĩ rằng tôi đã mất anh, anh lại xuất hiện, anh đã xuất hiện, may mắn, thật may mắn...

Diệc Diễm!

“Diệp Sương Phi!” Đường Diệc Diễm ôm tôi, giọng nghẹn ngào.

“Diệc Diễm... Em yêu anh... Em yêu anh!” Tôi không muốn trốn tránh thêm nữa. Đè nén tình cảm của mình đã làm cho tôi quá mệt mỏi rồi, tôi gắt gao ôm thân mình của anh, gắt gao nắm chặt vạt áo của anh. “Diệc Diễm... Em không thể mất anh... Không thể!”

Thân mình anh cứng đờ, tôi cảm giác được cánh tay đang đặt trên lưng tôi vội buộc chặt.

“Em... có! Diệc Diễm, em có trái tim... em không phải không có trái tim! Em yêu anh!” Tôi liều lĩnh nói ra, ngay chính thời điểm tôi tưởng đã mất đi anh, rốt cuộc đã không thể làm bộ, không có cách nào nói dối được nữa!

“Duyệt Duyệt...” Giọng nói của Đường Diệc Diễm run run. Anh ôm chặt tôi, lại buông ra, bất khả tư nghị nhìn tôi, trên mặt còn có mừng như điên, tựa như là không thể tin được, trừng lớn hai mắt. “Em nói... Em nói...”

Tôi gật đầu, liều mạng gật đầu. “Ngốc, em yêu anh! Em yêu anh! Ba năm trước đây, em đã yêu anh rồi!”

Em yêu anh....!

Không có anh, em cũng sẽ chết!

Chương 22 – Ngọt ngào

Trong phòng tối đen, tôi và Đường Diệc Diễm gắt gao dựa sát vào nhau.

“Đau không?” Đường Diệc Diễm mơn trớn khuôn mặt sưng đỏ của tôi, đau lòng nhíu mi. Tôi lắc đầu không nói gì, lúi vào vòng tay anh, gắt gao ôm thắt lưng của anh, không chịu buông ra. Chính là vừa trải qua địa ngục để đến thiên đường, tôi vẫn cảm thấy anh trước mắt không giống thật, sợ là khi buông lỏng tay, anh sẽ trở nên vô hình.

Nghĩ đến việc mất đi anh, nỗi đau này đúng là khắc cốt ghi tâm! Tôi không thể tiếp nhận một lần nữa! Chỉ có gắt gao tựa vào ngực anh như vậy, nghe được tiếng tim anh đập, tôi mới có thể an tâm.

“Thực xin lỗi...” Trước kia vẫn luôn nhẫn tâm thương tổn anh như vậy, hết lần này đến lần khác!

“Anh muốn nghe không phải là ba chữ này!” Đường Diệc Diễm cúi đầu, ánh nhìn sâu sắc, anh dính chặt lấy môi tôi, buộc tôi để lưỡi của anh tiến vào, cuốn lấy, cướp đoạt. Anh buộc chặt cánh tay trên lưng, làm tôi kê sát trên khuôn ngực nóng bỏng của anh, cho đến khi tôi ở trong lòng anh thở gấp, anh mới buông tha. Tôi nặng nề thở, bởi vì thiếu dưỡng khí mà mặt trở nên đỏ bừng. “Đồ ngốc, lúc hôn phải dùng mũi mà thở chứ...” Trong mắt anh tràn đầy ý cười.

Anh nhu tình như vậy khiến người ta say mê. Tôi thẹn thùng vùi đầu trong lòng anh, ngọt ngào cười, tham lam hưởng thụ giây phút ấm áp này. Cái gì cũng không muốn, không có tranh đấu, không có báo thù, không có lo lắng...

Chỉ có chúng tôi, hai trái tim yêu nhau!

“Diệc Diễm. Rõ ràng chiếc xe kia...” Nỗi sợ hãi dai dẳng khi phải chứng kiến cảnh tượng vừa rồi, bây giờ nghĩ về nó, trái tim đều co rút lại. Cho nên càng cảm thấy hiện tại có thể ở trong lòng anh là hạnh phúc cỡ nào, trân quý cỡ nào.

Giây phút tưởng rằng đã mất anh mới hiểu được, anh đối với tôi quan trọng như thế nào!

“Đó là luật sư của anh” Đường Diệc Diễm thản nhiên nói, có lẽ anh sợ tôi bị dọa, cố làm cho ngữ điệu bình thản, nhưng tay ôm tôi lại bất giác buộc chặt, anh cũng không nghĩ tới sẽ xảy ra chuyện đó.

“Tâm trạng phiền chán, nên đi siêu thị đổi diện mua thuốc lá. Không ngờ...” Luật sư chờ anh trong xe lại thành vật hi sinh vô tội.

Là ông của anh sao? Hay là người Đường gia... Nói không chừng... Đường Tử Lễ?

Tôi vội ngẩng đầu nhìn Đường Diệc Diễm, tôi nên... nên nói cho anh hay không? Nói cho anh tội ác ba năm trước đây của Đường Tử Lễ. Nói cho anh nỗi khổ tâm của tôi? Nhưng... anh còn để ý sao? Để ý Việt Phong? Để ý tôi và Trần Việt Phong từng yêu nhau?

Tôi do dự nhìn anh, muốn nói rồi lại thôi! Có lẽ lúc này anh đã có tính toán chu toàn, tôi nói ra có làm nhiều loạn kế hoạch của anh không? Bây giờ anh nhất định vô cùng phòng bị tất cả người Đường gia, nói ra, chỉ càng gia tăng gánh nặng cho anh mà thôi. Hoặc là... anh căn bản cũng chẳng muốn báo thù cho Việt Phong...

“Sao vậy?” Đường Diệc Diễm phát hiện sự do dự của tôi, bàn tay khẽ mơn trớn trán tôi.

“Diệc Diễm, chuyện Đường thị thuận lợi chứ?” Tuyên chiến với Đường Triết Lý, hai ngày này thuận lợi sao?

Ánh mắt Đường Diệc Diễm khẽ lóe lên, lặng lẽ thở dài. “So với trong tưởng tượng thì khó khăn hơn, nhưng anh có thể nắm chắc, người thắng sẽ chỉ là anh. Mặc dù là lưỡng bại câu thương! Đường thị cũng sẽ chỉ là của anh!”

Lưỡng bại câu thương? Thân mình tôi run lên, khẩn trương nhìn anh, hốc mắt đỏ lên. “Diệc Diễm... Anh không thể có chuyện gì được!”

Anh mà có chuyện, tôi phải làm sao bây giờ, lo sợ làm cho trái tim kiên định của tôi lung lay, tôi không muốn trốn tránh, đã không thể ngăn chặn nữa rồi, tôi muốn canh giữ ở bên cạnh anh, liều lĩnh!

“Anh luyến tiếc em, sao có thể có chuyện gì được chứ!” Nhìn vẻ mặt nghiêm trọng của tôi, Đường Diệc Diễm buồn cười lắc đầu, ôm chầm lấy tôi, cầm đặt lên trán của tôi. “Sao anh có thể bỏ được đây, Duyệt Duyệt, em vĩnh viễn là của anh, ai cũng không thể làm hỏng!”

Diệc Diễm! Tôi ôm chặt anh, cảm thụ sự ấm áp của anh, nhưng... tại sao trái tim vẫn bất an?

Diệc Diễm, có phải cách hạnh phúc càng gần, lại càng sợ hãi mất đi phải không?

Có lẽ là quá mệt mỏi, tôi nhanh chóng thiếp đi trong lòng Đường Diệc Diễm, trong lúc mơ mơ màng màng, tôi cảm giác được có cái gì lạnh lẽo ở đầu ngón tay của tôi.

Có người nhẹ nhàng vuốt ngón tay tôi, một lần rồi lại một lần, giống như lửa!

Tôi chậm rãi mở đôi mắt mỗi một. Đường Diệc Diễm đang nhìn tôi, nghiêng thân mình, tay vỗ về chơi đùa lưng của tôi, khéo miệng nhẹ nhàng cười.

Tôi chuyển động ngón tay, ánh sáng ngọc quang chợt lóe trên ngón áp út!

Đây là... Tôi hoang mang nâng tay lên, một chiếc nhẫn kim cương lóe sáng ở trên tay của tôi.

Không có thiết kế phiền phức, đơn giản nhưng phóng khoáng.

“Diệc Diễm...” Tôi nghi hoặc nâng lên mắt, anh... mua nhẫn từ bao giờ... anh mang theo sao?

Nhẫn đính hôn? Tôi bỗng nhiên nghĩ đến chuyện anh và Trương Tuyết Ngưng đã đính hôn, như vậy... Đây là nhẫn đính hôn của anh.

Sắc mặt tôi bỗng chốc biến đổi, tay định tháo nhẫn ra.

“Em dám...” Đường Diệc Diễm vội bắt lấy tay tôi, mắt trầm xuống, không hề có nhu tình, ánh sáng trong đó làm cho người ta sợ hãi. “Em tháo xuống thử xem...” Khẩu khí của anh cũng không giống như nói giỡn.

Tôi chán nản, anh còn có thể giận? Rõ ràng là anh không đúng, một giây trước còn vô cùng dịu dàng, bây giờ đã trở nên thô bạo như vậy, chỉ là bởi vì tôi muốn tháo chiếc nhẫn này xuống?

Tháo chiếc nhẫn đính hôn của anh và Trương Tuyết Ngưng xuống!

“Em cứ tháo đi!” Tôi cứng đầu không chịu thỏa hiệp, đẩy tay anh ra, tháo nhẫn trên tay.

Sự lạnh băng trong mắt Đường Diệc Diễm càng thêm sâu sắc, thân mình tiến tới, mãnh liệt áp đảo trên người tôi, nghiêng rằng nghiêng lợi: “Diệp Sương Phi, em thử tháo nó ra xem, hôm nay anh sẽ khiến cho em không xuống giường được!”

“Anh...” Nhìn mặt anh âm trầm, tay tôi cứng đờ, ầm ỨC ĐỔ CẢ MẮT, người đàn ông này quá đáng, vĩnh viễn đều là ác ma. Vĩnh viễn đều bá đạo như vậy, rõ ràng biết tôi thích anh, anh còn dùng nhẫn anh đánh hôn với người khác để nhục nhã tôi!

Đồ tồi!

“Em có chết cũng không cần nhẫn đánh hôn của Trương Tuyết Ngưng!” Tôi khóc, không để ý cảnh cáo của anh, thẳng tay tháo nhẫn ra, tức giận ném xuống thảm!

Nhẫn lăn trên mặt đất rồi dừng ở chân bàn.

Khuôn mặt đang phẫn nộ của Đường Diệc Diễm vì lời nói của tôi mà bỗng ngậy ra, anh nhìn tôi chằm chằm, một lúc lâu sau, bỗng bật cười, ngực phập phồng.

“Anh cười cái gì?” Anh còn cười được! Tôi cắn răng, tức giận trừng anh!

“Hóa ra, Duyệt Duyệt của anh ghen đấy à!” Anh rút cuộc cũng phản ứng lại, đè lên thân mình của tôi một chút, ngón cái ma sát môi tôi. “Duyệt Duyệt, em đáng yêu quá!”

Bởi vì nhiệt độ nóng bỏng truyền đến từ đầu ngón tay của anh, bởi vì bị nói trúng tâm sự, tai tôi nóng bừng lên!

Anh nói đúng, tôi đổ kị, đổ kị anh đánh hôn với Trương Tuyết Ngưng, đổ kị hai người họ đã từng thân thiết ngay trước mặt tôi như vậy.

“Đừng đụng vào tôi!” Tôi giận dỗi đẩy anh ra, phẫn hận nói.

“Sao có thể chứ!” Đường Diệc Diễm lắc đầu, thân mình càng dán lại gần, tôi dễ dàng cảm nhận được hạ thân cứng rắn của anh.

Mặt nhanh chóng chuyển sang hồng, tay vội đẩy anh. “Đi... Tránh ra!”

Đường Diệc Diễm nhún vai không nói gì, nhưng lại chuyển người, ngồi dậy, xốc chăn lên, xuống giường, nhiệt độ cơ thể anh vừa rời đi, trong lòng tôi bỗng tồn tại một trận xao động. Tôi nắm chặt góc chăn, không thêm để ý anh định làm gì, tức giận đưa lưng về phía anh.

Trong căn phòng yên tĩnh, tôi nghe được tiếng bước chân của Đường Diệc Diễm trên thảm. Tiếp theo, phía sau lồm xồm, thân mình ấm áp của Đường Diệc Diễm ôm lấy tôi từ phía sau, tay dang ra bắt lấy tay tôi, hơi thở nóng bỏng thổi tới bên tai tôi.

Tôi từ chối, thân mình lại không theo ý mình, bắt giắc nhích lại gần anh.

“Ngốc à, nhẫn này... là anh đã mua từ ba năm trước rồi!” Giọng nói sâu kín của Đường Diệc Diễm từ đỉnh đầu truyền đến, mang theo một tia bất đắc dĩ.

Thân thể của tôi cứng đờ, bất khả tư nghị xoay người đối mặt với anh, trừng lớn mắt.

“Vấn đề ở trong bóp da!” Trên mặt Đường Diệc Diễm tất cả đều là vẻ không được tự nhiên, ánh mắt lóe ra, kéo tay của tôi lại, một lần nữa đeo nhẫn vào ngón áp út của tôi. “Không được phép tháo ra nữa!”

Tôi lặng lẽ nhìn anh, ba năm trước đây, ba năm trước đây anh đã mua áo, mà tôi...

Tôi ghen ngào nhắm mắt, ba năm tôi lại thương tổn anh đến như vậy. Nước mắt lóe ra, tôi nắm chặt bàn tay mang nhẫn. “Diệc Diễm... Em không phải cố ý, ba năm trước, em không cố ý làm mất đứa nhỏ, em cũng muốn con... muốn con của chúng ta!”

Khoé miệng Đường Diệc Diễm co rúm, sự chua xót trong mắt chợt lóe rồi biến mất. Anh ôm chặt tôi, giọng run run. “Duyệt Duyệt... Sau này chúng ta có thể sinh đứa khác!”

“Xin lỗi... Xin lỗi... Diệc Diễm...”

Thương tổn anh như vậy, thực xin lỗi!

Cuối cùng vẫn phải đổi mặt!

oOo

Buổi sáng, tôi mở TV trong khách sạn, tất cả các kênh đều rầm rộ đưa tin buổi tiệc sinh nhật 18 tuổi con trai độc nhất của tổng tài tập đoàn Giang Nguyên. Tin tức khác chính là tai nạn xe cộ đêm qua, một người chết và một người bị thương nặng, tấm vải che thi thể bị cháy rụi, vô cùng thê thảm.

Tôi ngồi ở đầu giường, siết chặt điều khiển trong tay, sắc mặt tái nhợt.

Nếu... thời gian vĩnh viễn dừng ở đêm qua, chỉ có hai người chúng tôi, thật là tốt biết bao!

“Duyệt Duyệt, em cũng tắm rửa đi!” Đường Diệc Diễm từ trong phòng tắm đi ra, bộ dáng thần thanh khí爽, nhìn khuôn mặt trắng bệch của tôi, anh nhíu mi, ngồi xuống bên người tôi. “Sao vậy? Lại miên man suy nghĩ phải không?”

“Sau này không được phép không vui!” Đường Diệc Diễm cúi đầu hôn tôi, bá đạo ôm chầm tôi ngồi trên đùi anh, áo choàng tắm hoà lẫn với mùi cơ thể của anh lan tràn trong mũi tôi.

Tôi ôm cổ anh, nhìn chăm chú vào đôi mắt của anh.

Hôm nay... anh còn phải đến công ty Đường Triển, còn phải đổi mặt với những người có ý đồ dồn anh vào chỗ chết.

Còn tôi...

“Diệc Diễm... Hôm nay em muốn về Giang Trạch một chút!” Có một số việc phải công tư rõ ràng, dù sao, tôi và tập đoàn Giang Nguyên cũng dây dưa đến tận ba năm!

“Không được!” Tay Đường Diệc Diễm chợt căng thẳng, anh trầm giọng, lộ rõ vẻ không vui.

“Nhưng... em phải trở về thu dọn một chút!” Lực ôm của anh tăng thêm làm tôi nhúm mày. “Diệc Diễm... Đau quá!”

Đường Diệc Diễm buông lỏng tay ra, mày giãn ra một chút. “Muốn cái gì anh sẽ mua cho em cái đấy, cần gì phải về thu dọn!” Khẩu khí không cho phép cự tuyệt, tay đẩy nhẹ, tôi lập tức ngã vào ngực anh. Bộ dáng hờn giận của anh bây giờ cực kì giống đứa trẻ không phân rõ phải trái

Anh rõ ràng biết tôi không có ý này.

Tôi chu miệng, bất đắc dĩ thở dài. Nhưng tính tình của Đường Diệc Diễm tôi đã quá rõ ràng, đành phải trấn an. “Em chỉ là trở về nói rõ một chút, để sau này họ không đến quấy rầy chúng ta nữa!”

“Thật không?” Anh hồ nghi nhìn tôi, khẩu khí có chút buông lỏng.

Tôi gật đầu lia lịa.

“Vậy anh đi với em!”

Tôi lắc đầu. Đường Diệc Diễm lập tức khó chịu nhíu mi.

“Diệc Diễm, anh còn chuyện Đường thị quan trọng hơn, đây chỉ là việc nhỏ, chúng ta sẽ thu xếp việc riêng, sau đó buổi tối có thể gặp mặt!” Anh còn phải đi, nhưng thấy thiếu gia lại mất hứng, tôi cũng vội vã giải thích. Thật ra, chỉ cần tôi mềm mại một chút, Đường Diệc Diễm vẫn sẽ đồng ý!

“Tên tiểu tử kia...” Trong mắt Đường Diệc Diễm có sự do dự, lo lắng nhếch môi. Tôi ngẩn ra, hóa ra, anh lo là Giang Minh!

“Diệc Diễm, ba năm qua Giang lão gia đối xử với em vô cùng ưu ái, về tình về lý em đều phải nói một tiếng với ông ấy!” Còn Giang Minh, tôi cũng phải giải thích với hắn.

“Em... Em làm tất cả... còn... còn không phải là vì vĩnh viễn cùng anh... bên nhau hay sao!” Tôi ấp a ấp úng, không dám nhìn thẳng vào mắt Đường Diệc Diễm, mặt đỏ bừng, cúi đầu, tay kéo góc áo anh.

“Duyệt Duyệt...” Có lẽ Đường Diệc Diễm không ngờ tôi sẽ nói như vậy, kích động ôm vai tôi, buộc tôi nhìn thẳng anh, hân hoan chặt, rồi lại buông ra, vẻ mặt vui mừng, khẩn cấp hôn tôi, tay vỗ về chơi đùa cơ thể của tôi. Nháy mắt, nhiệt độ trong phòng ngủ lại bắt đầu tăng cao. Anh nhẹ nhàng nghiêng người, tôi nằm dưới thân anh, trong mắt Đường Diệc Diễm tràn đầy say mê nhìn tôi, thân mình khó nhịn mấp máy, tay cũng không nhàn rỗi.

“Diệc Diễm...”

“Ơi?” Anh vùi đầu ở cổ tôi, khẽ đáp.

“Còn... còn phải đến Đường Triển... công... công ty nữa!” Bởi vì sự khiêu khích, vỗ về chơi đùa của anh, hơi thở của tôi lại bắt đầu không ổn, đứt quãng nói.

“Đề ấy lão già kia đợi thêm một lát... không chết được đâu!” Đường Diệc Diễm mạnh mẽ cởi áo mình ra, ném qua một bên.

“Nhưng... nhưng anh vừa mới tắm!” Tôi yếu ớt phản kháng, nắm chặt vai anh, bắt lực tiếp nhận lửa nóng trên thân thể anh, thở gấp.

“Lát nữa tắm lại cũng được!” Đường Diệc Diễm chuyển động thân mình, đẩy tay tôi ra, buộc chân của tôi vòng qua hông anh, thân mình ép xuống, gằm nhẹ. “Để... để anh giúp em... cùng tắm rửa... A! Trời ạ!” Anh đâm vào cơ thể của tôi, chặt chẽ tiến sâu vào bên trong, thoải mái kêu lên, khoái cảm cực hạn hỗn loạn, thân mình không chịu khống chế!

“Nhưng... Nhưng... A!” Ý đồ giãy dụa của tôi lại bởi vì anh đâm mạnh mà thét chói tai, hạ thân cảm thấy viên mãn, cảm giác tê dại làm cho tôi nhanh chóng im lặng, cắn môi, rốt cuộc nói không ra lời, chỉ có thể phối hợp cùng anh.

“Em... em thật sự quá mê hoặc!” Đường Diệc Diễm cúi đầu xuống, trừng phạt dùng sức hôn tôi, thân thể cũng đồng thời đóng đưa kịch liệt.

“A...” Anh ngẩng đầu lên, hạ thân co rúm, gằm nhẹ.

Kế tiếp, không cần bất kì điều gì nữa, chỉ cần thân thể phù hợp, tinh thần thoải mái.

Căn phòng quay cuồng...

16. Chương 23

Chương 23.1 – Hỗn Loạn

Chờ tôi mặt đỏ tim đập rời khỏi khách sạn đã là một giờ sau đó. Khoé miệng Đường Diệc Diễm cong lên cười thỏa mãn, ôm tôi, thích ý đi trên đường.

“Đợi điện thoại của anh, cẩn thận một chút!” Đường Diệc Diễm thay tôi ngăn một chiếc xe taxi, lo lắng dặn dò thêm lần nữa.

Tôi gật đầu nhìn anh, do dự cắn môi. Một lát sau, tôi khẽ kiễng chân, nhẹ nhàng hôn lên má anh. “Anh... cũng vậy!”

Mặt tôi đỏ bừng.

Đường Diệc Diễm sững sốt, cười cười, nhân lúc tôi còn chưa kịp phản ứng, anh kéo tôi lại, trần trọc hôn sâu, bàn tay đặt sau lưng tôi khẽ vuốt, lát sau, anh mới buông ra, trêu tức cười. “Đây mới gọi là hôn!”

Tôi ưm một tiếng, đánh nhẹ lên bờ vai của anh, thoáng nhìn thấy ánh mắt chế nhạo của người lái xe.

Tôi hờn dỗi trừng mắt nhìn anh, ý cười trên mặt Đường Diệc Diễm lại càng thêm sâu sắc, anh đắc ý mở cửa xe. “Chờ điện thoại của anh!”

Tôi gật đầu, ngồi vào trong xe, lưu luyến nhìn anh.

Diệc Diễm!

Xe chậm rãi dừng bên ngoài Giang Trạch. Tôi nắm chặt chiếc nhẫn đang đeo ở ngón áp út, hít một hơi thật sâu, đẩy cửa xe bước xuống.

“Diệp tiểu thư!” Quản gia mở cửa, quái dị liếc tôi một cái. “Lão gia... đang chờ cô ở thư phòng!”

Tôi gật đầu, đi theo quản gia tiến về phía thư phòng.

Ở góc hành lang, tôi thoáng nhìn thấy vách tường vốn dĩ có treo một bức tranh nổi tiếng, mà nay đã biến mất trống trơn, mặt trên còn lưu lại vài dấu vết đỏ thẫm, như là... máu? Tôi nghi hoặc nhìn về phía quản gia, dùng ánh mắt hỏi ông ấy. Quản gia chỉ biết bắt đầu lắc đầu, trong mắt chứa đựng sự ưu sầu khôn kể, tiếp tục đi phía trước tôi, không nói lời nào!

Đến cửa thư phòng, quản gia nhẹ nhàng gõ gõ mấy tiếng, sau khi nhận được sự cho phép, ông ta mới cung kính xoay nắm cửa, hướng về phía tôi làm tư thế “xin mời”. Tôi gật đầu, bước vào trong!

Tôi âm thầm tiếp thêm hơi cho bản thân, thông dong đẩy cửa ra, liếc mắt một cái đã thấy được bóng người đang ngồi trên ghế kia.

Một lão nhân uy nghiêm, ba năm trôi qua tựa hồ không thể lưu lại trên mặt ông ta bất cứ dấu vết nào. Vẫn phong thái nghiêm nghị như ba năm trước, khi tôi lần đầu tiên nhìn thấy ông ấy, bởi vì rất ít khi cười mà khóe miệng cũng chỉ có vài nếp nhăn nhợt nhạt.

Trên thái dương của ông ấy dường như có một vết sẹo khá mờ kéo dài từ đỉnh đầu đến gần tai phải. Nghe nói, đó là vết thương của một thời tuổi trẻ ông ấy dốc sức dựng nghiệp lớn. Tập đoàn Giang Nguyên đời trước là một hắc bang, mà Giang lão gia tử lập nên từ vị trí nhỏ nhất, một đường chém giết cho đến bây giờ.

Giang Minh lại là con trai độc nhất mà ông ấy sinh được khi tuổi đã gần bốn mươi.

“Lão gia tử!” Tôi trấn tĩnh đứng trước mặt ông ấy, đối diện với ánh mắt đang nghiền ngẫm kia.

“Tiểu Diệp, cô đã có quyết định?” Lão gia tử đi thẳng vào vấn đề hỏi tôi, hẳn là ông ấy đã biết được tất cả. “Cô định cùng với người kia ở cùng một chỗ, rời khỏi tập đoàn Giang Nguyên?”

Tôi gật đầu. “Tôi... không muốn lại bỏ lỡ!” Đời người ngắn ngủn mấy chục năm, đâu có bao nhiêu năm tháng để bỏ phí, tôi và Đường Diệc Diễm đã lãng phí rất nhiều thời gian để oán hận, ngờ vực vô căn cứ. Tôi không muốn tiếp tục tiêu hao dần, lại càng không muốn mang theo tiếc nuối suốt cuộc đời.

Chỉ cần vẫn còn sống, tôi đều phải đứng bên người Đường Diệc Diễm, không thể rời đi!

“Ta vẫn luôn coi trọng cô! Ba năm trước đây, vì Giang Minh mà cô đã dũng cảm nhận sự khiêu chiến của ta. Lúc đó ta đã nghĩ, có lẽ bên người Giang Minh có một người phụ nữ như vậy cũng rất tốt!”

Tôi ngắt ra. “Nhưng tôi so với Giang Minh...” Khi đó Giang Minh mới mười lăm tuổi, ông ấy đã nghĩ đến việc này? Tôi cảm thấy không thể tưởng tượng nổi!

“Lớn tuổi hơn thì thế nào?” Dễ dàng nhìn thấu ý nghĩ của tôi, lão gia tử tiếp tục nói: “Chỉ có thích hợp hoặc không thích hợp, không có những thứ khác! Giang Minh thích cô, cô cũng biết đúng không!”

Tôi co quắp cúi đầu. “Lão gia tử, ông nói đúng, nhưng tôi không thích hợp với Giang Minh!” Tôi không yêu cậu ta!

“Tiểu Diệp, ta nghĩ Giang Minh đã sớm học tốt việc che giấu, che giấu đã tâm, dục vọng của mình, không phạm phải sai lầm giống như mẹ nó. Nhưng đêm qua, nó nói cho ta biết, nó sẽ không từ thủ đoạn để cướp lấy vị trí này của ta, tất cả... là vì muốn đoạt lại cô...”

Tôi khiếp sợ ngẩng đầu, trừng lớn mắt. “Giang Minh... hẳn!”

Chương 23.2 – Hồn Loạn

“Cô biết không?”

Tôi lấp bắp kinh hãi.

“Vốn dĩ ta còn tưởng rằng, ít nhất nó có thể vững vàng chờ cho đến khi ta già, khi ta không thể phản kháng được nữa. Suốt mấy năm qua nó ẩn nhẫn không phải đều là vì như vậy hay sao? Nhưng vì cô, nó dám tuyên chiến với ta!” Trong mắt lão gia tử chẳng những không có phần nộ, ngược lại là kinh hãi!

“Lão gia tử...”

“Tiểu Diệp, cô rất thông minh! Ta nghĩ cô vẫn luôn hiểu được, Giang Minh là con trai độc nhất của ta, cho dù mẹ nó có làm ra chuyện đại nghịch bất đạo đến thế nào, cho dù ta để cho hai mẹ con nó lưu lạc bên ngoài suốt mấy năm trời, nhưng cuối cùng, ta vẫn không thể nào mặc kệ giọt máu duy nhất của Giang gia. Cho nên, năm đó cô mới có thể đánh cược tất cả đi trợ giúp nó, đúng không?”

“Dù rằng đến cuối cùng cô cũng chỉ là lợi dụng nó, lợi dụng nó để hoàn thành công cuộc trả thù của cô!”

Thân mình tôi run lên. Thì ra, thì ra lão gia tử đều biết hết, ông ấy cái gì cũng biết, biết ý định trả thù của tôi, biết Giang Minh giả vờ phục thù, biết năm đó chúng tôi làm tất cả đều là vì có thể trở lại Giang gia, đoạt lại hết thảy!

Nhưng tại sao, tại sao ông ấy rõ ràng đã biết tất cả mà vẫn còn muốn bị rơi vào cạm bẫy?

“Giang Minh rất lỗ mãng, dục vọng gì cũng đều thể hiện ra bên ngoài, như vậy rất nguy hiểm! Nó như thể căn bản không có năng lực bảo trụ cả cơ nghiệp mà ta vất vả cả đời mới có được. Cho nên, ta muốn nó bước vào thế giới tàn nhẫn để tôi luyện, mẹ Giang Minh chẳng qua cũng chỉ là một nước đi của ta. Muốn mưu đoạt gia sản của ta đâu chỉ có một người phụ nữ như bà ấy, nhưng ta chỉ cho phép bà ấy sinh Giang Minh cho ta. Bởi vì, bà ấy cũng giống như cô, bề ngoài tưởng như vô hại, thực chất lại cất giấu một tâm địa khôn khéo. Đáng tiếc, cô không nên yêu một người nào trước đó, như vậy chỉ biết hại bản thân cô, cũng có lẽ, kẻ cường giả vốn không nên yêu người nào, như vậy sẽ chỉ khiến cho kẻ địch có cơ hội tính kế!”

Trước mắt, khuôn mặt của lão gia tử bỗng nhiên làm cho tôi nghĩ đến một người, Đường Triết Lý.

Ông ấy lúc này đây lại khiến cho tôi nghĩ đến Đường Triết Lý!

Cũng đồng dạng tâm ngoan thủ lạt, lãnh huyết đối đãi với người thân của mình. Bất đồng là, Giang lão gia tử chỉ dùng sự gian khổ đi tôi luyện Giang Minh, còn Đường Triết Lý lại không chút lưu tình hủy diệt kẻ phản bội!

Nhưng kết quả đều giống nhau, đều làm cho đối phương hận mình đến thấu xương!

Những người lập nên một sự nghiệp cường đại như vậy, rốt cuộc suy nghĩ thế nào, chỉ sợ, tôi vĩnh viễn sẽ không thể nào hiểu được!

“Nếu vậy, Giang Minh đã trở nên lớn mạnh như trong dự đoán của ngài rồi sao?” Mấy năm qua, Giang Minh chứng tỏ với bên ngoài rằng cậu ta là một kẻ phong lưu, ăn chơi trác táng. Tuy rằng, tôi mơ hồ cảm nhận được sự thay đổi của cậu ta, nhưng giống như ông ấy đã nói, Giang Minh có sao?

Lão gia tử cười cười lại khiến lòng tôi càng thêm rối loạn.

“Tiểu Diệp... Giang Minh sẽ còn vượt xa sự tưởng tượng của cô!”

Thân thể của tôi giống như bị điện giật, lặng ngắt ở nơi nào, khó có thể tin nhìn lão gia tử đang cười cười, kiểu cười đắc ý như vậy... có thứ gì đó chậm rãi khuếch tán!

Ông ấy dường như rất vừa lòng, vừa lòng với một Giang Minh do chính tay ông ấy “đúc” ra?

“Lão gia tử... Tôi đã quyết định rời khỏi đây, tôi rất cảm kích sự chiếu cố suốt ba năm qua ngài dành cho tôi!” Tim đập hỗn loạn làm tôi không muốn ở trong căn phòng này thêm một phút nào nữa. Nơi đây bỗng làm cho tôi cảm thấy sợ hãi, cảm thấy xa lạ, tất cả mọi thứ tôi từng quen thuộc dường như trở nên không giống thật, cả con người sống ở đây nữa!

Tôi không thể nào trấn tĩnh được, chỉ muốn thoát đi!

“Tiểu Diệp!” Lão gia tử đứng lên. “Ta già đi, ta sẽ buông tay để cho Giang Minh tiếp quản tất cả, cho nên... cho dù nó xúc phạm tới cô, ta cũng không thể can thiệp vào!”

Tay tôi trở nên căng thẳng. Lão gia tử, ông đang ám chỉ điều gì? Rốt cuộc, còn có bao nhiêu chuyện mà tôi không biết? Ba năm qua, lòng tôi vốn tràn đầy ý nghĩ đã nắm trong tay hết thảy, đến tận cùng còn bị lợi dụng bao nhiêu nữa?

“Ra ngoài đi!” Lão gia tử hướng về phía tôi xua tay, thở dài. “Sau này, có lẽ Giang gia chúng ta sẽ thực xin lỗi cô!” Tôi cô đơn xoay người rời khỏi, tôi vẫn không thể từ trong nỗi khiếp sợ phục hồi tinh thần lại, tất cả đều rối loạn. Hậu quả tôi căn bản không thể tưởng tượng được, lão gia tử vẫn biết hết, biết tất cả, ông ấy cũng đoán trước được cả chuyện tương lai. Chỉ có điều, tôi vẫn tưởng mình là chúa tể, thế mà lại bị đùa bỡn trong tay người khác đến là buồn cười. Suốt ba năm, quân cờ thực sự... là tôi sao?

Tôi thống khổ nhắm mắt lại rồi từ từ mở ra. Cách đó không xa, phía cuối hành lang, Giang Minh đang lặng lẽ đứng đó.

Thân mình tôi cứng đờ, lằng lằng chôn chân một chỗ, quên cả hô hấp.

“Tiểu Diệp, Giang Minh sẽ còn vượt xa sự tưởng tượng của cô!”

Rốt cuộc, rốt cuộc ông ấy muốn ám chỉ điều gì? Là điều gì?

Chúng tôi đối diện thật lâu, ánh mắt cùng giằng co giữa không trung.

Trước mắt, Giang Minh lại xa lạ đến như vậy, làm cho tôi sợ hãi!

Nhưng tôi không thể khiếp đảm. Đã xong, tất cả đã kết thúc! Bây giờ tôi chỉ cần rời khỏi nơi này, mọi thứ sẽ hoàn toàn chấm dứt. Điều tôi muốn làm chính là rời đi, không còn bất cứ sự liên quan nào đến tập đoàn Giang Nguyên!

Chương 23.3 – Hỗn Loạn

Ba năm trước đây, tôi tự cho là mình thông minh, nhưng tất cả đều không phải!

Tôi siết chặt tay lại, cưỡng chế sự sợ hãi trong lòng, từng bước một tiến về phía trước, hướng tới chỗ Giang Minh đang đứng, không dám nhìn thẳng vào mắt của cậu ta.

“Chị muốn như thế nào mới bằng lòng từ bỏ?” Ngay tại thời điểm tôi lướt qua người cậu ta, tôi rốt cuộc cũng nghe được một giọng nói âm trầm, lạnh lùng.

Tôi dừng chân lại, không hề xoay người, nhìn chằm chằm phía trước.

“Chị muốn như thế nào mới bằng lòng từ bỏ? Đả thương Đường Diệc Diễm, hay là huỷ hoại chị?”

Tôi run run quay đầu lại, nhìn đôi ngươi đầy âm hàn của Giang Minh. Chàng trai trước mắt tôi đây vẫn là Giang Minh sao? Chỉ trong một đêm, hắn đã trở nên xa lạ như vậy sao? Hay là, đây mới là con người thật của hắn!

“Tôi đã cho chị rất nhiều cơ hội? Tại sao lại không biết quý trọng, tại sao còn muốn nhảy xuống?”

Tôi túm chặt vạt áo, cắn răng, nhìn về phía trước. “Giang Minh! Lần này, cho dù chết, tôi cũng tuyệt đối không buông tay!”

Dứt lời, tôi cất bước rời đi, tôi muốn thoát khỏi nơi này!

“Diệp Sương Phi, chị sẽ hối hận! Chị nhất định sẽ hối hận vì quyết định ngày hôm nay!” Giọng nói của Giang Minh chợt vang lên giữa không gian trống trải. Tôi không hề quay đầu, chỉ có thể bước đi nhanh hơn, đầy kinh hãi!

“Bởi vì... tôi sẽ không từ thủ đoạn huỷ hoại chị!”

Không!

Tôi liều mạng bước đi, cuối cùng, tôi bắt đầu chạy. Tôi vĩnh viễn không thể quên cái nhìn thoáng qua kia, khuôn mặt của Giang Minh...trừ bỏ hận còn có không cam lòng!

Ngồi vào trong xe taxi, nhìn Giang Trạch chậm rãi khuất dần về phía sau, sự khủng hoảng trong lòng tôi vẫn không tiêu trừ. Tôi nắm chặt tay, trong lòng bàn tay lại thấm ướt mồ hôi.

Di động bỗng nhiên vang lên làm tôi giật mình. Lái xe nhìn kính chiếu hậu quá dị liếc tôi một cái.

Tôi rút di động ra, là Diệc Diễm!

Tôi run run nhấn phím nghe. Đầu dây bên kia, giọng nói của Đường Diệc Diễm làm cho trái tim đang đập điên loạn của tôi bắt đầu bình phục.

“Duyệt Duyệt, em ở chỗ nào? Anh tới đón em!” Tâm trạng anh dường như rất tốt, ngữ khí cũng nhẹ nhàng hẳn.

Tôi nhìn ra phía ngoài xe, vừa lúc lướt qua quảng trường của thành phố. “Em ở quảng trường phía nam!”

“Em đứng ở cửa chính chờ anh, anh lập tức đến!” Tôi nghe được đầu bên kia truyền đến tiếng mở cửa xe, bèn gật đầu nói: “Được!”

“Bác tài, phiền bác dừng trước quảng trường!”

17. Chương 24

Chương 24.1 -Bất an

Hôm nay không phải cuối tuần, quảng trường khá thưa thớt, tôi tìm một vị trí trong góc ngồi xuống, thở dài. Có một số việc dần dần nổi lên, tôi không thể thừa nhận sự thật.

Vận mệnh... vận mệnh lại bắt đầu đùa cợt tôi, khi tôi kiên định muốn nắm lấy hạnh phúc không dễ dàng gì mới có được, nó lại bắt đầu trên chọc không ngừng!

Ngay lúc tôi lo lắng, màn hình LCD trên quảng trường bỗng nhiên phát tin tức. Trên màn hình, rất nhiều người nhanh chóng tiến vào đại sảnh Đường Triết, khung cảnh hỗn loạn, người mà bọn họ vây quanh kia đang bình tĩnh đi tới. Diệc Diễm!

Là Đường Diệc Diễm, một thân âu phục, biểu tình cẩn thận tỉ mỉ.

Tôi đứng lên, muốn nhìn rõ ràng, rất nhiều người ở quảng trường đều đứng lên, di chuyển gần hơn đến vị trí của màn hình.

Ở trên, hình ảnh vừa chuyển, là người dẫn chương trình.

“Hôm nay, người phát ngôn của tập đoàn Đường thị chính thức tuyên bố, tổng tài cũ của tập đoàn Đường thị Đường Triết Lý tiên sinh đã từ chức, cháu trai hai mươi tư tuổi, Đường Diệc Diễm tiên sinh nhận chức tân tổng tài, tập đoàn Đường thị chính thức đổi chủ. Khắp nơi phỏng đoán...”

Người dẫn chương trình sau đó nói gì, tôi đều không nghe được nữa, chỉ biết rằng Diệc Diễm đã thắng, anh đã thành công lật đổ Đường Triết Lý? Thắng rồi sao?

Tôi ngây dại đứng ở quảng trường, thậm chí không thể tin nổi, Đường Diệc Diễm cứ như vậy mà thắng ông của anh, một con người tàn nhẫn?

Thành công ư?

Giống như Giang lão gia tử? Ông ta già đi, chẳng lẽ, thời gian thật sự là vết thương trí mạng của đáng kiêu hùng, Đường Triết Lý cũng già đi rồi sao?

Cảm giác không giống như thật!

Tôi che miệng lại, kìm nén sự kích động trong lòng, lơ đãng ngoái đầu nhìn lại, thoáng trông thấy...

Tôi kinh ngạc tròng lộn mắt, không dám tin.

Ở phía xa, bóng người đang bị ngăn trở trong đám đông kia, người đang ngửa đầu nhìn màn hình kia, mái tóc đen dài, đôi giày đỏ, tôi không nhìn lầm, lần trước tôi không nhìn lầm, lần này tôi lại thấy được!

Không thể nào!

Trái tim kinh hoàng, tôi chen qua đám đông, nín thở đợi người đó tới gần, bà ấy đang cúi đầu, suy tư điều gì đó, rồi lại xoay người... rồi đi, tôi nhanh chóng bước tới, nhưng không biết có phải bởi vì tin tức của công ty Đường Triển hay không, mà quảng trường vốn không có bao nhiêu người bỗng nhiên chật ních, toàn bộ đều tụ lại đây, tôi gian nan chen qua, thẳng tắp nhìn chằm chằm bóng người đang xa dần kia.

Là bà ấy, là bà ấy, càng đến gần, tôi càng khẳng định, khuôn mặt kia, vẻ mặt ấy. Tôi kinh hãi há miệng thở dốc, lực đẩy người đang đi đường bởi vì kinh ngạc mà bất giác tăng thêm.

“Làm cái gì thế hả?” Có người oán giận la lên, tôi đã không còn có thể bận tâm nữa!

“Ê này, không có mắt hả?” Có người giữ chặt tay tôi, siết rất mạnh.

Tôi đau đến quay đầu, trước mắt là một khuôn mặt dữ tợn, hung thần ác sát tròng mắt nhìn tôi. “Con kia, đụng vào ông rồi đấy, điếc à? Mẹ nó!” Khẩu khí khó nghe trong miệng gã thẳng tắp bổ nhào trên mặt tôi, khiến người ta buồn nôn!

Tôi chán ghét nhú mi, quay đầu lại, bóng người kia đã khuất dần. Không được, không thể đi, tôi nhất định phải làm cho rõ ràng, tôi muốn xác định đúng là bà ấy.

Là trùng hợp sao? Hay là bộ dạng tương tự?

“Bỏ ra!” Tôi giãy dụa, cánh tay truyền đến sự đau đớn. Gã đàn ông đó bỗng trợn tròn con ngươi, tiếp tục siết chặt tay. “Nói gì, hôm nay mày không bồi thường cho ông đây, thì ông đừng hòng bỏ qua!” Gã lại tiếp tục xuất ác ngôn, thừa cơ xảo trá, tôi vừa giãy dụa vừa không chịu thỏa hiệp. Đi rồi, người phụ nữ đó đã rời khỏi, càng ngày càng xa!

“Buông tay ra!” Tôi nóng nảy, dùng toàn bộ khí lực hét lên, giãy dụa đẩy gã ra.

“Con đàn bà thói tha này!” Bên tai vang lên một tiếng gầm lên giận dữ, gã tát mạnh một cái vào mặt tôi, đau rát, tôi không kịp trở tay, thân mình lảo đảo một chút, sau đó che mặt, khiếp sợ nhìn con người không biết phân biệt phải trái trước mắt này, mọi người bắt đầu xúm lại, chỉ trích.

“Nhìn cái gì, ông giết chúng mày bây giờ!” Người đàn ông tiếp tục quát tháo, mọi người đều sợ tới mức lùi về sau, loại người dã man này vẫn là không nên đắc tội!

“Con ranh, ông không ày biết mùi thì mày sẽ không phục!” Gã ngờ vực nhìn tôi, cao thấp đánh giá tôi một lượt, ánh mắt đáng khinh kia làm cho người ta ghê tởm. “Đừng có giả ngu với ông, vừa rồi mày làm ông bị thương, mau đền tiền thuốc đi!”

Bị thương? Hẳn như một con gia súc lớn, bị tôi chạm nhẹ một chút đã bị thương?

Chương 24.2

Hắn căn bản chính là vô lại!

“Chúng ta đến bệnh viện kiểm tra!” Tôi không chịu thỏa hiệp, thân mình cách xa gã một chút!

“Mày nói cái gì?” Gã nắm chặt tay, không ngờ tôi sẽ nói như vậy, bàn tay lại giương lên đe dọa. Tôi nhớ lại sự đau đớn trước đó, theo bản năng nhắm mắt lại, né tránh, chờ một đòn giáng đến, vậy mà lại nghe thấy gã tru lên!

Tôi mở mắt ra, bàn tay đang giơ tay lên của gã bị Đường Diệc Diễm chop lấy, chỉ dùng một chút lực mà ngón tay của gã gần như biến dạng. Gã lập tức phát ra tiếng tru giống như heo bị giết, đau đến nhe răng trợn mắt.

“Diệp Diễm!” Tôi tới gần, nhìn đám người đang vây xung quanh, trong số họ có vài người đã nhận ra Đường Diệp Diễm, hình như nghĩ tới cái gì, bèn khe khẽ nói nhỏ! Tôi giật mình cả kinh, không được, Diệp Diễm vừa mới lên làm tổng tài, Đường thị không thể xảy ra chuyện được.

“Diệp Diễm... Đừng!” Tôi chạy tới, giữ chặt cánh tay Đường Diệp Diễm. “Chúng ta đi!”

Đường Diệp Diễm không chịu bỏ qua, gắt gao vặn cánh tay của gã đàn ông kia, trong mắt tất cả đều là lửa giận, nghiêng rằng nghiêng lợi.

“Diệp Diễm!” Ánh mắt anh gần như muốn giết người, tôi cầu xin, người càng ngày càng đông, nếu có ai đột ngột gọi cho phóng viên.

“Chúng ta đi thôi... Diệp Diễm!” Tôi kéo anh, ôm lấy thân mình của anh, vẻ mặt âm ngoan của Đường Diệp Diễm dịu đi một ít, đám đông xung quanh cũng làm cho anh hơi cố kỵ. Anh cắn răng, hung hăng đá một cước vào gã đàn ông kia, hất lão đảo rồi nặng nề gục xuống, giống như chó, bốn phía bỗng vang lên tiếng trầm trồ khen ngợi, tôi vội vàng kéo Đường Diệp Diễm rời đi.

“Anh muốn giết hắn!” Ngồi lên xe, Đường Diệp Diễm nhìn hai má của tôi, phẫn hận mở miệng, tay đập vào vô lăng.

“Em không sao!” Ánh mắt anh là thật sự, tôi sẽ không hoài nghi anh sẽ làm vậy, nhưng anh cũng không nên... “Diệp Diễm, gã đó, chúng ta không thèm nhìn là được!”

Đường Diệp Diễm quay đầu nhìn tôi, không nói không rằng, hai tay giữ chặt vô lăng, tôi vươn tay đặt trên tay của anh. “Diệp Diễm!”

Sắc mặt Đường Diệp Diễm dịu đi một chút, anh thở dài, nắm tay của tôi, ma sát. “Bên kia, em đã giải quyết xong rồi sao?”

“Ừ!” Tôi khẽ gật đầu, nếu như vậy cũng có thể chấp nhận, coi như đã giải quyết rồi đi!

Chỉ là, tôi vừa mới nhìn thấy... tất cả các đầu mối đều không rõ ràng, tôi có thể làm như không thấy, yên tâm ở bên cạnh Diệp Diễm sao? Tôi thất thần quay đầu nhìn anh, Diệp Diễm, chúng ta... sẽ có hạnh phúc sao?

“Em suy nghĩ gì thế?” Đường Diệp Diễm buông tay tôi ra, vỗ về hai má của tôi. “Duyệt Duyệt, em còn nợ anh nhiều lời giải thích lắm!”

“Diệp Diễm...” Tôi vừa muốn giải thích với anh, nhưng ngay chính bản thân tôi cũng hỗn loạn không chịu nổi.

“Trước hết, anh đưa em đến nơi này đã!” Đường Diệp Diễm thu hồi tay, ngồi thẳng người, thần bí đá lông nheo với tôi một cái.

“Anh...” Tôi mở miệng, hoang mang nhìn anh.

Đường Diệp Diễm chỉ cười không nói, khởi động xe, thuận thực xuyên qua phố lớn ngõ nhỏ.

Ngay sau đó, xe nhanh chóng dừng lại trước một tiểu khu, chợt nghe đến bên trong truyền đến thanh âm cười vui đùa giòn. Xe từ từ đi vào, màu xanh của lá cây ánh vào mắt, dòng suối nhân tạo trong cụm cây xanh, núi giả, trên cỏ, rất nhiều trẻ em đáng yêu đang vui đùa ẩm ỉ, trên mặt chúng đều tràn đầy nụ cười hạnh phúc, yên bình!

Đây là...

Đường Diệp Diễm dừng xe lại, tắt máy, nghiêng người thay tôi tháo dây an toàn, kéo tay tôi qua. “Ra ngoài nhìn xem!”

Chúng tôi xuống xe, đi bộ trên con đường nhỏ, nghênh đón từng gió nhẹ nhàng thổi qua mặt, mang theo mùi thơm của hoa.

“Thích nơi này không? Đây là nhà mới của chúng ta!” Đường Diệp Diễm nắm tay tôi, đứng trước một khu chung cư năm tầng. “Ở tầng bốn!”

Tôi ngửa đầu, ánh mặt trời chói mắt đang mơn trớn mắt tôi. “Diệp Diễm!”

“Nơi này hầu hết là thành phần tri thức, tầng trệt cũng không cao, quan trọng, đây là một tiểu khu ẩm áp, mọi người đều hoà thuận!”

“Diệp Diễm!” Tôi cảm động nhìn anh, hóa ra anh vẫn biết tôi không thích Thanh Viên, không thích nhà cao tầng, lại càng không thích cùng giao tiếp với người trong xã hội thượng lưu, anh đã sắp xếp chu toàn tất cả!

“Lên đó nhìn xem!” Anh nắm chặt tôi, khoe miệng cong lên, tôi vui vẻ gật đầu, theo anh bước lên bậc thang, nhẹ nhàng từng bước đi tới căn nhà của chúng tôi, hạnh phúc của chúng tôi!

Một căn hộ sáng, ba phòng đơn giản và hai phòng khách, trang trí thanh lịch, trong không khí không có mùi gay mũi, ngoài một bàn trà nhỏ, cái gì cũng không có!

Chương 24.3- Bất an

“Ngày mai, em đi đặt mua tất cả nhé, để chúng ta mau chuyển vào trong thời gian sớm nhất có thể!” Đường Diệp Diễm ôm tôi từ phía sau, đôi môi khẽ thổi khí bên tai tôi, khiêu khích cắn nhẹ.

“Diệp Diễm!” Tôi khó nhịn mấp máy, lỗ tai buồn buồn, khẽ cười nhẹ.

“Diệp Diễm... Đường thị không có vấn đề gì sao?” Tôi bỗng nhiên nghĩ đến chuyện quan trọng này, xoay người, sắc mặt ngưng trọng, Diệp Diễm dường như cực kì không thích nhắc tới chuyện này với tôi, hoặc là, anh cố ý muốn gạt tôi điều gì đó!

“À!” Quả nhiên, Đường Diệp Diễm chỉ là hừ một tiếng cho có lệ, bàn tay tiếp tục không an phận vói vào trong quần áo của tôi.

Nhưng anh càng như vậy, tôi lại càng cảm thấy bất an, tôi ngẩng đầu, nhẹ nhàng từ chối. “Diệp Diễm... Em... còn chưa có nói xong!”

Đường Diệp Diễm thất vọng thở dài bên cổ tôi, bắt đầu dĩ ngẩng đầu. “Duyệt Duyệt, em thật sự muốn chọn thời gian này để nói những chuyện đó hay sao?”

Tôi chu miệng. “Em chỉ muốn hỏi cho rõ ràng, bây giờ Đường thị rốt cuộc thế nào rồi, còn nữa... ông của anh!” Tôi nhìn vào mắt Đường Diệp Diễm, thử đề cập.

“Nó giống như tin tức đã đưa trên truyền hình!” Đường Diệp Diễm nói như thể mọi chuyện không liên quan tới mình.

“Nhưng...” Sao anh có thể nói với tôi như vậy, vì tôi không hài lòng với câu trả lời. “Diệp Diễm... Em...” Tôi không cần biết người ta nghĩ gì, tôi chỉ muốn biết suy nghĩ của anh, cảm xúc của anh. Tôi lo lắng cho anh!

“Có rảnh thì em đến trao đổi bí mật nhé!” Đường Diệp Diễm thấy tôi hờn giận, ôm chặt lấy tôi, hôn tôi. “Hiện tại, chúng ta có thể tiếp tục rồi chứ!”

Về mặt anh đây ái muội!

Cái gì? Mặt tôi mặt bỗng chốc đỏ lên, nhẹ nhàng giãy dụa, nhưng lại bị ôm càng chặt. Tâm trạng nặng nề bởi vì Đường Diệp Diễm đùa giỡn mà thoải mái không ít.

“Đừng có không đứng đắn như vậy!” Sao từ trước tới giờ tôi không nhận ra anh có một mặt như vậy. Là xem nhẹ anh quá lâu, hay là vô tâm quá lâu?

Diệp Diễm, mặc kệ phía là điều gì đang chờ đợi, em sẽ ở bên anh, bảo vệ anh bằng mọi giá!

“Đường... Diệp Diễm...” Nhưng anh vẫn được một tắc lại muốn tiến một thước, tay bắt đầu từ bên phải chuyển xuống thắt lưng.

“Nơi này...” Nơi này ngay cả giường cũng không có, anh còn có suy nghĩ muốn tôi?

“Ai nói nhất định phải cần giường?” Đường Diệp Diễm ôm lấy tôi, dễ dàng nhìn thấu tâm tư của tôi, mặt tôi càng trường hồng, anh chậm rãi nhếch khóe miệng lên, đẩy tà mị. “Thật ra, sàn gỗ cũng rất tốt!”

“Đường Diệc Diễm...!”

oOo

Mấy ngày kế tiếp, chúng tôi ở trong khách sạn gần đó, ban ngày, lúc Diệc Diễm đi làm, tôi bận rộn đi mua đồ, trang trí nhà mới của chúng tôi, sáu giờ tối, mặc dù bận rộn, Đường Diệc Diễm vẫn đúng giờ tới đón tôi ăn cơm, sau đó lại chạy về công ty, thường là đến nửa đêm mới có thể trở về.

Sau khi tiếp nhận chức vụ, dường như anh vô cùng bận rộn, khuôn mặt hăng hái thường lộ ra vẻ mệt mỏi. Nhưng anh lại không nói với tôi, không đề cập tới chuyện Đường thị, cũng không nhắc tới ông của anh, những người Đường gia gần như bốc hơi trước mắt tôi. Truyền hình, báo chí, ngoài đưa tin về dự án phát triển mới nhất của Đường thị, không có ai đề cập đến trận nội chiến này.

Giang Minh cũng không có động tĩnh gì, tất cả giống như đã khôi phục bình tĩnh. Nhưng trong sự yên tĩnh này lại lộ con sóng gió ngầm, khiến cho tôi hoảng loạn!

Hạnh phúc đến không dễ, cho dù có bất an như thế nào, tôi vẫn muốn hưởng thụ một chút yên tĩnh, cái gì cũng không nghĩ, không băn khoăn, cho phép bản thân sống cho tình yêu.

“Anh thấy bức màu xanh này được không!” Tôi và Đường Diệc Diễm nằm trên giường, tôi giơ hai tay lên phía trước, chỉ vào một bức tranh mẫu tôi đã xem ở triển lãm hôm nay, hé ra một tấm ảnh cho Đường Diệc Diễm xem.

“Đẹp lắm!” Đường Diệc Diễm thậm chí còn chưa liếc qua, chỉ giật giật ôm cánh tay của tôi, tìm một vị trí thoải mái bên người tôi, kê sát vào thân thể tôi, nhắm mắt lại, thì thào.

Rất nhanh sau đó, tiếng hít thở đều đều truyền đến bên tai.

Tôi quay đầu, đau lòng nhìn khuôn mặt mệt mỏi của anh, buông bức hình trong tay, sờ lên trán anh, mệt mỏi như vậy sao?

Tôi lặng lẽ thở dài, nhẹ nhàng kéo chăn đắp lên người chúng tôi, tắt đèn phòng, ôm lấy cơ thể ấm áp trước mặt, nhắm mắt lại.

Ngốc quá, vất vả như vậy, tại sao không nói với em? Để em cùng chia sẻ!

Không biết qua bao lâu, ngoài cửa sổ vẫn là một mảnh tối đen, Đường Diệc Diễm đang ôm tôi bỗng giật giật, bàn tay lên đến trước ngực của tôi, xoa nắn, sau lưng là tiếng hít thở nặng nề cùng thân thể nóng bỏng của anh!

Tôi tỉnh lại, không thấy rõ khuôn mặt của anh trong đêm tối. “Diệc Diễm!”

Anh đã tỉnh? Không phải rất mệt sao?

“Anh đây!” Giọng ní của Đường Diệc Diễm vang lên trong bóng đêm, anh dán chặt vào thân thể tôi, nghiêng người, đặt tôi trên người anh. Phía dưới là lửa nóng kích tình, tay anh tiếp tục vỗ về vuốt ve, vói vào trong áo ngủ của tôi.

“Diệc Diễm!” Tôi há miệng thở dốc, tay anh vẫn trêu đùa những điểm mẫn cảm của tôi, tôi vội dè lại, giọng run run: “Diệc... Diệc Diễm... anh cần phải nghỉ ngơi!” Gần đây anh rất vất vả, cả thể xác và tinh thần đều mệt mỏi!

“Đã sớm nghỉ ngơi đủ rồi!” Anh gạt tay tôi ra, hơi thở gấp gáp, bàn tay vội vàng kéo quần áo của tôi xuống, thân mình vùi vào trong cơ thể của tôi. Tôi ôm cổ anh, khẽ phát ra tiếng rên rỉ rất nhỏ, đồng dạng khát vọng thân thể anh. “Diệc... Diệc Diễm!”

Đường Diệc Diễm rốt cuộc không thể kiềm chế được nữa, vừa mới đâm vào cơ thể tôi đã mãnh lực xỏ xuyên, luật động, tôi bắt lực leo lên vai anh, hoà theo tiết tấu của anh, vì anh mà điên cuồng!

Thậm chí, anh mạnh mẽ va chạm khiến tôi thừa nhận không nổi, gát gao bắt lấy đầu vai anh, thở gấp!

“Diệc Diễm...”

“Duyệt Duyệt...” Giọng nói của Đường Diệc Diễm vang lên trong không gian, mang theo sự kìm nén khoái cảm. “Chúng ta... sinh một đứa con đi!”

oOo

Buổi sáng, lúc tỉnh lại, Đường Diệc Diễm đã không còn ở bên cạnh, tôi thật sự quá mệt mỏi, gần như không chớp mắt nổi, anh muốn tôi hết lần này đến lần khác, tôi phải mệt mỏi ứng phó. Vùi đầu vào chiếc gối mềm mại, trên đó còn có mùi hương của Diệc Diễm, thẩm nhập vào tận tâm phế, tôi ngọt ngào cười, tay khẽ xoa bụng.

Đứa nhỏ!

Tôi có thể có con của Diệc Diễm... nếu... nếu Úc Phong không... thì bây giờ, có lẽ con đã có thể ngồi trong lòng chúng tôi làm nũng.

Nước mắt lặng lẽ rơi xuống giường, lan rộng từng vòng. Con của mẹ!

Diệc Diễm muốn một đứa con của chúng tôi, vậy còn tôi?

Bây giờ là lúc thích hợp sao? Khắp nơi đều ẩn giấu nguy hiểm, tôi có thể vờ như đã quên, nhưng không có biện pháp xóa sạch. Giang Minh sẽ không từ bỏ ý đồ!

Còn cả những mối uy hiếp xung quanh Diệc Diễm nữa, có đứa nhỏ vào lúc này, thích hợp sao?

“Linh linh linh...” Di động đột ngột vang lên, tôi hoảng sợ, lấy lại tinh thần, cầm di động lên, nghi hoặc nhíu mày nhìn dãy số lạ kia. Trong lòng dự cảm điềm xấu!

Tôi không nghĩ rằng ông ta sẽ tìm đến, nhưng tôi vẫn giữ bình tĩnh. Trên mặt ông ta hoàn toàn không có biểu tình của một kẻ thất bại, ngược lại, còn làm cho tôi thấy rõ vẻ uy hiếp.

Tôi yên lặng đứng trước mặt Đường Triết Lý, nhìn ông ta.

Ông ta ra hiệu cho tôi ngồi xuống. Đem cây gậy dựa vào cạnh bàn. Lần đầu tiên, ở trước mặt tôi, ông ta không cầm gậy. Kỳ quái.

“Tiểu thư, xin hỏi cô dùng gì?” Người phục vụ lễ phép đi tới. Đầu tiên là khách khí cúi đầu với Đường Triết Lý, trong mắt tràn đầy sùng kính, sau đó lại quay đầu nhìn về phía tôi, mỉm cười, nụ cười chuyên nghiệp!

“Nước chanh!” Tôi thuận miệng nói, ngồi ngay ngắn, tay nắm chặt ống quần. Trước kia, mỗi khi gặp ông ta là mùi thuốc súng tràn ngập, còn bây giờ bình an vô sự ngồi đối diện, vậy mà lại thấy không được tự nhiên. Tôi không biết ông ta có tính toán gì, càng không hiểu được giữa tôi và ông ta có cái gì để nói. Đường Diệc Diễm là tự tay ông ta bồi dưỡng, ông ta đương nhiên sẽ không ngu xuẩn cho rằng đến thuyết phục tôi là có thể đoạt lại tất cả, càng không thể dùng khổ nhục kế giống Đường mẫu.

Nếu vậy, ông ta tìm tôi, rốt cuộc là vì cái gì?

“Gần đây, rất tốt đẹp phải không!” Đường Triết Lý thong dong nhấc tách trà trong tay lên. Ánh mắt không thay đổi, cử chỉ bỗng nhiên gây áp lực vô hình cho tôi, nhưng bản tính kiêu ngạo lúc trước cũng giảm đi không ít. Bị người tự tay bồi dưỡng mình đánh bại, chắc là rất khó chấp nhận, cho dù ông ta là Đường Triết Lý, một con người quen thao túng quyền thế!

Tôi không trả lời, trực giác cho biết ông ta đang châm chọc tôi, nhưng, nếu ông ta không đột nhiên xuất hiện, quả thực tôi đang sống rất tốt!

“Đường Diệc Diễm thành công, cô vui lắm hả?” Đường Triết Lý tiếp tục nói, việc tôi không trả lời cũng không chút ảnh hưởng đến tâm tình của ông ta, tâm trạng tốt?

Khoẻ miệng ông ta bắt giác nhếch lên, đáng vẻ hết như Giang lão gia tử, ngày đó khi tôi tìm gặp, Giang lão gia tử cũng có biểu tình như vậy!

Bị cháu của mình hất xuống đài, ông ta còn có thể có biểu tình như vậy?

Tôi hồ nghi trừng mắt nhìn ông ta, trong lòng vẫn tiếp tục căng thẳng.

“Đường tiên sinh, nếu hôm nay ông đến để chúc mừng tôi, vậy thì không cần, tôi và Diệc Diễm đã chúc mừng rồi!” Tôi ngăn chặn sự bối rối trong lòng, trả lời lại một cách mỉa mai. Nay đã khác xưa, ông ta không còn là tổng tài của Đường thị, không thể khống chế tất cả mọi người, tôi sẽ không cam chịu sự uy hiếp của ông ta!

“Diệp tiểu thư, Đường Diệc Diễm là ta tự tay bồi dưỡng, ta chỉ là nhắc nhở cô, trận đánh này, cuối cùng người thất bại sẽ không phải là ta!” Đường Triết Lý buông chén trà xuống, nhẹ nhàng nói.

“Thực tế, hiện nay người đang đứng ở vị trí cao nhất là cháu trai của ông!”

“Đúng là như vậy, nhưng để đứng được trên cao, tôi nghĩ, nó không có nói cho cô biết, nó đã dùng cách gì để giành thắng lợi phải không?” Về mặt Đường Triết Lý mang đầy vẻ tính toán kỹ lưỡng, nhìn biểu tình kinh ngạc của tôi, ông ta cười cười: “Nó rất quật cường, đương nhiên sẽ không nói cho cô! Nhưng chiêu này của ta, quả thực nó sẽ không ngờ đến!”

Tôi trừng mắt với ông ta, khề nuốt nước miếng, ông ta cười khiến người ta thấy quá chói mắt!

“Đường tiên sinh, nếu không còn chuyện gì nữa, tôi xin phép!” Tôi không muốn cùng ông ta nói những lời vô nghĩa, mỗi một câu chế nhạo của ông ta đều giống như đâm một chút vào trái tim tôi!

“Không sao, ta chỉ tới nói lời từ biệt với cô!” Tôi đứng lên, Đường Triết Lý làm như vô tình khề nói.

Nói lời từ biệt? Tôi dừng chân lại, không ngờ rằng ông ta nói lời từ biệt, chỉ là quan hệ của chúng tôi, còn có thể tốt đến mức chào từ biệt sao?

“Đường thị giao cho Đường Diệc Diễm, ta cũng có thể công thành lui thân!” Đường Triết Lý lại nắm cây gậy trong tay.

Công thành lui thân? Ông ta vì thất bại của mình mà tìm một cái cớ ỏn ể, tôi đùa cợt nhếch nhếch miệng, nhìn Đường Triết Lý chậm rãi đứng lên. “Đây là quy tắc của trò chơi, nếu Đường Diệc Diễm không có bản lĩnh đoạt lấy Đường thị từ trong tay ta, làm sao có thể giữ được cơ đồ của ta, nó đã làm được, mặc dù động cơ là vì cô! Nhưng ta thực sự có thể bước xuống được rồi!”

Thân thể của tôi run lên, bất khả tư nghị nhìn Đường Triết Lý. Giống nhau, ông ta giống hệt Giang lão gia tử, từ lâu đã tìm kiếm một người thừa kế tốt nhất, còn dùng tất cả mọi thủ đoạn, tra tấn vô nhân đạo để tôi luyện, thậm chí biến họ thành kẻ địch của mình? Họ đúng là giống nhau!

Ông ta là một người như thế nào đây?

“Đường tiên sinh, nếu ông tìm được một cái cớ để rút lui, tôi cũng không ngại tin tưởng!” Tuy biết ông ta nói thật, nhưng tôi không thể yếu thế trước mặt ông ta!

Lời nói của tôi làm cho Đường Triết Lý nở nụ cười, tiếng cười nặng nề theo lồng ngực tràn ra.

“Diệp tiểu thư, trước kia ta thật sự rất muốn loại bỏ cô, bởi vì cô là một chướng ngại vật khó giải quyết, Đường Diệc Diễm quá si mê cô, ngay cả khi nó bị hủy hoại, nhưng bây giờ ta mới phát hiện, để cô ở bên cạnh nó mới là sự trừng phạt tốt nhất, người bất kính với ta phải bị trừng phạt. Đừng quên, Đường Diệc Diễm là một tay ta bồi dưỡng, một con dã thú, một ngày nào đó, nó cũng sẽ khiến cô thương tích đầy mình!” Lúc này, sự lạnh lùng của Đường Triết Lý làm lòng tôi hoang mang, tôi kinh hãi lui về phía sau vài bước, bởi vì lời nói của ông ta, sự tái nhợt trên mặt rõ rệt cuộc đã không còn che giấu được nữa.

Ngược lại, nét cười trên mặt Đường Triết Lý càng ngày càng sâu, vừa lòng nhìn chăm chú vẻ sợ hãi trên mặt tôi, nắm cây gậy trong tay, khề gõ lên nền đất, bước chân trầm ổn. Ông ta đã thành công, đã đạt được mục đích tới gặp tôi, sự trả thù cuối cùng của ông ta, sau này, tôi không thể nào sống một cách bình thường nữa, trong lòng... bởi vì lời ông ta nói... mà nổi lên cơn sóng!

Đường Triết Lý, cho đến cuối cùng, ông ta vẫn không phải kẻ thất bại, người bại trận là chúng tôi, vẫn phải đấu tranh trong vòng xoáy dục vọng cùng những người khác!

“A...” Bàn tay Đường Diệc Diễm bỗng vươn tới làm tôi hoảng sợ, ngực cao thấp phập phồng, trước mắt, Đường Diệc Diễm đang hoang mang nhìn tôi!

“Sao thế?” Đường Diệc Diễm lo lắng nhíu mày, tôi hoảng loạn, lời nói của Đường Triết Lý cứ quanh quẩn trong đầu.

“Đường Diệc Diễm là một tay ta bồi dưỡng, một con dã thú, một ngày nào đó, nó sẽ khiến cô thương tích đầy mình!”

Tôi ngây dại, tay nắm dao nĩa dừng giữa không trung.

Đường Diệc Diễm nghiêng người qua, tay đặt trên trán tôi. “Sao vậy, mệt à? Sao lạnh thế này!”

Người trước mắt tôi đây dịu dàng như thế, quyết định yêu hẳn, thật sự tôi sẽ bị thương tổn sao? Thật sao? Diệc Diễm, chúng ta thật sự sẽ biến thành như vậy sao?

Nước mắt bỗng loé ra, Đường Diệc Diễm vỗ về bàn tay cứng đờ của tôi. “Duyệt Duyệt!”

“Diệc Diễm... Em... ” Tôi biết nói thế nào, làm thế nào bây giờ!

“Diệc Diễm, em không muốn ăn, về nhà đi!” Nhà đã được sắp xếp ổn thoả, trước khi chuyển vào nhà mới, Đường Diệc Diễm cố ý đưa tôi đi chúc mừng! Nhưng bởi vì buổi chiều mới gặp Đường Triết Lý mà tôi hoàn toàn không có tâm trạng để ăn uống!

“Em chắc là mình vẫn ổn chứ?” Đường Diệc Diễm buông khăn ăn xuống, lo lắng hỏi tôi.

Tôi gật đầu. “Em muốn về nhà, chúng ta trở về đi!”

Đường Diệc Diễm ngăn người, chần chờ một chút, nhưng vẫn gật đầu.

Ngồi trong xe, chúng tôi không nói gì suốt một đường, tôi mệt mỏi dựa vào cửa kính xe, ngoài cửa sổ nhấp nháy ánh đèn neon, chiếu vào khuôn mặt tái nhợt của tôi. Đường Diệc Diễm vẫn luôn quay đầu nhìn tôi, bàn tay nắm chặt lấy tay tôi, gắt gao bao chặt.

Rốt cuộc cũng đến tiểu khu, Diệc Diễm dừng xe, kéo tôi vào căn hộ. Đúng lúc đó, điện thoại của anh bỗng vang lên, anh nhìn lướt, nhíu mày, không tiếp mà bỏ vào túi, ôm lấy tôi tiếp tục đi về phía trước.

Chúng tôi vào nhà. Hoá ra căn phòng trống trải cũng có thể bố trí trở nên ấm áp như vậy, nơi nơi tràn đầy hơi thở hạnh phúc, tâm tình của tôi cũng tốt lên một chút, cảm thấy dễ chịu hơn. “Diệc Diễm, em đi rửa mặt chải đầu đi!”

“Được!” Đường Diệc Diễm hôn tôi, buông tay ra, đi đến sofa, bật TV.

Tôi đi vào phòng tắm, nhìn khuôn mặt tái nhợt trong gương, mở vòi nước, nhẹ vỗ lên mặt, sau đó lau sạch. Sao rồi? Diệc Diễm, sao thế hả, vì cái gì lại như vậy, chẳng lẽ trái tim kiên định của mày chỉ bởi vì mấy câu nói của lão nhân kia mà đã dao động rồi ư? Mày không tin hay sao? Không tin tình yêu của Diệc Diễm, không tin cả hai đã trải qua nhiều sóng gió như vậy mới đến được với nhau ư, mày còn hoài nghi điều gì nữa?

Mày đã từ bỏ rất nhiều thứ, ngay cả mối thù của Việt Phong...

Đúng vậy, Diệc Diễm, mày phải kiên định, tin tưởng chắc chắn rằng sẽ hạnh phúc sống với Diệc Diễm!

Tôi cố vũ bản thân trong gương. Lúc này, trong phòng khách, di động của Đường Diệc Diễm lại vang lên, tôi nhíu mày, nhẹ nhàng tới gần. Đạo này điện thoại của Đường Diệc Diễm vô cùng bận rộn, có đôi khi, anh cùng tôi ở một chỗ thường tắt di động. Quả nhiên, không lâu sau, tôi chợt nghe thấy tiếng tắt máy.

“Là việc công ty à?” Tôi đi ra ngoài, nhìn khuôn mặt Đường Diệc Diễm nôn nóng bất an.

“Thấy sao rồi?” Đường Diệc Diễm không trả lời, bước tới, lo lắng nhìn tôi. “Còn mệt không?”

“Không sao đâu!” Tôi lắc đầu, để mặc anh kéo tôi ngồi vào sofa, tựa vào lòng anh.

“Duyệt duyệt.... Em có chuyện gì không vui phải không?” Đường Diệc Diễm ôm tôi, bàn tay khẽ vuốt đầu vai của tôi, cẩn thận hỏi. Tôi ngẩng đầu lên, tò mò tại sao anh lại hỏi như vậy, chỉ thấy khóe miệng Đường Diệc Diễm khẽ run rẩy một chút, hỏi với vẻ không xác định. “Sống cùng anh, em... vẫn không... vui sao?”

Hóa ra... Tôi trừng lớn mắt nhìn anh. Hóa ra anh còn lo lắng, sợ hãi tôi cảm thấy đau khổ như trước đây? Cho nên... anh dùng trăm phương nghìn kế lấy lòng tôi?

Diệp Diễm... hóa ra bề ngoài anh kiên cường, nhưng nội tâm lại yếu ớt, sợ hãi mất đi!

“Sao có thể chứ!” Tôi gắt gao ôm anh, chôn đầu trong ngực anh. “Em rất vui, được sống cùng anh, em cảm thấy rất hạnh phúc, cả đời cũng không muốn ra đi! Em yêu anh, Diệp Diễm!”

Thân mình anh run lên, tay đặt ở phía sau ôm chặt tôi. “Duyệt Duyệt, anh sẽ không buông tay, cho dù... em hối hận anh cũng sẽ không buông tay!”

Tôi ngẩng đầu lên, nhìn môi anh, tràn ra một chút cười sáng lạn. “Đồ ngốc, sao anh lại nói thế, nếu anh đổi ý, em sẽ chế nhạo anh cho xem!” Tôi giả bộ tức giận khiến Đường Diệp Diễm cười nhẹ ra tiếng, ôm sát tôi. “Không đâu, ngay từ đầu, anh vốn chưa bao giờ hối hận... vẫn luôn chỉ có em... Duyệt Duyệt!”

Diệp Diễm...

Chúng tôi rất hạnh phúc, nhất định sẽ như vậy!

“Diệp Diễm... đau...” Tôi cầm lấy bàn tay đang vuốt ve của anh, thẹn thùng oán giận.

“Đâu có nhỉ...” Anh ôm tôi, áp thân thể của tôi xuống sofa.

Tôi trốn tránh, cười nhẹ. “Thật sự rất đau!” Cố ý biểu làm khuôn mặt méo máo.

Đường Diệp Diễm ngừng động tác, nâng người lên, xem xét tôi cẩn thận, khe nhíu mày. “Thật à? Sao lại thế, chẳng lẽ về nhà mới đau như vậy? Trên người em có chỗ nào bị đau?” Nói xong, anh lập tức kiểm tra xem tôi có bị dị ứng hay không, sau đó lại lật qua lật lại người tôi, vẻ mặt nghiêm trọng!

Nhìn bộ dáng của anh, tôi bật cười. “Ngốc quá, sao mà bị đau được!” Anh thật đúng là dễ lừa gạt, tôi cười với anh.

Đường Diệp Diễm ngây ra một lát, bỗng nhiên ý thức được bị tôi trêu đùa, mặt hơi đỏ lên, hướng về phía tôi tập kích.

“Này thì... Dám lừa anh!” Anh đặt tôi ở trên người, gấp gáp đến không thở nổi.

“Xem anh trừng phạt em thế nào!” Bàn tay Đường Diệp Diễm luồn vào nách tôi.

“Buồn quá... Ha ha ha, thật sự rất buồn, đừng... đừng mà...” Tôi sợ nhất là bị cù, liều mạng co người lại, không ngừng giãy dụa.

“Còn dám không?”

“Đầu hàng... em chịu không nổi rồi, em không dám nữa, không dám nữa đâu!” Tôi cười đến nổi chảy cả nước mắt chảy, đau khổ cầu xin tha thứ. “Quả thật là không dám nữa!”

Bàn tay đang đùa giỡn của tôi bị anh bắt lấy, tươi cười bỗng chốc cứng đờ.

Đường Diệp Diễm trêu chọc cơ thể mềm mại của tôi, thân mình nặng nề áp trên người tôi. Trước mắt, con người trong mắt anh trầm xuống, tràn đầy những cảm xúc mà tôi đã quen thuộc.

Thanh âm bởi vì khát vọng mà trở nên mờ ám. “Duyệt Duyệt...”

“Không...” Tôi chống đỡ, làm như cố tình không đáp ứng!

“Em phải bồi thường anh!” Dứt lời, anh vội vàng vuốt ve cơ thể của tôi, tiếng thở dốc nặng nề bắt đầu lan tràn xung quanh chúng tôi.

“Diệp Diễm...!”

oOo

Mơ mơ màng màng ngủ trên giường, tôi đột nhiên xoay người, vươn tay ra, nhưng lại chạm đến một khoảng trống lạnh lẽo. Tôi chậm rãi mở mắt ra, Diệp Diễm không có ở bên cạnh, mà phòng khách lại truyền đến tiếng nói chuyện đứt quãng, âm lượng cố ý đè thấp.

Tôi xốc chăn lên, xuống giường, dụi mắt, qua cánh cửa khép hờ, tôi nhìn thấy Đường Diệc Diễm đang đứng trong phòng khách nghe điện thoại, nói cái gì đó, nhưng vẻ mặt rất không kiên nhẫn!

“Diệc Diễm, anh nói chuyện với ai thế?” Tôi bước tới, hoang mang hỏi. Đã trễ thế này, anh còn nói chuyện với người nào nữa!

Bất ngờ trước sự xuất hiện của tôi, anh gần như bị dọa đến, trên mặt thoáng hiện lên một tia bối rối, vội ngắt di động, cứng ngắc cười với tôi. Tôi hồ nghi nhún mày. Anh muốn giấu tôi cái gì vậy?

“Diệc Diễm!”

“Tỉnh rồi à? Anh làm em thức giấc sao?” Đường Diệc Diễm nhanh chóng che giấu kinh hoàng, trấn tĩnh đi tới, hôn lên trán tôi, thuận tay để điện thoại trên bàn trà.

Tôi liếc nhanh một cái, nghi hoặc đánh giá anh.

“Anh vừa nói chuyện với ai thế?” Tại sao nhìn thấy tôi lại lập tức cúp máy, có cái gì tôi không thể biết ư?

“À, là công ty ấy mà, dự án mới nhất có vài chỗ hơi khó giải quyết!” Đường Diệc Diễm thuận miệng nói, ôm lấy vai tôi, cùng tôi trở lại phòng ngủ, ôm tôi lên giường.

“Diệc Diễm, gần đây công ty rất bận rộn sao? Anh vừa mới tiếp quản...” Anh vẫn không nói, nhưng tôi rất cuộc cũng không thể chịu nổi sự giấu diếm này, rốt cuộc Diệc Diễm đang làm cái gì? Đường Triết Lý nói thủ đoạn của anh, thủ đoạn mà ông ta không nghĩ tới là cái gì? Anh cũng không nói, cũng không muốn đề cập tới. Nhưng càng như vậy, tôi lại càng muốn biết.

Tôi không muốn bị lừa gạt!

“Không phải quá nghiêm trọng đâu, em phải tin anh chứ!” Đường Diệc Diễm khẽ né tránh ánh mắt, nở một nụ cười lấy lệ. “Đúng rồi, Duyệt Duyệt... em muốn đi du lịch không?” Khẩu khí dò hỏi, ánh mắt đầy mong chờ.

“Hả?” Tôi nhìn anh, tại sao bỗng nhiên hỏi như vậy?

“Là thế này, chúng ta cho tới bây giờ vẫn chưa đi du lịch cùng nhau, lần này, sau khi dự án kết thúc có vài ngày nghỉ, vừa lúc ở Nhật Bản đang là thời kì hoa oải hương nở, chúng ta đi Hokkaido được không?” Đường Diệc Diễm ôm chặt tôi, cảm đặt trên cổ áo tôi.

“Hokkaido?” Đúng vậy, tôi vẫn luôn muốn đi Hokkaido ngắm hoa oải hương, nhưng mệt mỏi quá nhiều năm, ngay cả chính bản thân cũng quên, không thể tưởng tượng được Đường Diệc Diễm còn nhớ rõ!

“Được!” Tôi hân hoan đồng ý, phát hiện anh dường như thư giãn rất nhiều, như trút được gánh nặng?

“Diệc Diễm?” Vì sao trong lòng lại cảm thấy không thích hợp? Tôi hồ nghi nhìn anh chằm chằm.

“Được, ngày kia anh sẽ sắp xếp, ngày mai em đi mua một số đồ nhé, Duyệt Duyệt, em hãy đi trước, anh thu xếp xong công việc rồi sẽ tới sau!”

“Em đi trước? Ngày kia đã đi, nhanh như vậy à? Có gì em chờ anh xong công việc rồi đi cùng cũng được mà!”

Lời nói của tôi khiến khuôn mặt Đường Diệc Diễm biến sắc, khẩu khí của anh lại có chút ấp a ấp úng. “Ngốc ạ, Hokkaido... đang là mùa hoa nở, rất đông du khách, anh đã đặt... đặt phòng khách sạn rồi, em cứ đi trước đi, xong việc anh sẽ tới ngay, nếu anh bận quá, e là em sẽ không ngắm hoa được!”

Đều đã sắp xếp xong rồi? Tôi càng cảm thấy kỳ quái, vừa rồi không phải bộ dáng của anh như thế bỗng nhiên nghĩ ra sao? Thế nào mà đã sắp xếp xong? Hơn nữa, mùa hoa oải hương nở cũng không phải một ngày hai ngày, chậm vài ngày cũng không ảnh hưởng gì kia mà!

Tôi không nói gì, sắc mặt trầm trầm, càng thêm khẳng định Đường Diệc Diễm đang gạt tôi điều gì đó!

Chỉ là, tại sao anh phải vội vã muốn tôi đi như vậy?

“Được rồi, em đi trước vậy!” Cuối cùng tôi vẫn thỏa hiệp, bởi vì anh đang vội vàng chờ đợi.

“Ừm, vậy em ngoan ngoãn chờ anh ở đó nha!” Đường Diệc Diễm ôm tôi một cách an toàn, lẳng lặng thở dài. Tôi cảm giác được!

Diệc Diễm, tốt nhất anh không nên gạt em!

Tôi không có thời gian để suy nghĩ cẩn thận mọi hành động của Đường Diệc Diễm, bởi vì có người cũng đã bắt đầu đánh trả về phía tôi!

Trước mặt là Đường Tử Lễ đã lâu không gặp với nụ cười như thường lệ, hần ngồi đối diện với tôi, vẻ mặt ôn hòa. Thiếu chút nữa tôi đã quên mất tên đối trá này, nhưng xem ra, có vẻ như người nào đã làm điều gì đó để nhắc nhở tôi, nhắc nhở mối thù của Việt Phong, tôi sẽ không hoài nghi, khẳng định là tổng tài mới nhận chức của tập đoàn Giang Nguyên – Giang Minh tiên sinh!

“Đường tiên sinh, không thể tưởng tượng được, ngài lại lịch sự tao nhã muốn gặp mặt tôi thế này!” Tôi cảm nâng tách cà phê lên trước mặt, khẽ cười, khẩu khí không nóng không lạnh.

“Diệp tiểu thư, nói thế nào cô cũng là bạn gái của cháu trai tôi, tôi nghĩ... chúng ta không nên trở thành thủy hỏa bất dung đúng không!” Đường Tử Lễ nhìn tôi đầy ngụ ý.

Tôi đương nhiên hiểu được, chỉ là không rõ ông ta đã biết bao nhiêu!

“Nói thực, bây giờ Diệc Diễm là người đứng đầu Đường thị, nhưng công ty mạo dịch của tôi không có khả năng uy hiếp đến Đường thị, cho nên, hai người cũng không cần phải lo lắng tôi sẽ phá đổ nó. Hơn nữa, tiền thành lập công ty, ta không hề dùng một đồng của Đường thị!” Đường Tử Lễ đi thẳng vào vấn đề, có lẽ cũng là vì đã bị biến thành sứt đầu mẻ trán, cho nên hần ta nói rất gọn gàng dứt khoát, ít lời khách sáo. Thật hiếm có!

Nhanh chóng? Tôi nhú mi, Giang Minh đã nói cho ông ta biết sao, để ông ta nghĩ rằng tôi là vì thay Đường Diệc Diễm “thanh lý môn hộ?” Hần thật đúng là “khảng khái”!

“Đường tiên sinh, chuyện của Đường gia các người tôi không có hứng thú!”

Đường Tử Lễ ngẩn người. Trên mặt bỗng xuất hiện vẻ khó xử. “Diệp tiểu thư, mặc kệ cô nói thế nào, lần này tôi tìm cô chỉ là muốn nói, tôi vô tâm tranh đoạt Đường thị, tuy rằng những người khác tôi không dám cam đoan, nhưng tôi chỉ muốn bảo vệ công ty của mình, nó là tâm huyết của tôi.”

Vô tâm tranh đoạt? Nếu vậy ba năm trước là vì cái gì? Tiêu khiển chắc? Đến mức trả giá bằng cả sinh mạng của Việt Phong?

Là tranh đoạt không được, cho nên mới buông tha?

Tôi cười nhạt, không nói lời nào.

“Diệp tiểu thư, tình cảnh hiện nay của Diệc Diễm cũng rất khó khăn, tập đoàn Đường thị muốn đầu tư ra nước ngoài, tất nhiên đã bị kiểm chế, cho nên không cần bận tâm đến tôi, hơn nữa, tôi cũng không muốn cô giáo của cô gặp bất kì ưu phiền nào!”

Cô giáo? Tôi đứng thẳng người, Đường Tử Lễ, ông vẫn giả dối như vậy, vĩnh viễn đều dùng nhược điểm của người khác để tranh đấu.

Điều tôi không muốn chính là cô giáo bị cuốn trận phân tranh này của chúng tôi!

Còn nữa, ông ta nói đầu tư ra nước ngoài, kiểm chế, là có ý gì?

“Diệp tiểu thư, hãy suy nghĩ một chút đi!” Đường Tử Lễ thấy tôi do dự, nghĩ rằng mọi chuyện có thể chuyển biến, nôn nóng nhìn đồng hồ một chút, đứng dậy, vội vàng tính tiền. “Nếu vậy, tôi cáo từ trước, có rảnh thì đến thăm cô giáo nhé, cô ấy rất nhớ cô đấy!”

Tôi ngẩng đầu. Đường Tử Lễ, ông có ý gì hả, muốn nhắc nhở lần nữa sao? Ông cho là ông có thể thắng ư?

Vậy thì, hãy để tôi tặng ông một món quà! Giang Minh không nói cho ông, nhưng tôi sẽ nói tất cả!

“Đường tiên sinh!” Tôi lạnh lùng gọi ông ta lại.

Đường Tử Lễ nghi hoặc dừng, xoay người đối mặt với tôi. “Diệp tiểu thư, còn có gì muốn chỉ giáo?”

Đương nhiên là có!

“Có người... nhờ tôi ân cần thăm hỏi ngài!” Tôi nhìn ánh mắt nghi hoặc của Đường Tử Lễ, chậm rãi cong khoé miệng lên. “Việt Phong... Trần Việt Phong nhờ tôi thay anh ấy ân cần thăm hỏi ngài, anh ấy nói, anh ấy sẽ chờ ngài dưới địa ngục!”

“Bành” Đường Tử Lễ sợ hãi lui người về sau khiến bình hoa bị vỡ, một tiếng thanh thúy vang lên, bình hoa đẹp đẽ trong nháy mắt đã biến thành những mảnh nhỏ, phân tán trên nền đất, bốn phía đều dậy lên sự tò mò, nghiêng đầu, bàn luận.

Nhìn bộ dáng chật vật của Đường Tử Lễ, ý cười trên mặt tôi càng thêm sâu sắc, như vậy đã sợ rồi ư? Vậy ông lấy đầu ra can đảm để kết giao với cô giáo? Còn làm bộ như không biết Trần Việt Phong, quên cả mối giao dịch đó sao?

“Tiên sinh, ngài không sao chứ?” Người phục vụ vội vàng chạy tới, hỏi.

Đường Tử Lễ kích động lắc đầu, co quắp, rút trong ví một xấp tiền mặt, nhét vào tay người phục vụ. “Này đã đủ chưa?” Sau đó, ông ta quái dị liếc tôi một cái, rồi nhanh chóng bước ra phía cửa.

Đường Tử Lễ, không thể tưởng tượng được ông cũng có ngày hôm nay!

oOo

Kéo thân mình mỗi một trở về nhà, vừa mở cửa ra, đã có người ôm chầm lấy tôi, mùi hương quen thuộc.

Diệp Diễm, sao hôm nay anh lại về sớm như vậy?

“Làm gì mà mắt đỏ thế kia?” Đường Diệp Diễm ôm tôi, tinh tế đánh giá khuôn mặt mệt mỏi của tôi, nét cười cứng đờ trên mặt. “Em khóc đấy à?”

“Đâu!” Tôi trốn tránh, mấp máy miệng, cố che giấu. “Chắc là bụi bay vào mắt thôi!”

Thực ra tôi đã khóc. Sau khi Đường Tử Lễ rời khỏi, tôi đã đến trước mộ Việt Phong, bởi vì tôi không thể nói cho cô giáo biết sự thật, bởi vì tôi quá bất lực!

“Thật không đấy?” Đường Diệp Diễm vẫn hoài nghi nhíu mày, nhưng hiển nhiên tâm tư của anh cũng không quá đặt nặng, cho nên anh đã không để ý lắm, chỉ kéo tôi đến trước bàn ăn, trên đó đã bày sẵn một đồng thức ăn và vật dụng khác...

“Chiều mai máy bay sẽ cất cánh, anh sợ em không quen đồ Nhật, nên đã chuẩn bị đồ ăn, còn cả những thứ em thường dùng. Đúng rồi, anh cũng bảo họ mua một số thuốc nhỏ mắt tốt lắm, em lại không hiểu tiếng Nhật!” Đường Diệp Diễm đồng ý trên bàn, khẽ nói, tôi cũng sững sờ đứng đó, mũi cay cay. Đường Diệp Diễm, anh muốn em rời đi đến vậy sao?

“Duyệt...!” Đường Diệp Diễm xoay người, muốn nói gì đó với tôi, bỗng thấy tôi lệ rơi đầy mặt, lời ghen lại ở cổ, anh hoảng hốt. “Sao thế, sao em lại khóc? Duyệt Duyệt!”

Tôi không nói, chỉ khóc, ầm ứ trong lòng lập tức tràn đầy lòng ngực, liều mạng nức nở.

“Duyệt Duyệt!” Đường Diệp Diễm ôm tôi, bối rối trấn an. “Chết tiệt, rốt cuộc làm sao vậy? Sao thế em?”

Diệp Diễm, tại sao anh lại gạt em? Rốt cuộc anh gạt em điều gì chứ?

Khóc mệt mỏi, tôi tựa vào lòng Đường Diệp Diễm, vẫn không nói lời nào, tay anh nhẹ nhàng vỗ về lưng tôi, yên lặng thở dài.

“Duyệt Duyệt, em rốt cuộc nghĩ gì thế?” Giọng nói của Đường Diệp Diễm đầy bất đắc dĩ. Anh nhẹ nhàng kéo tôi vào vòng ôm của anh, tôi nghe thấy tiếng tim đập vững vàng của anh, giật nhẹ khoé miệng. “Vậy còn anh? Gần đây anh đang suy nghĩ gì?”

Thân mình Đường Diệp Diễm cứng đờ, anh cúi đầu, ánh mắt nhìn tôi trong trẻo nhưng lạnh lùng, giọng khàn khàn: “Duyệt Duyệt... Em...”

“Diệp Diễm, anh gạt em cái gì đúng không? Tại sao không nói cho em biết?”

Đường Diệc Diễm né tránh ánh mắt của tôi. “Sao có thể chứ... Không đâu!” Tim anh đập nhanh hơn, quả nhiên đang nói dối, nhưng lại nhất định không chịu thẳng thắn, tôi ảm đạm nhắm mắt lại, vội vàng cầm lấy tay anh.

“Duyệt Duyệt, mặc kệ anh làm gì, anh đều là vì em, anh không thể mất em!” Đường Diệc Diễm thở dốc bên người tôi, trên mặt hiện lên một tia giãy dụa, tay nặng nề nắm chặt.

Đủ rồi, để mặc Đường Diệc Diễm gắt gao ôm, tôi nhắm mắt lại, kề sát lồng ngực của anh, như vậy là đủ rồi, tôi không muốn truy cứu, nếu anh không muốn nói cho tôi biết, vậy thì chỉ cần anh yêu tôi, chỉ cần anh lưu luyến tôi, mặc kệ anh làm cái gì, tôi cũng không muốn truy cứu.

Tôi chỉ muốn được sống cùng anh, vĩnh viễn cùng một chỗ, những chuyện khác cứ coi như không phát hiện ra đi.

“Diệc Diễm... ngày mai em sẽ đi Nhật chờ anh!” Hành động theo cách mà anh mong đợi, tôi yêu anh, không muốn mất đi hạnh phúc muộn màng này, cho dù biết rõ anh gạt tôi, tôi cũng sẽ vờ như không biết, bởi vì tôi yêu anh!

Rất yêu anh! Diệc Diễm!

18. Chương 25

Chương 25 – Chân Tướng

Edit: K.T

Beta: Rabbít

“Nhớ là phải khởi động lại điện thoại. Còn nữa, buổi tối đừng có đi ra ngoài, địa chỉ khách sạn anh để trong túi!” Tiễn tôi ở sân bay, Đường Diệc Diễm dặn dò kĩ càng một lượt nữa. Anh lo lắng mở ví tiền, kiểm tra lại những đồ dùng tôi đã chuẩn bị, bộ dáng của anh so với người sắp xuất ngoại là tôi đây còn khấn trương hơn. Tôi buồn cười nhìn anh.

“Em cũng không phải là không quay lại, anh làm gì mà khấn trương như vậy!”

“Không được nói bậy!” Tôi thuận miệng nói một câu lại khiến Đường Diệc Diễm phản ứng mãnh liệt. Tôi ngây ngẩn cả người, lặng ngắt nắm chặt hộ chiếu trong tay.

“Duyệt Duyệt, nhiều nhất là ba ngày anh sẽ đến, em phải ngoan ngoãn!” Trong mắt Đường Diệc Diễm tất cả đều là lưu luyến mâu thuẫn xoa xoa tóc, anh như vậy thoát nhìn lại có chút chật vật.

“Diệc Diễm, anh cứ lo công việc của anh đi, em sẽ chờ anh!” Vì anh, rõ ràng là biết có chuyện gì đó xảy ra, nhưng tôi thà rằng lựa chọn làm một con ngốc, thoát đi rất xa!

“Linh linh linh...” Di động Đường Diệc Diễm vang lên, anh bực mình liếc nhìn một cái, không định nghe.

“Diệc Diễm, anh trở về đi, đợi lát nữa em tự đi vào!” Thời gian còn chưa đến, đành ngồi đợi một lát vậy.

“Anh đi cùng em!” Đường Diệc Diễm ngắt di động, giúp tôi xách hành lý, kéo tay của tôi tiến vào sảnh chờ.

Tôi ngồi xuống, anh lại gắt gao ôm tôi, không chịu buông tay. Như vậy thật đúng là có chút kỳ quái, may là ở đây cũng không thiếu những đôi tình nhân, vợ chồng, thân nhân đang chào tạm biệt. Động tác của chúng tôi còn chưa thể coi là khác người.

“Tối hôm qua, anh đứng ra không nên dễ dàng buông tha em như vậy!” Đường Diệc Diễm nói nhỏ vào tai tôi, đôi môi cố ý ma sát vành tai của tôi, khẽ cắn một cái.

Mặt tôi đỏ bừng lên, thẹn thùng trừng mắt nhìn anh, thân mình lại dựa sát vào trong lòng anh. Đúng vậy, trước kia không biết, bây giờ, cho dù là chia lìa trong một thời gian ngắn cũng thấy vô cùng khó chịu!

Diệc Diễm, anh nhất định phải đến sớm một chút! Em chờ anh!

Lúc này, tiếng chuông di động đáng ghét lại vang lên, người ở đầu dây bên kia hình như đang cố ý muốn cùng anh so kiên nhẫn. Anh không nghe máy, tiếng chuông vẫn tiếp tục vang khắp, Đường Diệc Diễm rút di động ra, tức giận đến nổi suýt tháo cả pin. Tôi ngăn anh lại. “Diệc Diễm, anh vẫn nên trở về đi!” Đau đớn kéo dài còn không bằng đau ngắn, sớm hay muộn vẫn phải ly biệt.

Đường Diệc Diễm do dự nhìn tôi, nhận điện thoại, lạnh lùng nói: “Tôi lập tức trở về công ty!” Dứt lời, anh nhanh chóng dập máy.

“Duyệt Duyệt...”

“Rồi rồi, những lời anh nói em đều nhớ kỹ, anh đi đi!” Còn tiếp tục lưu luyến không rời như vậy, ai cũng đi không được!

“Nhưng...”

“Diệc Diễm, anh trở nên lễ mễ rồi đấy!” Tôi cười cười, khẽ hôn lên môi anh.

Đường Diệc Diễm thở dài, đứng lên, lưu luyến nhìn chăm chú tôi một lúc lâu, nắm chặt tay tôi không chịu buông ra.

“Đi nhanh đi, lái xe phải cẩn thận một chút!” Đường Diệc Diễm nhìn tôi lần cuối, đưa tay lên tai làm động tác gọi điện thoại, thấy tôi gật gật đầu anh mới xoay người rời khỏi sân bay!

Diệc Diễm! Ngay thời khắc anh xoay người bước đi, nước mắt lập tức nhịn không được mà rơi xuống, trái tim như co thắt lại. Thì ra, chia lìa là đau khổ như vậy!

Tôi lau nước mắt, loa phát thanh của sân bay cũng bắt đầu phát thông báo. Tôi đứng dậy, chuẩn bị lên máy bay!

“Cứ khẩn cấp đi như vậy sao?” Một giọng nói mỉa mai vang lên ngay sau lưng tôi. Tôi dừng chân lại. Giọng nói này tôi sẽ không bao giờ quên được!

Tôi xoay người, Giang Minh đang đứng ở đó, hai tay vẫn nhàn nhã đặt trong túi quần. Hắn tao nhã ngồi xuống chiếc ghế ngay kế bên, khoé miệng khẽ nhếch lên. “Trò hay còn chưa trình diễn, nhanh như vậy đã bỏ đi rồi sao?” Nói xong, hắn liếc nhìn tôi một cái, hừ lạnh!

Hắn ta lại muốn đùa giỡn thêm trò gì nữa đây! Tôi lạnh lùng nhìn hắn, hận tôi đến như vậy sao? Bức tôi hết lần này đến lần khác, giống như hắn đã từng nói, sẽ không từ thủ đoạn hủy hoại tôi!

“Tôi không có hứng thú với hí kịch!” Tôi cố ý xuyên tạc ý tứ của hắn, nắm chặt hành lý, chuẩn bị xoay người rời đi.

“Cho dù nhân vật chính là Đường Diệc Diễm – người chị thương mến?”

Tôi dừng lại. Hắn đã thành công, tôi không thể không quan tâm. “Giang Minh, cậu rốt cuộc muốn thế nào đây!”

“Duyệt Duyệt, không phải tôi, là Đường Diệc Diễm, người mà chị từ bỏ tất cả để được ở bên cạnh! Chị nên hỏi hắn muốn như thế nào mới phải!”

Trước mắt, khoé miệng Giang Minh không ngừng cong lên. Nụ cười chậm rãi khuếch tán trên khuôn mặt hắn. Ngay cả khi hắn đang cười cũng chỉ toàn băng hàn, không hề có một chút ấm áp!

Ngồi trên xe Giang Minh, tôi nắm chặt hai tay lại, tự nói với mình rằng không nên lên xe, nhưng tôi càng muốn biết Đường Diệc Diễm rốt cuộc đang che giấu tôi điều gì. Nói không thêm để ý là nói dối. Dù sao thì, Giang Minh sẽ bỏ qua tôi sao? Không thể nào, hắn đã muốn bố trí ổn thỏa mọi việc, chỉ chờ tôi từng bước một nhảy vào trong. Rõ ràng đã hiểu, nhưng lại vẫn nhịn không được mà lao vào, bởi vì tôi muốn biết, muốn biết chân tướng!

“Xem ra, chị đã hoàn toàn quên đi kẻ chỉ biết tra tấn người khác kia, thật sự hạnh phúc đấy nhỉ!” Giang Minh vịn tay lái, liếc mắt nhìn tôi một cái, trào phúng!

Ngay cả hắn cũng biết rõ mọi chuyện, tôi lại hồn nhiên không biết gì. Một người chẳng hay biết điều gì, đây cũng là hạnh phúc sao?

“Đúng rồi! Rất hạnh phúc, bên người mình yêu thương!” Tôi đáp trả.

Giang Minh nghe xong lời nói của tôi, chuyển mạnh vô lăng, thân xe xóc nảy một chút, tôi vội vàng túm lấy thành ghế, phần hận trừng hắn.

“Diệp Sương Phi, ngày mai, ngày mai chị sẽ hiểu chị có bao nhiêu ngốc nghếch! Câu nói cho dù chết cũng không buông tay của chị, buồn cười đến thế nào!” Trước mắt, Giang Minh vận vẹo cơ mặt, hai mắt hồng hồng hướng về phía tôi rít gào!

Trái tim của tôi lại tiếp tục trầm xuống. Hắn sẽ không đánh nếu như không nắm chắc trận này! Ngày mai, sẽ là một kết cục như thế nào đây?

Tôi giống như một kẻ tù tội đang chờ tuyên án, chờ một cái án rất có thể sẽ là... tử hình!

Giang Minh cũng xem như còn có chút khách khí đối với tôi. Sau khi rất không thoải mái nói chuyện với nhau ở trên xe xong, hắn vẫn tỏ vẻ chính nhân quân tử đưa tôi đi dùng bữa tối. Sau đó xe dừng lại trước một toà biệt thự xa hoa. Hắn đã dọn khỏi Giang Trạch rồi sao? Ngôi biệt thự này ước chừng cũng phải lớn gấp đôi Giang Trạch, xem ra sau khi tiếp quản tập đoàn Giang Nguyên, hắn có vẻ rất biết hưởng thụ!

An bài tôi ở phòng ngủ dành cho khách, Giang Minh cũng lập tức rời khỏi. Thật đúng là nằm ngoài dự kiến của tôi, dù sao thì tôi cũng có thể nhẹ nhàng thở ra. Lặng lẽ ngồi một mình trước đầu giường, tôi thầm đánh giá căn phòng đầy hoa lệ này. Bên trong so với bên ngoài lại càng thêm sang trọng, Giang Minh thật đúng là biết hưởng thụ. Nhưng căn phòng này cũng giống như ở Giang Trạch, lạnh lùng, trống rỗng. Thì ra, những thứ quý giá gì đó đều giống nhau, giống nhau không có chút tình người, so với việc ở trong này, tôi thà trở về căn phòng nhỏ của mình, nằm trong lòng Diệp Diễm.

Diệp Diễm, ngày mai, anh sẽ dành cho em một sự “kinh hi” như thế nào đây? Dần dần, sự bất an trong lòng càng làm cho tôi trở nên rối loạn. Trăm phương nghìn kế dụ tôi rời khỏi đây, nhất định sẽ không thể nào là chuyện tốt, hơn nữa khẳng định là chuyện mà tôi không thể chấp nhận. Vận mệnh đem tôi đùa bỡn trong lòng bàn tay, lại một lần nữa thí nghiệm sự bi thảm trên người tôi đến mức nào đây? Lần này hắn lại an bài cái gì, vào ngay thời điểm tôi cuối cùng đã yêu Đường Diệp Diễm, hắn lại an bài cái gì cho tôi đây?

“Tiểu thư!” Bên ngoài bỗng vang lên tiếng gõ cửa.

Tôi đứng dậy mở cửa, là một khuôn mặt xa lạ, một cô bé tuổi còn khá nhỏ, run run bưng một hộp giấy đứng nghiêm, co quắp nhìn tôi, hai má ửng đỏ.

“Tiểu thư, em là Tiểu Linh, thiếu gia bảo em đưa thứ này đến cho chị!” Cô bé thu hai tay lại, giữ chặt chiếc hộp vào người. Tôi hồ nghi xem xét một lát, sau đó mở rộng cửa để cô bé tiến vào!

Tiểu Linh đặt chiếc hộp lên bàn, xoay người, cung kính hướng về phía tôi cúi đầu. “Tiểu thư, sau này có chuyện gì cứ việc sai em làm là được!”

Sau này? Tôi không có khả năng ở trong này lâu dài, làm sao mà có đến tận sau này được!

“Cám ơn em, Tiểu Linh!” Dù sao thì tôi cũng khách khí nói lời cảm tạ với cô bé. Tiểu Linh bỗng ngẩn người, mặt càng đỏ hơn, hai tay luống cuống nắm lại. “Vâng, em đi xuống trước, tiểu thư!”

Tôi khẽ gật đầu, còn chưa kịp đứng dậy, cô bé đó đã chạy như bay ra khỏi phòng. Tiểu Linh vừa đóng cửa lại, tôi nghe được một tiếng thở phào rất lớn, tôi buồn cười lắc đầu, đối diện với tôi lại khẩn trương đến vậy sao? Thật là!

Tôi nhìn chiếc hộp trên bàn, đang muốn đi tới mở ra, di động lại đột ngột vang lên. Tôi lấy ra, là Diệp Diễm, anh đã làm xong việc rồi sao?

“Duyệt Duyệt, em vừa lòng với khách sạn không?” Đầu dây bên kia truyền đến giọng nói nhẹ nhõm của anh. Sau khi tiễn tôi rời đi, anh đã giải trừ được không gì ưu sầu?

“Rất đẹp!” Tôi thì thảo, đi đến trước cửa sổ, nhìn những ánh đèn quen thuộc của thành phố, ở nơi xa nhất, toà nhà của Đường Triễn cao ngất lóe ra thứ ánh sáng chói mắt, thể hiện sự vinh quang của mình!

“Vậy thì được rồi, mấy ngày này em đi dạo quanh quanh ở mấy chỗ gần khách sạn thôi nhé! Đợi anh qua đó rồi chúng ta sẽ cùng đi ngắm hoa oải hương!” Đường Diệc Diễm cũng không phát hiện ra điểm gì bất thường, chỉ một mạch dặn dò.

Không phải nói rằng sợ sẽ bỏ lỡ mất kỳ hoa nở sao? Bây giờ lại muốn tôi đợi anh đến rồi cùng nhau đi ngắm hoa, Đường tổng tài chẳng lẽ không phát hiện lí do thoái thác của mình trước sau là mâu thuẫn sao?

“Được!” Tôi từ chối cho ý kiến.

“Duyệt Duyệt... Anh rất nhớ em!” Tôi nghe được tiếng thở dài của anh, cả tiếng sột soạt của quần áo truyền đến, anh đã về nhà?

“Anh đang nằm trên giường, bên người tất cả đều là mùi hương của em!” Giọng nói của Đường Diệc Diễm có chút ám ảch, hơi thở của anh tựa như đang thổi tới trên mặt tôi, tôi hít vào một hơi, ngửa đầu. “Anh không phải muốn mau chóng nhìn thấy em sao?”

“Ừ, anh sẽ mau chóng qua đó!”

“Diệc Diễm, ngày mai... Anh sẽ bề bộn nhiều việc sao?” Nhìn bầu trời đầy sao lại thấy chói mắt đến như vậy, đầu dây bên kia trầm mặc một hồi.

“Đúng vậy, ngày mai anh hơi bận một chút!”

Một chút? Thật sự chỉ là một chút thôi sao?

Tôi buồn bã lắc đầu.

“Tại sao bỗng nhiên em lại hỏi như vậy?” Anh rút cuộc cũng phát hiện ra điều gì đó, nhưng cũng không dám khẳng định nên mới thử hỏi.

“Không có gì, chỉ là không muốn anh vất vả!”

“Vì em, có vất vả thêm nữa cũng đáng! Duyệt Duyệt... Đi ngủ sớm một chút, em hẳn là đã rất mệt, chúng ta sẽ nhanh chóng được gặp nhau thôi!” Giọng nói của anh đầy dịu dàng.

“Được.”

Nếu, nếu tôi có thể vẫn tiếp tục giả ngốc thì tốt biết bao!

oOo

Ngày hôm sau, Đường Diệc Diễm quả nhiên cho tôi một sự “kinh hỉ” vô cùng lớn. Cả thành phố đều biết tin tổng tài tân nhiệm tuổi trẻ đầy hứa hẹn của Đường thị, Đường Diệc Diễm tiên sinh đính hôn cùng con gái độc nhất của chủ tịch tập đoàn đại hàn điện tử Phác Tín Dũng, tiểu thư Phác Mi Thiện. Hôm nay, lễ đính hôn long trọng của họ được tổ chức tại khách sạn sang trọng nhất của tập đoàn Đường Triễn. Khách khứa nườm nượp kéo đến, danh thân từ khắp các nơi, những dòng xe xa hoa, châu báu trang sức, lễ phục và hoa, tất cả đều tập trung đến một xã hội thượng lưu, xa xỉ đến mức làm cho người ta phải trở mắt cản cả lối!

Mà tất cả những điều này, ở tận đất nước Nhật Bản xa xôi, tôi đây tuyệt đối sẽ không thể nào biết được. Tôi hẳn là nhân nhĩ đi dạo ở khắp các con phố của Nhật, ngoan ngoãn chờ Đường tổng tài đến lâm hạnh! Anh suy nghĩ thật đúng là chu đáo! Trước lễ đính hôn một ngày tìm trăm phương nghìn kế khiến cho tôi rời đi, sau đó tiếp tục ở Nhật Bản trì hoãn một khoảng thời gian. Tới lúc đó, cho dù tin tức có nóng đến đâu cũng sẽ bị chìm xuống hầu như không còn. Chờ đến khi chúng tôi bình yên quay về thành phố này, tất cả đã sớm bình ổn trở lại, chỉ cần không có người đề cập tới, tôi sẽ vĩnh viễn không thể nào biết được. Tôi cũng không hề hoài nghi Đường Diệc Diễm có năng lực làm cho tất cả mọi người xung quanh ngậm miệng lại.

Chắc! Đường Diệc Diễm, em đúng là nên thấy cảm động anh vì em mà “dụng tâm lương khổ”? Hôm nay là đính hôn, vậy kết hôn thì sao? Anh sẽ dùng cái gì để lấy cô đây? Anh tội gì phải dùng đến bao nhiêu suy tính để làm như vậy!

“Chắc chắn, thật đúng là hoành tráng mà! Chị không tới tham dự tiệc sinh nhật của tôi là đúng đấy! Phải là kiểu tiệc tùng như thế kia mới thích hợp với chị, không phải sao?” Giang Minh tao nhã cầm ly rượu đứng trước mặt tôi, thần thanh khí爽 nhìn tôi, nhướn mày. “Phấn khích không?”

Tôi không muốn để ý tới những lời châm chọc khiêu khích của hắn. Hắn mang tôi tới đây, không phải là muốn xem kịch vui hay sao? Tôi sẽ không làm cho hắn như nguyện. Tôi lạnh lùng liếc hắn một cái, quay đầu, nhìn về phía đôi “thiên nga” trên đài kia.

Thật sự là rất tương xứng, cùng sinh ra ở danh môn thế gia, bề ngoài xuất sắc, mọi thứ vĩ đại gì đó đều quay xung quanh họ. Sự kết hợp của hai người đó căn bản chính là điều hiển nhiên, thậm chí so với cùng Trương Tuyết Ngưng đứng chung một chỗ còn xứng hơn!

Nhờ phúc của Giang Minh, tôi có thể tận mắt chứng kiến cảnh này, thịnh yến của “xã hội thượng lưu”. Tôi mặc trên người bộ váy hắc tã, chính là bộ váy dạ hội mà Tiểu Linh mang đến tối qua, vinh hạnh đứng ở đây. Thì ra, hắn đã sớm lên kế hoạch ổn thỏa, tất cả đều là vì muốn xem tôi xấu mặt, làm cho tôi hiểu được bản thân mình ngu ngốc đến thế nào?

Tôi buồn cười hừ lạnh một tiếng, siết chặt gấu váy, sẽ không, cho dù trái tim như đang bị đao cắt, tôi cũng sẽ không làm cho Giang Minh như nguyện. Tôi chỉ gắt gao nhìn chăm chăm về phía đằng xa kia, Đường Diệc Diễm đang cười, khách khí bắt tay nâng ly, gật đầu với mọi người. Khi nào thì, anh đã học được kiểu cười dối trá này. Sự dờ dẩn được khảm ở trên mặt tôi.

Tôi nắm chặt tay lại. Có người đang tiến về phía Giang Minh, cả hai bắt chuyện, ha ha cười. Thì ra người thường đến đâu, một khi đã bị cuốn vào trận đấu tranh đoạt quyền thế, thì không thể nào tránh né, tất cả đều phải theo quy tắc của trò chơi. Đường Diệc Diễm là vậy, Giang Minh cũng thế. Trước đây, hắn vốn khinh thường những trò xã giao đầy dối trá, mà giờ đây, hắn lại chu toàn đến lão luyện, đứng giữa hàng bao nhiêu con người, dù quen biết hay không, chỉ cần là người đứng ở đây, hắn đều có thể nói chuyện với họ, thoỉ phồng lẫn nhau. Bởi vì ngày mai, có lẽ bọn họ sẽ trở thành đồng minh, hoặc thậm chí là kẻ địch!

Đường Diệc Diễm nói đúng! Thương giới thay đổi trong nháy mắt, ăn tươi nuốt sống lẫn nhau!

Cho nên hắn cũng phải khuất phục !

Tôi hồ hững rút điện thoại ra, nhìn chăm chăm vào cái tên Đường Diệc Diễm trong danh bạ, chậm rãi ấn phím gọi.

Ở bên kia, Đường Diệc Diễm cũng lấy điện thoại ra, nhìn màn hình, khẽ nhú mi, do dự một lát, cuối cùng vẫn là nghe máy!

“Duyệt Duyệt... có chuyện gì sao?”

“Diệc Diễm, anh đang bận à?” Tôi nói vào di động, lạnh lùng hạ giọng, Đường Diệc Diễm xoay người, lui sang một bên.

“Ừm!” Anh trả lời mơ mơ hồ hồ.

“Vậy bây giờ anh đang làm gì thế?”

“Anh? ... Đang tham gia một bữa tiệc rượu!” Anh thật sự rất thông minh, biết ở đầu dây bên kia tôi sẽ nghe được những âm thanh ồn ào, anh còn không có ngốc mà đi nói với tôi là đang họp. Quả nhiên là rất lạnh tĩnh, ở bên cạnh vị hôn thê lại đi dỗ dành một người phụ nữ khác!

Tôi im lặng rất lâu, không nói lời nào, liên tiếp giữa chúng tôi đều là sự trầm mặc làm cho người ta không thở nổi!

“Duyệt Duyệt... xảy ra chuyện gì à?” Đường Diệc Diễm bắt đầu thiếu kiên nhẫn, tựa như đã dự cảm được điều gì, một bàn tay phiến táo đặt lên trán, ánh mắt lơ đãng nhìn khắp bốn phía xung quanh. Tôi nhanh

chóng nấp vào một góc, dựa người vào tường, cố nén nước mắt sắp tràn ra khỏi mi, tay run run nắm chặt điện thoại.

“Không có... Chỉ là... Bỗng nhiên rất nhớ anh... Rất nhớ anh, Diệc Diễm!”

Đầu bên kia, giọng nói của Đường Diệc Diễm đầy run rẩy, lộ ra sự bất an, co quắp nói: “Duyệt Duyệt... Ngày mai anh sẽ đến đó!”

Tôi đau đớn ngẩng đầu lên, nước mắt rơi xuống, nghẹn ngào. “Diệc Diễm... Anh yêu em phải không? Yêu chứ?”

“Duyệt Duyệt...” Giọng Đường Diệc Diễm hoàn toàn bối rối, hô hấp trở nên dồn dập, tôi quay đầu đi, nhìn thân mình cương trực của anh, anh vẫn đang không ngừng nhìn khắp xung quanh, giống như muốn tìm kiếm trong đám người kia điều gì đó, trên khuôn mặt anh tất cả đều là kinh hoàng! Anh lại không ngừng lẩm bẩm tên của tôi trong di động “Duyệt Duyệt... Duyệt Duyệt... Ngày mai, không, buổi chiều, buổi chiều anh sẽ đến đó, em chờ anh!”

Diệc Diễm! Diệc Diễm!

Tôi đưa ngón tay lên miệng cắn, không cho tiếng nghẹn ngào thoát ra, cơ thể dọc theo vách tường ngồi sụp xuống, cuộn mình lại!

“Duyệt Duyệt... Anh yêu em, anh yêu em!” Đường Diệc Diễm vội vàng nói, không biết là bởi vì trong lòng bối rối hay là anh đã đoán được, kinh hoàng lặp lại: “Anh yêu em, yêu em! Em đợi anh, buổi chiều anh sẽ lập tức tới ngay, nhất định!”

“Được...” Tôi gạt đầu, ngắt điện thoại. Đi thôi, đi Nhật Bản tìm em đi!

Đủ rồi! Vất vả như vậy, không cần che giấu thêm nữa!

“Bây giờ, chúng ta sẽ mời nhân vật chính của ngày hôm nay, Đường Diệc Diễm tiên sinh và Phác Mĩ Thiện tiểu thư cùng nhảy một bản!” Hội trường rền vang những tiếng vỗ tay, giai điệu du dương của âm nhạc vang lên, tất cả mọi người đều hướng về phía trung tâm của hội trường tụ họp lại, cười vui vẻ.

Mà bọn họ cười như vậy, mỗi một tiếng đều như gõ lên trái tim của tôi một nhịp, máu chảy đầm đìa.

Tôi đứng thẳng thân mình, kiên quyết lau đi nước mắt, ngoái đầu nhìn lại lần cuối. Khuôn mặt tôi từng quyến luyến kia, khuôn mặt của người tôi từng hy vọng được ở gần bên nhau cả đời... Tôi thông dong cất bước, đi về phía cửa, vặn bung pin của di động, lướt qua thùng rác, ném vào trong. “Đông” một tiếng, tựa như trái tim của tôi đang chìm xuống!

Tạm biệt Đường Diệc Diễm!

19. Chương 26

Quân cờ

“Chị cứ như vậy mà đi à?” Có người đuổi theo, chặn ngay trước mặt, yên lặng nhìn đôi mắt đỏ hồng của tôi. Giang Minh nhìn tôi, trong mắt chợt lóe ra một chút ánh sáng.

“Bằng không thì thế nào, tôi nên cảm ơn cậu, cảm ơn sự sắp xếp của cậu sao?” Tôi nhẹ nhàng hỏi, một bên mỉm cười, một bên lại rơi nước mắt. Hết thành công rồi, tôi đã biết bản thân mình ngốc đến thế nào! Cũng đã đau lòng, đã tuyệt vọng, hẳn phải vừa lòng rồi chứ!

Giang Minh gạt mình, bỗng nhiên không biết nên nói gì, nên dùng dạng biểu tình gì để đối mặt với tôi?

“Hay là phải cãi lộn ầm ĩ như cậu mong đợi?” Tôi châm chọc nhếch miệng, tôi sẽ không để hắn thực hiện được điều đó!

“Diệp Sương Phi!” Trên mặt Giang Minh bỗng xuất hiện một trận lúng túng, hắn đột nhiên nắm chặt khuỷu tay của tôi, nghiêng rằng. “Hắn lừa chị, vậy mà chị vẫn còn giúp đỡ hắn!” Hắn trong mắt tất cả đều là lừa gạt, không kìm nén được!

Là thẹn quá thành giận sao? Không thấy được kết quả như mong muốn?

Tôi không nói gì, chỉ lạnh lùng cười. Nhìn bộ dáng hùng hổ của hắn mà cảm thấy thật buồn cười!

“Chị cười cái gì, cười cái gì?” Hắn tiếp tục siết chặt tay tôi, rít gào: “Chị cho là chị như vậy tôi sẽ mềm lòng hả? Tôi đã nói rồi, tôi sẽ không từ thủ đoạn để hủy hoại chị!”

“Cậu thành công rồi, yên tâm đi, tôi sẽ không còn ở bên cạnh anh ấy nữa! Tôi sẽ vĩnh viễn biến mất trước mặt các người!” Tôi hét lên với hắn. Tôi sẽ thoát đi rất xa, còn chưa đủ ư? Tôi hận Giang Minh, lại càng hận sự lừa dối của Đường Diệc Diễm, sao anh có thể, sao có thể ôm người đàn bà của anh mà còn nói yêu tôi?

“Không được!” Mắt Giang Minh đỏ ngầu. “Chị không được đi đâu hết, chỉ có thể ở lại bên tôi thôi!” Dứt lời, hắn nhanh chóng kéo tôi xuống lầu, đi về phía thang máy.

“Bỏ ra! Bỏ ra ngay!” Tay bị siết đau nhức, tôi dùng sức giãy dụa, đánh hắn.

“Diệp Sương Phi, tốt nhất chị nên im lặng, nếu không, chuyện mà tôi chờ đợi lập tức sẽ xuất hiện trên trang nhất các báo vào ngày mai!” Giang Minh ấn nút thang máy xuống lầu, uy hiếp nhìn tôi. “Tin hay không, tôi lập tức phái người làm cho Đường Diệc Diễm thân bại danh liệt!”

Tôi cứng đờ, tay đang giãy dụa bỗng ngừng lại. Cửa thang máy ‘Dinh’ một tiếng, chậm rãi mở ra tước mặt chúng tôi.

Giang Minh kéo tôi vào trong, ấn số xuống tầng, bỏ tay tôi ra, trong không gian nhỏ hẹp tất cả đều là tiếng thở dốc ồ ồ của hắn.

Thang máy chậm rãi đi xuống, tôi đứng ở một bên, cầm lấy cánh tay của mình, cắn răng!

“Diệp Sương Phi, lúc này chị cho là một câu ‘vĩnh viễn biến mất’ là có thể toàn thân trở ra sao?” Ngực Giang Minh phập phồng kịch liệt, phần nộ nhìn tôi, tay nắm chặt bên người, mặt đỏ bừng.

Hắn nói đúng, tôi đã khuấy động một hồ nước, thậm chí dẫn đến chiến tranh giữa hai người đàn ông, tôi không có khả năng toàn thân trở ra. Dòng tranh chấp quần quanh cơ thể tôi, dày đặc, biết rõ con đường phía trước là nguy hiểm, nhưng không cách nào quay đầu lại, bởi vì đã sớm bị lún sâu.

Tất cả những điều này tôi đều biết, nhưng trái tim yếu đuối vẫn là nhịn không được mà trốn chạy.

“Bây giờ chị chỉ có một con đường ở ngay trước mặt, chị cam tâm tình nguyện thì tốt, mà bị động cũng thể thôi, chị chỉ có thể ở lại bên cạnh tôi!”

“Giang Minh, cậu không cần tự cho là đúng, cho dù tôi rời khỏi Đường Diệc Diễm, cũng không có nghĩa là tôi sẽ ở lại bên cậu!” Hắn quả thực không thể nói lý, tôi không cam lòng yếu thế trước hắn.

“Chị sẽ!” Giang Minh cười nhạt, một lần nữa nắm chặt đầu vai của tôi, nhìn tôi, lặp lại đầy chắc chắn: “Chị sẽ, Diệp Sương Phi, tôi cam đoan!”

Hắn chậm rãi buông tôi ra, từng bước lui về phía sau, khóe miệng lạnh lùng nhếch lên, hai tay khoanh trước ngực, độ cong nơi khóe miệng càng ngày càng mở rộng. “Nếu sau khi chị nhìn thấy người đó, chị nhất định sẽ lựa chọn, tin tôi đi!”

Người đó? Tôi nhìn chằm chằm hắn, muốn vạch trần sự thật sao?

oOo

Về tới nhà mới của Giang Minh, hắn một đường kéo tôi về thư phòng, tôi đi theo, trong lòng bất an, biết là nghi hoặc rồi sẽ được cởi bỏ, nhưng mỗi bước chân đều run rẩy, đều trầm trọng, giống như phía trước không phải thư phòng, mà là vực sâu, vực sâu vạn kiếp bất phục, mỗi một bước đều như dẫm nát linh hồn tôi!

“Lạc” Tiếng mở cửa làm tim tôi trầm xuống, chậm rãi đẩy cửa ra, ánh sáng mờ mờ, nhưng cũng đủ để tôi thấy rõ người đang ngồi trên ghế da đối diện chúng tôi.

Khuôn mặt phần điêu ngọc mài, lộ ra vẻ yêu mị, dù có chút nhợt nhạt.

Tóc dài đen nhánh mềm mại thả trước ngực, bà ấy vẫn thích như vậy, vẫn thích để tóc tự do tung bay trong gió.

Tôi thở hổn hển, cảm giác như toàn bộ dưỡng khí trong người bị hút sạch, sững sờ đứng đó, thân mình như bị đóng băng.

Quả nhiên không phải là ảo giác, không phải tưởng tượng, tôi không nhìn lầm, bà ấy chưa chết, vẫn còn sống! Người phụ nữ kia, người phụ nữ đã chết ba năm trước, mẹ của Giang Minh vẫn còn sống!

Người phụ nữ ba năm trước, lúc lâm chung kéo tay tôi, cầu xin tôi giúp Giang Minh chưa chết?

“Thất lễ rồi, Tiểu Phi, cô cũng biết, người say rượu không thích ánh sáng quá mạnh!” Thân mình Lí Hồng khẽ xê dịch một chút, không nhìn thấy sự khiếp sợ của tôi, khẩu khí giống như đã lâu không gặp cố nhân?

“Duyệt Duyệt, chị không ngồi sao?” Giang Minh tiến vào phòng tối, ngồi xuống ghế sôpha, nháy mắt trên tróc.

Tôi giận đến nổi toàn thân phát run, rốt cuộc cũng hiểu được, mình chỉ là một chú hề, một con rối bị đùa bỡn trong tay hai mẹ con họ. Tôi liên tục nắm chặt tay, mắt nhìn chằm chằm gương mặt diễm lệ của Lí Hồng, đôi mắt hẹp dài lộ ra nét yêu mị, thật sự, không thể so sánh với bộ dạng lúc say rượu, với người phụ nữ vứt bỏ, để bảo vệ con mình mà thương tích đầy mình.

“Giang Minh, con không cần quan co lòng vòng, có chuyện gì cứ nói thẳng ra đi!” Lí Hồng rõ ràng vẫn còn sống, ngồi ở trước mặt tôi, trớ trêu nhất là, tôi không cảm thấy ngạc nhiên với một chuyện sốc như thế, người đàn bà trở lại từ cõi chết?

“Cô ngồi đi, chuyện này rất dài!” Lí Hồng ra hiệu cho tôi ngồi xuống, tay bật công tắc đèn, khuôn mặt bà ấy chuyển sang màu trắng rõ ràng hơn khi tiếp xúc với ánh sáng, không có chút huyết sắc, vết sẹo nhỏ trên mặt, thoát nhìn tựa như người chết không còn hơi thở!

“Giang lão gia tử thật sự không nhìn lầm người, bà quả thực khiến người ta khiếp sợ, khó lòng phòng bị!” Tôi ngồi xuống, không cần phải làm cho cuộc sống của mình thêm khó khăn nữa. Lúc này, ngoài bình tĩnh lắng nghe, tôi còn có lựa chọn khác sao?

“Ba năm trước, tất cả đều là kế hoạch của các người, toàn bộ đều là giả sao?” Gặp nhau, quen thân, đây đưa, đều là do họ đã sắp xếp từ trước?

“Duyệt Duyệt, không có tuyệt đối trong thế giới này! Tuyệt đối đúng, tuyệt đối sai!” Bên cạnh, Giang Minh buồn cười hừ hừ, thân mình nằm ngửa ra sau. “Ba năm trước, tôi và chị gặp nhau thật sự là ngẫu nhiên, mẹ tôi vì bị lão nhân đuổi đi, trở nên nghiện rượu, điều này cũng là sự thật, chỉ là, chúng tôi biết thế nào cũng sẽ nắm bắt được cơ hội, giống như sau khi chị biết tôi là con trai độc nhất của ông ấy, muốn lợi dụng tôi để báo thù, chúng tôi đã biết chị và Đường Diệc Diễm có khúc mắc, chỉ biết chờ cơ hội tới!”

Đường Diệc Diễm! Lòng tôi run lên, ngây người nhìn hắn, bất khả tư nghị, hắn... ngay từ đầu đã biết kế hoạch của tôi, vậy mà còn giả vờ cùng tôi đứng về một phía, đều là bởi vì, bởi vì tôi có quan hệ với Đường Diệc Diễm?

Ba năm trước đây, ngay từ đầu, mục tiêu của họ chính là Đường Diệc Diễm, là Đường thị!

Hóa ra, tôi mới là quân cờ, mới là quân cờ đích thực, Giang lão gia tử dùng tôi để tôi luyện Giang Minh, Lí Hồng dùng tôi để đả kích Đường thị!

“Duyệt Duyệt, cô rất thông minh, tôi biết cô đã đoán được tất cả!” Lí Hồng nhìn bộ dáng khiếp sợ của tôi, ra vẻ thông cảm lắc đầu. “Có đôi khi, người càng thông minh lại càng dễ bị tổn thương vì thông minh đặt

lầm chỗ. Trước kia, tôi trong quá trình xúc tiến, tôi đã mắc sai lầm, để Giang lão nhân bắt được nhược điểm, tôi cũng từng cho rằng tôi không có cách nào đứng lên, cho đến khi tôi gặp cô, một người phụ nữ một lòng muốn báo thù, càng buồn cười là, hoàng thái tử của tập đoàn Đường thị lại lưu luyến si mê cô đến vậy. Tôi biết đây là cơ hội trời cho, là cơ hội để tôi đồng thời có thể có được hai đại tập đoàn!” Trong mắt Lí Hồng lóe ra ánh sáng khác thường, khuôn mặt vạm vỡ, mang theo một loại phấn khởi quý dị. “Diệp Sương Phi, cô muốn lợi dụng tập đoàn Giang Nguyên để trả thù Đường Tỉ Lễ, tôi đương nhiên cũng có thể lợi dụng cô ồ ồ đã kích Đường Diệc Diễm, bởi vì hần mới là mạch máu của Đường thị!”

“Cho nên... sau khi tôi và con trai của bà đã thân thiết, bà đã cùng với Giang Minh diễn trò trước mặt tôi, để tôi thấy cuộc sống quần bách chặt vật của các người, rồi làm như vô tình hé lộ thân thế của Giang Minh, kẻ tự cho là thông minh tôi đây sẽ nghĩ đến cách lợi dụng thế lực của tập đoàn Giang Nguyên để hoàn thành việc trả thù, mà trước tiên, tôi buộc phải dùng bất cứ thủ đoạn bỉ ổi nào để giúp Giang Minh trở lại Giang gia!” Tôi tiếp lời Lí Hồng, tính toán của bà ta quả nhiên không sai sót. Đáng tiếc, bà ta cũng chỉ là một công cụ, một công cụ Giang lão gia tử dùng để bồi dưỡng một công cụ kế thừa lãnh huyết khác, bà ta thật sự nghĩ rằng mình đã chiếm được tất cả sao?

“Nếu vậy, các người có biết, toan tính trong lòng mỗi người chúng ta, của bà, của tôi, của Giang Minh, đều bị Giang lão gia tử nắm bắt hay không? Mặc kệ Lí Hồng bà đã làm cái gì, ông ấy đều biết, thậm chí, cái chết của chị có lẽ ông ấy cũng biết. Giang Minh là người thừa kế duy nhất của ông ấy, ông ấy chỉ là tôi luyện hần mà thôi!” Bà ta nghĩ có thể dùng sức của mình để lật đổ ông ấy ư?

“Ông ta...” Trên mặt Lí Hồng hiện lên một tia kinh ngạc, thân mình cứng đờ, rốt cuộc cũng không nhin được. “Tôi luyện? Ông ta gọi cái gì là tôi luyện? Chính là không lưu chút tình nào đuổi mẹ con tôi ra khỏi Giang gia, để chúng tôi lưu lạc đầu đường, bị người ta khi dễ?” Bà ta khinh thường hừ lạnh. “Ông ta luôn tự cho là đúng!”

“Nếu không, bà cho rằng Giang Minh có thể dễ dàng lên làm tổng tài của tập đoàn Giang Nguyên như vậy sao, thậm chí, để cho các người uy hiếp đến Đường thị?” Rốt cuộc, họ đã dùng cách gì để thôn tóm Đường thị mà Lí Hồng có thể tự tin như vậy, nhất định là nắm chắc thắng lợi!

Nghe xong lời nói của tôi, trên mặt Lí Hồng tất cả đều là khó xử, tay đặt trên bàn nắm lại, Giang Minh cũng không nói, đầu ngón tay nhẹ nhàng xoa cằm.

“Lí Hồng, bà cũng luôn tự cho là đúng, tất cả chúng ta đều là quân cờ của người khác!”

“Tôi không phải, mọi thứ đều bị tôi nắm trong lòng bàn tay!” Mặt Lí Hồng tái nhợt, vạm vỡ, ghê da bởi vì thân mình bà ta đang run run mà khẽ rung, cho thấy sự thiếu kiên nhẫn của bà ta. Sau đó không khí nhanh chóng trầm xuống. Nghĩ rằng mình ở phía sau màn khổng chế tất cả, mà giờ lại kinh ngạc phát hiện, mình chẳng qua cũng chỉ là công cụ để người khác sử dụng bồi dưỡng công cụ kế thừa, tôi nghĩ, chúng tôi quá mức giống nhau, giống nhau tự cho là đúng, cho nên căn bản không có khả năng lý giải được hành động của Giang lão gia tử, cả đời cũng lý giải không được, bức người mình coi trọng biến thành người thù hận, tổn thương chính mình?

Nhưng giờ đây, tôi lại có thể thấy rõ thêm một chút, nếu một người ngay cả người thân của mình, ngay cả phá hỏng cơ đồ của người đó cũng không thiết, còn thứ gì có thể ràng buộc hần đây? Hần không chịu uy hiếp bởi điều gì, con người một khi sợ hãi mất đi gì đó sẽ trở nên yếu đuối, như vậy, nếu hần không có chỗ nào cố kỵ, có phải sẽ trở nên vô địch hay không? Không có khuyết điểm, không có uy hiếp, sẽ vô địch ?

Thật vậy sao, Giang Minh trở nên tâm ngoan thủ lạt, mỗi một bước đều tính kế!

“Mặc kệ thế nào, tổng tài của tập đoàn Giang Nguyên hiện nay là tôi, cho dù lời chị nói là sự thật, mục tiêu của tôi và lão nhân đó đều giống nhau, hủy diệt Đường thị. Cho tới bây giờ, một núi không thể dung hai hổ, có lẽ một khắc trước chúng ta vẫn còn hợp tác, giây tiếp theo, chúng ta có thể biến thành người chết ta sống!” Rốt cuộc, Giang Minh vẫn trầm mặc không nói đã chịu mở miệng, hần nghiêng người nhìn tôi. “Duyệt Duyệt, chị muốn biết Đường Diệc Diễm thân yêu của chị đã dùng cách gì để có Đường thị không?”

20. Chương 27 + 28

Chương 27 – Thỏa Hiệp

Tôi đương nhiên muốn biết, nhưng tôi không thể biểu hiện ra bên ngoài, đành làm ra vẻ trấn tĩnh tựa lưng vào sô pha, thong dong nói: “Không cần tôi phải hỏi, cậu cũng sẽ nói cho tôi biết, không phải sao? Không nói ra, cậu làm sao có thể uy hiếp đến tôi đây?” Hắn để tôi gặp Lí Hồng, để tôi biết toàn bộ âm mưu, không phải là vì hắn cam đoan tôi sẽ ở lại bên người hắn hay sao? Hắn và mẹ của hắn đã sớm dự mưu, chờ cơ hội, rồi cuộc cũng đợi được đến lúc Đường Diệc Diễm vỗ lấy Đường Triết Lý.

“Duyệt Duyệt, có đôi khi, chị thật sự bình tĩnh làm cho người ta đau lòng!” Giang Minh tự giấu hừ một tiếng. “Chị không cần làm bộ như vậy, tôi cũng sẽ nói cho chị biết. Giống như chị đã nói, tất cả đều là vì khiến cho chị có thể ở lại bên tôi!” Trong ánh mắt Giang Minh nhìn tôi tất cả đều là bất đắc dĩ còn có... nhu tình?

Tôi khép mắt lại, nhắc nhở chính mình, đây không phải tình yêu, chỉ biết giữ lấy, đoạt lại!

“Nếu muốn Đường Triết Lý sụp đổ, như vậy nhất định phải thu nhỏ quyền lợi của hắn ở Đường thị. Đường Diệc Diễm đã lợi dụng chức vụ hiện tại của hắn, tiến cử các nhà đầu tư bên ngoài, đem cổ phần của Đường thị vốn dĩ đã được khổng lồ mở rộng ra, khiến cho cổ phần và quyền hành của các cổ đông thu hẹp lại. Nói đơn giản, hắn chính là để cho người khác đến chia xẻ ‘giang sơn Đường thị’, dẫn sói vào nhà!”

Thân mình tôi run lên, trong đầu hiện lên câu nói trước đây của Đường Diệc Diễm “lương bại câu thương”?

Sao anh lại ngốc như vậy! Xúc động đến thế chỉ vì muốn lật đổ Đường Triết Lý, bảo vệ sự an toàn của tôi?

“Mà tất cả những điều này, Đường Diệc Diễm xúc động, quyết tuyệt như vậy, không phải đều là bởi vì cô sao? Diệp tiểu thư!” Lí Hồng nhíu mày, cầm cây bút lên, di di trên mặt bàn. “Ngay cả con trai của tôi... Tiểu Phi, cô thật sự là thần thông quảng đại!”

Tôi ngồi im, không nói gì. Mi mắt hạ xuống, bởi vì tôi, vẫn là bởi vì tôi. Cho đến cuối cùng, tôi vẫn trở thành sự trói buộc của Đường Diệc Diễm, là gánh nặng của anh. Tôi tự giấu cười cười, dờ dẩn lắc đầu, ngốc, thật là khờ quá!

“Đại hàn điện tử hiện tại đang nắm giữ 20% cổ phần của Đường thị, có khả năng nắm quyền khổng lồ. Chỉ cần ông ta liên hợp với một cổ đông nữa của Đường thị, hoặc là mua thêm được cổ phần của Đường thị là có thể dễ dàng đập Đường Diệc Diễm xuống đài. Hoặc là, Đường thị sẽ đổi chủ, sửa thành họ Giang!”

Tôi trừng lớn mắt. Giang? Chẳng lẽ?

“Không sai, Đại hàn điện tử Phác Tín Dũng quả thật là ‘minh hữu’ của tôi. Lần này ông ta thịnh tình tương trợ chính là kế hoạch chúng tôi đã dự mưu từ lâu, kế hoạch thôn tính Đường thị!” Nhìn thấu sự suy đoán trong mắt tôi, Giang Minh chủ động đưa ra lời giải thích, thong dong cười.

Tôi hừ lạnh. Không tệ, thật là càng ngày càng phấn khích, thấy hết âm mưu này đến âm mưu khác xuất hiện sau lưng, còn cả những tâm địa đang cất giấu bao nhiêu toan tính.

“Vậy thì sao còn chưa ra tay đi?” Không phải đều lên kế hoạch ổn thỏa lắm rồi sao? Biến tôi thành một quân cờ, khiến cho Đường Diệc Diễm phải lao xuống vực, anh cũng đã trúng kế, sao hắn còn chưa ra tay?

Trên mặt Giang Minh hiện lên một tia bất đắc dĩ, hắn lắc đầu. “Tiếc là, lại vì một chữ ‘tình’. Đường tổng thần thông quảng đại của chị không biết đã dùng thủ đoạn gì, mà khiến cho Phác Mĩ Thiện mê mẩn đến nỗi thần hồn điên đảo. Phác Tín Dũng vốn dĩ sủng ái cô con gái duy nhất có tiếng, thậm chí, có thể vì của hạnh phúc của con gái yêu mà từ bỏ kế hoạch lâu năm, bỏ luôn cả nguồn lợi khổng lồ lẽ ra có thể thu vào. Yêu, thật đúng là rất lợi hại, không phải sao?” Nói xong, hắn có chút đắm chiêu nhìn tôi, chưa xót cười.

“Tại sao cậu lại nói hết cho tôi biết, không sợ tôi sẽ nói cho Đường Diệc Diễm sao?” Hắn không phải kẻ ngốc, trái tim của tôi vẫn luôn hướng về Đường Diệc Diễm, tôi nhất định sẽ nói cho anh.

“Diệp Tương Phi, chị cho là Đường Diệc Diễm ngu ngốc sao? Nếu không phải hấn đã cảm thấy được điều gì, hấn rõ ràng yêu chị yêu phải chết, còn mạo hiểm nguy cơ sẽ mất chị mà đi kết hôn với người phụ nữ khác chắc? Trong mắt hấn cho tới bây giờ cũng chỉ nhìn mỗi mình chị, vậy mà lại có ý định đi tiếp cận người phụ nữ khác ư? Làm tất cả những việc này, nếu không phải bởi vì hấn đã phát hiện ra điều gì, thì hấn chính là ngu ngốc!”

Không sai, Đường Diệc Diễm nhất định đã phát hiện ra cái gì đó, âm mưu của bọn họ, nhưng lại không có cách nào quay đầu, kẻ bất đắc dĩ duy nhất đó là phương pháp cuối cùng.

Chữ “tình” thật sự là hại người, làm cho người ta phải tính kế, đoạt lấy, không từ thủ đoạn, thậm chí là vì tình yêu của bản thân mình mà vô tình đi thương tổn người khác! Tôi nên cảm động vì mối tình thâm thiết Đường Diệc Diễm dành cho tôi sao?

Hấn nói đúng, tất cả những gì anh ấy đang làm bây giờ đều là vì tôi, nhưng hấn hiểu được sao? Tôi đã khiến cho anh đánh mất chính mình, anh ở giữa vòng lốc xoáy của dục vọng và quyền thế càng không ngừng lún sâu. Nếu là ba năm trước, anh có thể không chút để ý mà mang tôi rời khỏi đây. Nhưng hiện tại, anh sẽ không, anh muốn dùng mọi thủ đoạn để bảo trụ “giang sơn” của mình, bảo trụ Đường thị.

Giữa tôi và cái “giang sơn” ấy, anh đã lựa chọn. Anh không bao giờ còn là chàng trai vì tôi mà quỳ xuống, mang tôi bỏ trốn đi thật xa. Trong lòng anh nếu như vẫn còn nỗi băn khoăn gì đó, thì hấn là quyền thế.

Như Đường Triết Lý mong muốn, hư vinh tâm muốn được bành trướng của anh đã khiến anh trở nên liều lĩnh. Ông ta nói đúng, Đường Diệc Diễm của hiện tại xác thực có thể làm cho ông ta yên tâm “công thành lui thân”.

Xem ra, những người có thể toàn thân trở ra một cách hoàn hảo chính là Đường Triết Lý và Giang lão gia tử. Hai người đó mới là kẻ chiến thắng.

Bọn họ đã muốn lui về phía sau bức màn, thích ý nhìn trận tranh đấu này. Tận mắt chứng kiến người mà bọn họ đích thân bồi dưỡng đấu đá lẫn nhau! Tại cái xã hội nhọc nhem cường thực này, kẻ phải đau khổ giãy dụa vẫn là chúng tôi!

Thật sự là buồn cười!

“Giang Minh, Đường Diệc Diễm đã bị cậu nắm trong tay. Nếu tôi đoán không lầm, cậu cũng là thông qua Phác Tín Dũng mới nắm giữ được cổ phần của Đường thị đi, cho dù không có Phác Tín Dũng cậu vẫn hoàn toàn có thể uy hiếp đến Đường thị, chẳng qua là vấn đề thời gian mà thôi. Đây là lợi thế mà cậu chặt chẽ nắm trong tay, lợi thế cậu có thể dùng để uy hiếp tôi. Chỉ có điều... cậu cảm thấy tôi còn có giá trị lợi dụng sao? Dùng tôi để đả kích Đường Diệc Diễm?” Tôi quay đầu nhìn hấn, cười khổ. “Anh ấy cho dù có yêu tôi giống như cậu nói, nhưng đến cuối cùng, anh ấy vẫn lựa chọn sự nghiệp, cậu cho rằng anh ấy còn có thể vì tôi mà từ bỏ Đường thị hay sao? Tôi đối với cậu mà nói, còn có giá trị lợi dụng?”

“Duyệt Duyệt, ngày nào chị vẫn còn tồn tại thì vĩnh viễn vẫn là nhược điểm của Đường Diệc Diễm. Chị không cần phải làm tổn hại địa vị của mình trong lòng hấn. Còn tôi, quả thực đã muốn thành công một nửa, dùng lý do này để lưu lại chị, chính là muốn chị công bằng một chút, ở lại bên cạnh tôi, chị cũng thử nhìn tôi xem. Trước kia, chị cũng xem nhẹ Đường Diệc Diễm giống như tôi bây giờ, hấn cường bức lưu giữ chị lại bên người, mà nay, chị không phải cũng yêu hấn rồi sao!” Giang Minh nắm lấy bả vai tôi, nhìn tôi, ánh mắt vội vàng lưu chuyển.

“Chúng ta từng cùng nhau ở một chỗ suốt ba năm, thậm chí so với thời gian chị ở cùng hấn còn lâu hơn. Những gì Đường Diệc Diễm làm cho chị, tôi cũng có thể làm được, tại sao, chị không chịu thử nhìn nhận tôi?” Cuối cùng, Giang Minh tăng thêm âm lượng, gần như biến thành van xin. Trong ánh sáng mờ ảo, tôi có thể cảm nhận được trái tim đang đau đớn, thương tâm kia.

Lí Hồng đứng lên, hồ hững đi vào cùng thư phòng kế bên. Bà ấy hấn là không muốn nhìn thấy bộ dạng yếu ớt của con trai, không đành lòng nhưng lại vô lực ngăn cản.

Tôi vẫn để mặc hấn nắm chặt hai đầu vai, không nói gì, khép mắt lại. Tội gì đâu phải vậy? Giang Minh, tôi sẽ không quên những ngày tháng chúng ta đồng cam cộng khổ. Cho dù khi đó mẹ con cậu đã có âm mưu khác, nhưng ba năm chung sống, rõ ràng là không thể dễ dàng xóa sạch. Chỉ là tình yêu không phải dùng

thời gian dài ngắn để cân nhắc, trái tim tôi đã bị chiếm cứ, không thể nào dung nạp người khác. Tôi thà rằng phải đối mặt với âm mưu của cậu, cũng không có cách nào nhìn thẳng vào nhu tình cậu dành cho tôi. Như vậy, tôi sẽ trở nên ngoan độc, ngoan độc đối phó với cậu, biến thành kẻ địch của cậu!

“Giang Minh, khi cậu yêu cầu tôi làm như vậy, sao cậu không thử nhìn người bên cạnh cậu xem!” Còn có một người rất tốt, rất đáng để cậu quý trọng!

“Đừng lấy Qua Nhan ra làm cái cớ!” Giang Minh kích động, rống giận bên tai tôi. “Diệp Sương Phi, nếu như nhiều năm trước Đường Diệc Diễm giam cầm chị bên người có thể khiến chị khuất phục, vậy thì bây giờ tôi cũng có thể không để ý bất cứ điều gì mà làm như thế!”

Tôi trừng lớn mắt, nhìn Giang Minh đang xúc động, biết là không nên chọc giận hắn, nhưng tôi muốn hắn hiểu được, muốn hắn bỏ cuộc. “Có lẽ ngay từ đầu là khuất phục, nhưng sau đó chính là yêu. Cậu hận hắn như vậy, lại muốn bắt chước hắn hay sao?”

“Diệp Sương Phi!” Giang Minh quả nhiên đã hết kiên nhẫn với sự đùa cợt của tôi, thân mình khẽ động, nghiêng rằng nghiêng lợi. “Chị đang ép tôi làm khó chị hay sao?”

“Nếu cậu làm như vậy, tôi cam đoan ngày mai cậu sẽ đối mặt với một khối thi thể lạnh lẽo!” Hắn uy hiếp làm cho trái tim tôi run lên, không cam lòng yếu thế, quay ra phản kích.

“Lấy cái chết để bức tôi phải không? Yên tâm, tôi còn khinh thường dùng thủ đoạn ti bỉ như vậy. Có điều, sớm hay muộn chị cũng phải cam tâm tình nguyện ở lại bên tôi!” Giang Minh khinh thường hừ lạnh, buông tôi ra, đứng lên. Bóng hắn cao lớn gắn trên đầu tôi. “Hơn nữa, ngày nào đó sẽ không lâu nữa đâu!”

Giang Minh! Tôi ngẩng đầu, lo lắng theo dõi vẻ mặt của hắn.

“Nếu chị còn để ý đến Đường Diệc Diễm, tốt nhất là ngoan ngoãn ở lại chỗ này, như vậy, có lẽ thời gian hắn thất bại sẽ chậm lại. Không biết chừng kẻ bắt tài như hắn còn có cơ hội phản kích?”

“Giang Minh, vì tôi, để cho Đường Diệc Diễm có cơ hội thở dốc, đáng giá sao?” Giữ tôi lại bên người, không thể nghi ngờ là một quả bom hẹn giờ, tôi có thể mật báo cho anh bất cứ lúc nào, tùy thời có thể đẩy hắn lâm vào vạn kiếp bất phục, tất cả những điều này đáng giá sao?

“Duyệt Duyệt, tôi tính toán tất cả, lại không nghĩ rằng bản thân mình sẽ không thể kìm lòng mà yêu chị. Tôi muốn, tuyệt sẽ không buông tay!”

Tôi trừng lớn mắt, nỗi chua xót trong lòng không ngừng lan tràn. Có một người đã từng nói với tôi như vậy, nhưng anh đã phải trả giá bằng cả mạng sống! Còn cậu, lại muốn dùng cái gì để đặt cược đây? Tôi có tài đức gì mà có thể khiến cho nhiều đàn ông phải đau khổ dây dưa, vây quanh tôi, thề sống chết tranh đấu như vậy.

Cả đời này tôi muốn bình tĩnh, có lẽ, chỉ có lúc chết mới có thể thực hiện được!

Chương 28 – Ngoài ý muốn

“Chị Duyệt Duyệt !” Lúc Qua Nhan tới, tôi vẫn còn ngồi trên ghế trúc ở hoa viên, ngắm người. Tôi đã thỏa hiệp, ở lại nhà Giang Minh, hưởng chi... vì Đường Diệc Diễm mà tranh thủ một chút thời gian, may ra còn có cơ hội giành chiến thắng.

“Qua Nhan!” Tôi cười gượng, sao con bé lại đến đây? Giang Minh gọi đến sao? Nếu không được hắn đồng ý, nha đầu này tuyệt đối tìm không thấy nơi này, một nơi ngay cả Đường Diệc Diễm cũng không thể động đến, tôi hoàn toàn tin tưởng, giờ đây Giang Minh quả thực có năng lực khiến Đường Diệc Diễm không tìm được tôi, hơn nữa, lúc này anh đang trong tình trạng ốc không mang nổi mình ốc, làm sao có thể lo cho tôi được đây?

“Chị Duyệt Duyệt , sao chị gầy nhiều như vậy?” Qua Nhan ngồi xuống cạnh tôi, nhìn khuôn mặt tiêu tụy của tôi, con bé đau lòng nhíu mi, nắm chặt lấy tay tôi.

Tôi cười nhẹ nhõm, vuốt ve hàng lông mày đang nhíu lại kia. “Nha đầu ngốc, là do em nghĩ nhiều thôi, nơi này rất tốt!” Qua Nhan à, em phải đứng ngoài vòng hỗn loạn này, tuyệt đối không nên bị liên lụy vào!

“Anh Minh nói chị rất nhớ em... Chị Duyệt Duyệt, không phải chị đang ở bên Đường Diệc Diễm sao? Tại sao lại tới đây? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì rồi, dì Lí sao lại...” Qua Nhan khấn trương nhìn tôi, mắt mở to, tràn đầy khẩn cầu, sự hoang mang khiến con bé trở nên bối rối. Nhất định là con bé đã gặp Lí Hồng, quả nhiên họ cũng gạt Qua Nhan. Như vậy cũng tốt, ít nhất, chúng tôi đều là vì muốn bảo hộ con bé, che chở công chúa của chúng tôi.

“Qua Nhan, mặc kệ đã xảy ra chuyện gì, Giang Minh đều là vì muốn cho em có cuộc sống tốt nhất, không bị người khác bắt nạt như trước đây! Về phần Đường Diệc Diễm... Bây giờ anh ta muốn kết hôn với người phụ nữ khác, cho nên chị đã rời khỏi!” Tôi trấn an con bé, cố ý nhẹ nhàng băng quơ.

Qua Nhan không dám tin nhìn chằm chằm tôi. “Đường Diệc Diễm anh ta... Tại sao lại như vậy, không phải hai người rất yêu nhau sao? Sao lại biến thành như vậy?”

“Qua Nhan, có đôi khi, tình yêu rất mong manh!” Tôi chưa xót thở dài, trong lòng dâng lên một trận đau đớn, không phải cứ yêu nhau là nhất định có thể ở cùng một chỗ, có quá nhiều cố kỵ, quá nhiều chướng ngại, chỉ cần ở trên thế gian nhiều ngày, không thể nào tùy ý được!

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, chị Duyệt Duyệt, chị nói cho em biết đi, mọi chuyện là thế? Anh Giang Minh, chị, ngay cả dì Lí cũng ‘chết đi sống lại’, mọi người rốt cuộc đang gạt em chuyện gì, em cũng là người một người cơ mà, mọi người có hiểu được cảm xúc của em hay không?” Qua Nhan liên tục lắc đầu, cảm xúc bắt đầu kích động. “Em không phải trẻ con, em không thể làm bộ như cái gì cũng không biết!”

Con bé nắm lấy tay tôi, nước mắt trong suốt, toàn bộ sự uất ức và bàng hoàng hiện lên trong đó.

Tôi ôm con bé, cảm nhận được những cơn run nhẹ, nghẹn ngào. “Qua Nhan!”

Cuộc sống còn có nhiều điều ngoài ý muốn, không nằm trong tính toán của em, mọi thứ sẽ không bao giờ giống như trong kế hoạch, số phận sẽ luôn nảy sinh những vấn đề khác, như Giang Minh trong tranh đấu lại lỗ yêu tôi, như Qua Nhan, một bé gái mồ côi xâm nhập cuộc sống của mẹ con họ, tất cả đều không có trong kế hoạch của họ, nhưng nó vẫn tồn tại.

“Qua Nhan, tin chị được không? Tất cả đều không liên quan đến em, đây chỉ là tranh đấu của bọn họ, em đương nhiên là người trong nhà, Giang Minh vẫn là người thân của em, thậm chí còn tốt hơn so với chị, hiểu không?”

Qua Nhan ngẩng đầu, hoảng hốt nhìn tôi, thì thào: “Người thân? Người thân?... Vĩnh viễn cũng không thể là người yêu đúng không?” Con bé bỗng buồn bã cười, bất đắc dĩ, nước mắt rơi xuống, nhưng đáng vẻ lại vô cùng bình tĩnh.

Trái tim bỗng thấy đau đớn, tôi không nói gì, hạ mí mắt xuống, cầm chặt lấy tay con bé. Qua Nhan nói đúng, Giang Minh vĩnh viễn sẽ không yêu con bé, trước kia tôi đều lừa mình dối người, tràn đầy lòng tin nghĩ rằng có lẽ hắn sẽ từ từ cảm nhận được, nhưng không, không có khả năng!

“Nhưng vị trí của em ở trong lòng Giang Minh là hết sức quan trọng!” Hắn vẫn luôn tỉ mỉ che chở cô em gái nhỏ, đối chọi với cuộc sống khó khăn.

“Nếu vậy, em nên buồn bã hay là cảm thấy may mắn với kết cục đó? May mắn là em vĩnh viễn chiếm một vị trí trong lòng anh Minh? May mắn là em yêu một người con trai vĩnh viễn chỉ coi em như em gái, giữa chúng em không thể có tình yêu?” Qua Nhan chưa xót lắc đầu, nhìn tôi, trong mắt là sự thâm trầm tôi chưa từng thấy bao giờ. Từ khi nào, tiểu nha đầu trong lòng tôi cũng đã có biểu tình nghiêm trọng như vậy, giống như toàn bộ sự đau thương trên thế giới này đều bám trên người con bé, bất lực, bị thương, đau khổ!

“Qua Nhan, bọn chị cũng không muốn em bị tổn thương, chị Duyệt Duyệt nhất định sẽ bảo vệ em, cho đến khi em tìm được hạnh phúc của mình!” Qua Nhan, chị vẫn luôn coi em là em gái, em cũng là công chúa trong lòng chị. Ba năm trước, lần đầu tiên nhìn thấy cô gái bé nhỏ dùng thân mình gầy yếu quật cường giúp Giang Minh cầu xin tôi giúp đỡ, thì trong lòng chị, em vĩnh viễn là công chúa. Chị sẽ dùng sinh mệnh để che chở cô công chúa ấy, cho nên, chị nhất định sẽ không để em bị tổn thương!

“Chị Duyệt Duyệt, trong lòng em, chị vĩnh viễn là chị gái của em, chị đau, em cũng sẽ đau, em không thể không nhận ra sự mệt mỏi của chị, tóm lại, em cũng sẽ ở bên cạnh chị, bảo vệ chị! Mặc kệ là ai, cũng không được phép thương tổn chị!” Qua Nhan lau nước mắt, cười khổ, thể hiện sự đau lòng.

Qua Nhan, tôi cảm động ôm chặt con bé.

Qua Nhan, em nhất định phải hạnh phúc!

oOo

Từ sau khi Qua Nhan tới đây sống cùng, tôi cũng vui lên không ít. Tiểu nha đầu này luôn dùng trăm phương nghìn kế làm tôi vui vẻ, nhìn nụ cười của con bé, tâm tình dường như cũng không quá nặng nề, may là trên thế giới này còn có chuyện có thể an ủi tôi. Từ ngày đó, Giang Minh không thấy xuất hiện nữa, Lí Hồng cũng không thấy bóng dáng đâu. Vậy cũng tốt, giữa chúng tôi đột ngột xảy ra mâu thuẫn, mỗi lần gặp nhau đều như giương cung bạt kiếm, khi nào thì đã biến thành kẻ thù rồi? Khi nào thì trở nên xa cách như thế? Tóm lại, hẳn không xuất hiện, tôi ngược lại càng vui vẻ!

“Chị Duyệt Duyệt, hôm nay chúng ta làm vằn thắn ăn đi?” Qua Nhan tràn đầy hứng khởi, mặc tạp dề vào, đặt thịt lên bàn, tôi buông điều khiển từ xa trong tay, đi tới bàn ăn.

Đến gần, mùi thịt gay mũi cùng với trứng đột nhiên chui vào mũi, dạ dày tôi gần như ngay lập tức nôn nao. Tôi vội che miệng lại, nhanh chóng chạy về phía toilet, cố gắng nôn ra, cho đến khi nôn hết dịch vị trong dạ dày mới ngừng lại.

Tôi từ từ nâng cơ thể vừa đổ sụp của mình dậy, dựa vào tường thở dốc, trong lòng vẫn thấy khó chịu, cảm giác này quá quen thuộc...

Tôi nhú mi, nhìn khuôn mặt tái nhợt trong gương, bỗng nhiên nghĩ đến... Giật mình!

Chẳng lẽ...

Cảm giác này, chẳng lẽ tôi...

“Chị Duyệt Duyệt, chị không sao chứ?” Qua Nhan cũng chạy lại đây, lo lắng nhìn tôi.

Tôi kích động lắc đầu, đảo mắt nhìn ra ngoài cửa, cố bình tĩnh lại. “Không việc gì, có thể là tối hôm qua cảm lạnh, uống thuốc vào là khỏi ngay ấy mà!”

Không thể để những người đó nghi ngờ, bọn họ mà biết chẳng khác nào Giang Minh cũng biết, không thể, tuyệt đối không thể!

“Chị Duyệt Duyệt...” Qua Nhan nghi hoặc nhìn tôi, hoang mang với hành động kỳ quái của tôi, tôi để ngón tay lên môi, ý bảo chớ có lên tiếng, con bé lập tức hiểu được, gật đầu.

“Đi thôi, chúng ta ra ngoài nào!” Tôi hướng nháy mắt, Qua Nhan theo tôi đi ra ngoài.

Tôi bình tĩnh trở lại bàn ăn. “Qua Nhan, em muốn ăn vằn thắn thì bảo cô Lí làm giúp em là được rồi, gần đây thành tích học tập của em sút đi không ít rồi đấy, đến thư phòng đọc sách đi!”

“Dạ!” Qua Nhan nghe lời gật đầu, kéo tay tôi lên lầu.

“Cô Lí, phiền cô rồi, nha đầu này toàn như vậy, rất rắc rối, cháu đi thư phòng với con bé đã!”

“Vâng, tiểu thư!” Cô Lí lặng lẽ gật đầu. Tiểu Linh cũng nhìn tôi từ phía xa, bắt gặp ánh mắt của tôi, cô bé đó vội vàng quay đầu qua một bên.

Tôi mím môi, kéo Qua Nhan lên lầu!

Tôi nhẹ nhàng mở cửa thư phòng, thở dài, nhìn khuôn mặt hoang mang của Qua Nhan, đành mở miệng: “Qua Nhan, ngày mai, lúc em đến trường, giúp chị một việc nhé! Nhớ là không được để bị người ở Giang gia nhìn thấy!” Người tôi có thể tin nhiệm lúc này cũng chỉ có Qua Nhan.

“Xảy ra chuyện gì sao chị?” Qua Nhan cẩn thận hỏi, mày nhăn lại, chần chờ nhìn tôi.

Tôi gật đầu. “Ngày mai, em đến hiệu thuốc, giúp chị mua que thử thai!”

oOo

Tôi lo lắng đi đi lại lại trong phòng, gắt gao cầm que thử thai. Mang thai rồi, tôi thật sự đã mang thai, tôi nhẹ nhàng xoa bụng, nơi này đã có một sinh mệnh nhỏ, của tôi và Diệc Diễm!

Hạnh phúc, nhưng tình hình bây giờ, tôi đang ở chỗ này, không thể che giấu với Giang Minh được bao lâu, một khi hắn biết... Không được, tôi nhất định phải bảo vệ đứa nhỏ, không thể để nỗi đau của ba năm trước tiếp diễn, tôi không thể lại mất một đi lần nữa. Nhưng tôi nên làm cái gì bây giờ? Trở lại bên người Đường Diệp Diễm, để đứa nhỏ thành con ngoài giá thú ư? Tình trạng của anh hiện nay có thể bảo vệ mẹ con tôi sao? Không lẽ để đứa nhỏ phải lớn lên trong hoàn cảnh tranh đấu kia, giống như ba của nó?

Tại sao, sao con lại đến trong hoàn cảnh không thích hợp này?

Tôi ngồi ở mép giường, nhíu mi.

Bây giờ... phải làm thế nào đây?

Mặc kệ ra sao, lần này mẹ nhất định phải bảo vệ con, bất chấp tất cả để bảo vệ con!

“Chị Duyệt Duyệt! ” Bên ngoài vang lên tiếng đập cửa.

Tôi bước tới, mở cửa ra. Qua Nhan nhìn tôi với vẻ mặt ngượng nghịu. “Anh Minh... anh Minh đã đến, bảo em gọi chị xuống dùng cơm!”

Tôi ngần ra, sao Giang Minh lại đến đây, mà còn đột ngột như vậy, chẳng lẽ? Không đâu, chỉ là trùng hợp mà thôi, hắn đến nhất định là có mục đích, Diệp Sương Phi, mày nhất định phải vững vàng bình tĩnh, trước hết cứ suy nghĩ đối sách đã, tuyệt đối không được để Giang Minh nghi ngờ.

Tôi tự nhủ trong lòng, ổn định tinh thần đang bối rối. “Được rồi, Qua Nhan, em xuống trước đi, chị sẽ xuống ngay đây!”

Qua Nhan khẽ gật đầu, lo lắng nhìn tôi, tôi động viên con bé. “Không sao đâu, em cứ xuống trước đi!”

Qua Nhan đi rồi, tôi lập tức đến bàn trang điểm, cầm lấy đồ trang điểm trên bàn, vội vàng lấy một tờ giấy ướt lau mặt, sau đó đánh má hồng, tô son, sau khi nhìn thấy sắc mặt của mình trong gương không còn tái nhợt nữa, mới cảm thấy an toàn mà đứng lên, chú ý đến quần áo. Không sao, Diệp Sương Phi, mày sẽ làm được!

21. Chương 29 + 30 (Hết)

Chương 29 – Gặp Mặt

Tôi vịn vào thành cầu thang, bước từng bước xuống phía dưới. Trong phòng khách đèn bật sáng trưng, thức ăn đã được dọn sẵn trên bàn, mùi hương lan toả khắp bốn phía. Tôi nhíu mày, hương vị nồng đậm khiến cho dạ dày của tôi lại bắt đầu khó chịu, tôi cố nén lại, ngón tay bấm chặt vào thành vịn dần trở nên trắng bệch, lần này phản ứng dường như quá mức mãnh liệt.

Qua Nhan và Giang Minh đang ngồi nói chuyện trên sofa chợt ngẩng đầu nhìn tôi, tôi cố nặn ra một nụ cười, tỏ vẻ trấn tĩnh, nhưng chân đã bắt đầu đi không nổi.

“Duyệt Duyệt, hôm nay khí sắc cũng không tệ nha!” Giang Minh cười cười, biểu tình trên khuôn mặt rõ ràng là trào phúng. Bất đắc dĩ phải ở lại chỗ này, khí sắc của tôi còn có thể tệ hơn?

“Vậy sao? Có thể là tâm tình khá tốt!” Mặc kệ hắn muốn thế nào, tôi sẽ thu lại toàn bộ, không thể để hắn nhận ra sự chột dạ của tôi.

“Tâm tình tốt sao?” Giang Minh nhíu mi, như thể lời nói của tôi châm chọc đến cỡ nào. Tiếng cười nặng nề của hắn tràn ra khỏi lồng ngực, hắn khẽ lắc đầu, một lúc lâu sau, hắn bỗng nheo mắt lại, đánh giá tôi kĩ càng. Ánh mắt kia tựa như muốn nhìn rõ điều gì đang cất giấu trong lòng tôi, tôi bối rối cúi đầu, trốn tránh cái nhìn chăm chú của hắn, lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi.

“Anh Minh, em đói bụng lắm rồi, ăn cơm thôi! Chị Duyệt Duyệt, chúng ta đi!” Qua Nhan giải vây đúng lúc, kéo tay tôi đi đến bàn ăn, xẹt qua Giang Minh, tôi phải hít một hơi thật sâu.

Giang Minh vẫn quái dị nhìn tôi một cái rồi bước theo, tôi vẫn cảm giác được ánh mắt cực nóng của hắn ở ngay phía sau.

Giang Minh ngồi đối diện với chúng tôi, tiếp nhận cơm do người làm bưng lên, trầm mặc không nói.

“Anh Minh, hôm nay tâm trạng anh dường như rất tốt!” Qua Nhan cố gắng tìm một chủ đề, dụng ý muốn đánh vỡ không khí găng co trong phòng.

Giang Minh gấp một ngụm thức ăn đưa tới miệng, thì thào: “Ừm, gần đây công ty phát triển rất thuận lợi!” Giọng hắn đầy thờ ơ, nhưng lại khiến tôi nắm chặt đũa trong tay. Hắn đang ám chỉ điều gì? Kế hoạch thôn tính Đường thị thuận lợi sao? Hắn mất tích vài ngày chắc đều là để đả kích Đường Diệc Diễm đấy mà!

Tôi cúi đầu, nặng nề hít một hơi, không nói gì, áp lực trong lòng làm cho dạ dày của tôi càng thêm khó chịu, chỉ muốn nôn mửa. Không được, trăm ngàn lần không được, tôi cắn môi, cố nén.

“Chị Duyệt Duyệt, món này rất ngon, chị nếm thử xem!” Qua Nhan gấp một ít rau cho tôi, vị thanh đạm lan tràn trong khoang miệng, tạm thời ngăn chặn cảm giác buồn nôn của tôi. Qua Nhan nháy mắt mấy cái mấy cái với tôi, tôi cảm kích nhìn lại.

“Ngày mai có bữa tiệc cắt băng khánh thành, chị cũng đi cùng tôi đi, Duyệt Duyệt!” Giang Minh thản nhiên mở miệng.

Tôi nghi hoặc ngẩng đầu.

“Chị quên rồi sao? Tập đoàn Giang Nguyên và Đường thị hợp tác xây dựng công viên? Ngày mai là lễ cắt băng!” Giọng điệu của Giang Minh tựa như đang nói về thời tiết, rất bình thường.

Hắn rõ ràng biết sẽ làm cho lòng tôi nhấc lên sóng to gió lớn.

Đường thị, có nghĩa là Đường Diệc Diễm cũng sẽ đi. Hắn có ý gì, hắn muốn để Đường Diệc Diễm biết tôi ở đây? Ở lại bên người hắn? Nhìn gương mặt không chút sợ sệt của Giang Minh tôi lại thấy có chút sợ hãi. Hắn cố ý để Đường Diệc Diễm biết, hắn không che giấu? Hắn có đủ năng lực để giam cầm tôi? Cho dù là Đường Diệc Diễm biết tôi đang ở bên người hắn?

Tôi khiếp sợ nhìn Giang Minh, không thể nào bình phục sự rối loạn trong lòng.

“Sáng mai chuyên viên trang điểm sẽ tới đây, buổi lễ được cử hành vào lúc trưa, đúng giờ tôi sẽ đến đón chị!” Giang Minh cố ý không quan tâm tới sự khiếp sợ của tôi, tiếp tục nói. Cuối cùng, hắn còn thêm thắt bổ sung thêm một câu: “Lần này, tôi không hy vọng chị lại vắng mặt đâu. Lần trước, chị đã cho tôi một sự kiện suốt đời khó quên đấy!”

Thân mình tôi run lên, đỡ lấy mép bàn, nhẹ nhàng thở dốc, Giang Minh chậm rãi giương lên khóe miệng, trái tim không chịu nổi lập tức rơi xuống. Giang Minh cậu đã không còn chỗ nào cố kỵ sao? Cậu muốn chính thức tuyên chiến với Đường Diệc Diễm sao? Biến tôi trở thành “chiến thư”?

Qua Nhan đưa tay lại gần, gắt gao nắm lấy bàn tay đang run run của tôi, tiếp thêm sức mạnh cho tôi. Tôi quay đầu nhìn lại, buông xuống mi mắt, lớp vỏ bọc trên mặt rốt cuộc cũng không bao che nổi bộ dáng làm như thoải mái kia nữa.

“Xem ra, tôi vừa mới nhìn lầm rồi, sắc mặt của chị thoát nhìn vẫn là không tốt lắm đâu?” Giọng nói đầy mỉa mai của Giang Minh vang lên, hắn buông đũa, ý cười trên mặt vẫn không đổi, nhìn chằm chằm tôi, nghiền ngẫm.

Tôi nhú mi, cắn chặt môi, khóe miệng nổi lên một ít tơ máu, lan tràn ra xung quanh. Giang Minh, hiện tại, cậu rốt cuộc đang tính toán cái gì!

Tôi chỉ mới mang thai thời kì đầu, không biết tại sao lại phản ứng mãnh liệt như vậy. Trước khi đi, Qua Nhan lén lút nhét vào tay tôi một túi ô mai, còn lo lắng nhìn tôi một cái.

Tôi suy yếu cười cười. Sáng nay, nồm mưa dữ dội đã muốn tra tấn tôi đủ lắm rồi, cả người không có chút sức. Hơn nữa đám nhân viên trang điểm kia lại còn không ngừng ép buộc, lúc Giang Minh lái xe tới đón, tôi đã muốn hoàn toàn không có tinh thần đi tham dự “Hồng môn yến”!

Giang Minh vẫn một thân tây trang giày da, thần thái bay lên đứng phía trước chờ tôi. Vừa thấy tôi bước đến, hẩn nhứ mi. “Sao sắc mặt lại trắng bệch thế kia, đám nhân viên này làm ăn kiểu gì vậy!”

Khuôn mặt suy yếu nhợt nhạt, hơi thở mong manh, tôi xua tay, lạnh lùng nói: “Không phải lỗi của họ, khuôn mặt này có điểm thêm nhiều phần hồng nữa cũng vô dụng!” Tôi tự giấu hừ lạnh, rốt cuộc cũng nhìn thấy nụ cười tự tin của Giang Minh có chút buông lỏng.

“Đừng tưởng rằng như vậy là có thể không cần tới tham dự!” Giang Minh phức tạp nhìn tôi, ánh mắt mâu thuẫn, hẩn cắn răng, thô bạo đẩy tôi vào trong xe. Bên ngoài, Qua Nhan vẫn đang cúi người nhìn chúng tôi, dáng vẻ vô cùng lo lắng.

“Hôm nay cắt băng chị phải đi!” Giang Minh vừa nói vừa phát động xe.

Tôi vô lực tựa lưng vào ghế, quay đầu qua một bên, cho dù là bệnh sắp chết sao? Tôi buồn cười khê động khóe miệng, ánh mắt dờ dẩn nhìn phong cảnh đang chạy như bay ngoài cửa xe, khê nói: “Tôi biết!”

Giang Minh không nói gì, xe vẫn yên lặng chạy.

Nghi thức cắt băng diễn ra ngay tại cửa vào của công viên. Nơi đó đã được dựng sẵn một vũ đài, vừa múa vừa hát, màn khai mạc hết sức long trọng đã hấp dẫn giới truyền thông khắp nơi. Một năm qua, thành phố này đã cử hành không biết bao nhiêu yến hội long trọng, lần này còn là của hai tập đoàn lớn.

Mà hai nhân vật vừa tuyên bố đính hôn, Đường Diệc Diễm cùng vị hôn thê Phác Mĩ Thiện vừa tiến vào, toàn bộ ống kính đều đồng loạt xoay chuyển, cả đám người vây quanh bọn họ, đèn máy ảnh loang loáng chớp nháy, những âm thanh “sát sát” không dứt bên tai. Giang Minh và tôi lạnh lùng đứng ở một góc nhìn.

Cho dù tim như bị đao cắt, tôi cũng vẫn cố tỏ ra trấn tĩnh nắm chặt ly nước trái cây trong tay, nhìn Phác Mĩ Thiện yêu kiều mỉm cười. Cô ấy thực sự rất đẹp, ngũ quan xinh xắn, dáng vẻ tao nhã, nụ cười ôn thuận, như con chim nhỏ nép vào người Đường Diệc Diễm, hoàn mỹ hấp dẫn tất cả ánh mắt ở đây. Có lẽ, cô gái như vậy mới thích hợp với anh, thích hợp làm vợ của Đường tổng tài.

Có người đứng lúc này khen cô ấy xinh đẹp, ý cười trong mắt Phác Mĩ Thiện lại càng thêm sâu. Đường Diễm, tình yêu đang đẹp, không phải sao? Tôi nâng ly nước lên, ngửa đầu uống cạn, nhưng sao lại chưa xót đến vậy!

“Không đau lòng sao?” Giang Minh nhấp một chút rượu, nghiêng đầu nhìn tôi, vẻ mặt trêu tức.

Lại muốn thấy cảnh tôi khóc sao? Tôi buồn cười hừ lạnh: “Rất xứng đôi, không phải sao? Sau này, không phải cậu cũng sẽ cưới một cô gái như thế kia hay sao? Điều này là hiển nhiên với một thân phận tổng tài như cậu, đúng chứ?”

“Diệp Sương Phi, có đôi khi, tôi thật sự rất bội phục sự lãnh huyết của chị. Chị rõ ràng đã biết, còn cố ý nói như vậy!” Giang Minh buồn cười nhẹ nhàng lắc lắc ly rượu, nhếch môi nhìn tôi. Tôi theo tầm mắt của hắn quay đầu lại, Đường Diệc Diễm không biết đã phát hiện ra chúng tôi từ khi nào, ánh mắt xuyên thật mạnh qua đám người kia, nhìn chăm chăm vào tôi, neho mắt lại.

Khoé miệng tôi cứng đờ, bối rối né tầm mắt sang một bên, trong lòng vừa bồn chồn lại vừa kinh hoàng. Như thế nào cũng vô pháp xem nhẹ cái nhìn thoảng qua đầy vội vàng vừa rồi, chỉ mới liếc mắt một cái, cũng đủ cảm giác được Đường Diệc Diễm đang phẫn nộ, còn cả oán hận!

“Xem ra, thật sự chỉ có hắn mới có thể làm cho chị thất thố thôi!”

Tôi không nói gì, xoay người lại, đưa lưng về phía ánh mắt cực nóng kia, tay cầm chiếc ly siết chặt lại, tâm loạn như ma!

“Đường tổng, vị hôn thê thật xinh đẹp!” Cuối cùng, vẫn là tránh cũng không thể tránh, Giang Minh cùng tôi đối mặt với Đường Diệc Diễm và Phác Mĩ Thiện đang đứng chung một chỗ, thật chậm chọc!

Đường Diệc Diễm đứng ngay trước mắt tôi, khuôn mặt không chút thay đổi, vẫn nhìn tôi như vậy, không chút kiêng nể gì nhìn thẳng. Tôi lại vội vàng nắm chặt chiếc ly, không ngừng hoảng hốt.

Tôi trốn tránh ánh nhìn thẳng tắp của anh, co quắp mím môi, nghe giọng nói của Giang Minh truyền đến bên tai. Hiện tại, mỗi một câu của hắn đều giống như đũa cọt. Còn chúng tôi, chính là những quân cờ hắn niết trong tay, lần gặp mặt này vốn dĩ là do hắn an bài, hắn muốn nhìn xem chúng tôi ngờ vực vô căn cứ lẫn nhau, tranh đấu, còn cả oán hận!

“Vị tiểu thư này là... bạn gái của Giang tổng sao?” Giọng nói của Phác Mĩ Thiện cũng hoàn mỹ như vậy, mỉm cười nhìn tôi, thiện ý hỏi, nhưng lại vô tình hỏi trúng vấn đề trí mạng nhất.

“Đương nhiên!” Giang Minh cười khê, thuận thế ôm đầu vai tôi. Sắc mặt Đường Diệc Diễm trầm xuống, ánh mắt âm ngoan thẳng tắp rơi xuống bàn tay Giang Minh đang đặt trên đầu vai tôi, không nói gì, cũng không có động tác.

Tôi lúc này mới âm thầm nhẹ nhàng thở ra, may mắn là anh không có xúc động đến trực tiếp cùng Giang Minh xé rách mặt nạ. Dù sao, hôm nay người của giới truyền thông đến đây đông như vậy, chỉ cần một tin tức bất lợi, cổ phiếu của Đường thị nhất định sẽ bị rớt xuống. Tôi nghĩ, Đường Diệc Diễm cũng hiểu được điều này.

Tôi nhìn anh, khó chịu nhắm mắt lại, không muốn tiếp tục để ý tới lí do thoái thác Giang Minh nữa. Hắn và Phác Mĩ Thiện trò chuyện, nhưng sao lại nghe chói tai đến vậy.

“Anh nói có phải không, Diệc Diễm!” Không biết Phác Mĩ Thiện nói gì đó, ngẩng đầu lên hỏi ý kiến Đường Diệc Diễm, lại phát hiện vị hôn phu nộ khí đằng đằng nhìn cái gì, theo tầm mắt của anh nhìn về phía tôi. Hàng mi thanh tú của Phác Mĩ Thiện hoang mang nhíu lại, nhìn tôi. Lòng tôi lại lo lắng không yên, Đường Diệc Diễm dừng nhìn nữa, nếu như anh cũng hiểu được thì đừng nhìn em như vậy!

“Đường tổng, Giang tổng!” Ngay lúc mùi thuốc súng trong không khí sắp ngưng tụ thiêu đốt, người chủ trì bỗng nhiên xuất hiện, nhưng thật ra lại vô tình giải vây ọi người.

“Nghỉ thức sắp bắt đầu, hai vị chuẩn bị một chút để lên đài cắt băng thôi!” Người chủ trì nói thật cẩn thận, rõ ràng cảm giác được chúng tôi đang giương cung bạt kiếm.

Đường Diệc Diễm liếc tôi một cái, rồi xoay người đi theo ông ta, Giang Minh cũng buông đầu vai tôi ra, đi theo, chỉ để lại Phác Mĩ Thiện và tôi xấu hổ đối diện.

“Ngượng ngùng, Phác Tiểu Thư, tôi có chút việc, thất bồi một chút !” Không để Phác Mĩ Thiện trả lời, tôi cũng nhanh chóng rời đi.

Chương 30 – Lựa Chọn

Tôi chạy một hơi tới sân sau, dựa vào tường thở dốc, đỡ lấy trán. Một trận hỗn chiến đang xảy ra vào lúc này, bỗng nhiên có đứa nhỏ, Giang Minh lại bức bách, Đường Diệc Diễm hai mặt đều phải chống lại kẻ địch, làm thế nào mới có thể thoát khỏi sự hỗn loạn này đây?

Tôi vô tình quay đầu lại, xa xa, hai bóng người đang dây dưa làm tôi đứng thẳng lên, Đường Tỉ Lễ , còn cả cô giáo?

Sao họ lại ở đây, còn đi cùng nhau đường hoàng như vậy. Đường Tỉ Lễ công khai dắt người tình của mình đến chỗ này? Hôm nay, dường như tất cả mọi người đều bất thường?

Không biết họ đang nói gì, nhưng khuôn mặt cô giáo đầy ưu thương, dựa vào cổ áo Đường Tỉ Lễ, Đường Tỉ Lễ ôm cô, trên mặt là nhu tình tôi chưa bao giờ thấy.

Hóa ra, tình yêu đối với mỗi người đều giống nhau. Cho dù ác độc, giỏi về toán tính, một khi đã gặp được tình yêu thật sự, đều phải quăng mũ cởi giáp.

Đường Tỉ Lễ, tôi có thể cho rằng điều này là sự trừng phạt dành cho ông sao, để ông yêu cô giáo, yêu dì của người mà mình tự tay giết hại, bây giờ, ông có chút hối hận nào không? Ông có bị lương tâm khiển trách hay không?

Tôi vịn chặt góc tường, nhìn họ chăm chăm. Đường Tử lễ, dù ông hối hận thì cũng muộn rồi, ông đã không có đường lui. Trong người đột nhiên dâng lên một cỗ ghê tởm, khó chịu và buồn nôn, tôi khấn cấp lực túi xách tìm gói ô mai, lấy ra bỏ vào miệng, ngăn chặn cơn khó chịu lại.

Tôi nhú mi, dựa vào tường hít thở. Hiện tại, giải quyết vấn đề này mới là quan trọng, không thể để Giang Minh phát hiện, nhưng trở lại bên người Đường Diệc Diễm, sẽ chỉ khiến anh lâm vào cục diện bế tắc. Quả thực, thế lực của gia tộc Phác Mĩ Thiện có thể giúp anh chống được, như vậy, rốt cuộc nên làm cái gì bây giờ?

Càng muốn tìm lối ra, lại càng là bị vây trong đó.

Cho đến khi... mùi hương quen thuộc quanh quẩn xung quanh tôi, một đôi tay từ phía sau ôm lấy tôi, vòng ôm quen thuộc!

Đường Diệc Diễm!

Đường Diệc Diễm gắt gao ôm tôi, hơi thở xuy phất trên mặt tôi. “Duyệt Duyệt!”

Thân mình tôi run lên, túi xách nhanh chóng rơi xuống đất, tôi giãy dụa. “Đường Diệc Diễm... Buông ra...”

Anh không phải chủ trì nghi thức cắt băng sao? Sao lại đến đây, anh muốn làm gì, nơi này tuy rằng hẻo lánh, nhưng nếu bị phóng viên nhìn thấy...

“Diệc... Diệc Diễm... Buông ra!”

“Tại sao lại gạt anh?” Đường Diệc Diễm vẫn không buông tay, đầu tựa vào cổ tôi, khẩu khí phẫn nộ, dùng thêm sức, bụng tôi bị đè lại.

Đứa nhỏ! Tôi cả kinh. “Diệc Diễm... Bỏ ra... Chúng ta từ từ nói!” Tôi thỏa hiệp, ngừng giãy dụa, Đường Diệc Diễm không chịu buông, vẫn cố chấp ôm tôi vào lòng, buộc tôi đối diện với ánh mắt cực nóng của anh.

“Tại sao gạt anh? Tại sao?” Trong mắt anh tất cả đều là quẫn bách. “Tại sao lại ở cùng với tên tiểu tử kia?”

Sự đau xót trong mắt Đường Diệc Diễm làm tôi đau lòng. Nhưng không thể được, Diệc Diễm, bây giờ, em càng không thể làm liên lụy đến anh!

“Không phải anh cũng lừa dối tôi hay sao!” Tôi nhìn chăm chăm anh, nếu vẫn bị lừa gạt, không phải là cả đời này, tôi sẽ phải cùng chia sẻ chồng với người đàn bà khác hay sao?

Đường Diệc Diễm giật mình, buông lỏng tay, ánh mắt lóe ra. “Anh có nỗi khổ riêng!”

Nỗi khổ? Vì tập đoàn phải không?

Tôi nhắm mắt lại, cổ nén chua xót trong lòng, nếu lựa chọn tập đoàn, vậy hãy buông tay đi, không cần do dự nữa!

“Duyệt Duyệt... Cho anh một chút thời gian, anh là bất đắc dĩ, không... Không được rời xa anh!” Đường Diệc Diễm gắt gao ôm tôi, thì thào: “Không được...”

Diệc Diễm! Tôi sững sờ trong lòng anh, hai tay cũng muốn ôm lấy thân mình của anh, nhưng lại không thể, nâng tay lên, rồi dừng lại giữa không trung, Diệc Diễm, hiện tại... Nếu phải lựa chọn giữa em và Đường thị, anh sẽ chọn bên nào?

“Chờ anh, ở lại bên anh, Duyệt Duyệt!” Đường Diệc Diễm lại dùng thêm sức, bá đạo ôm chặt cơ thể tôi.

Sao tôi lại không muốn cơ chứ, vì sao lại có nhiều trở ngại, nhiều hy sinh như vậy, ngay từ đầu cũng biết rằng nhất định sẽ khó khăn, nhưng tại sao không thể thuận lợi ở cùng một chỗ? Trận tranh đấu quyền lực hỗn loạn này cùng với tình yêu của chúng tôi đều là đòn đau, mỗi người đều mệt mỏi!

“Diệc Diễm...”

“Đường tổng, chỉ sợ ngài ôm nhầm người rồi đấy!” Giọng nói lạnh như băng của Giang Minh bất chợt vang lên ở phía sau chúng tôi, thân mình tôi cứng đờ.

Sự thật đang nhắc nhở tôi, sự thật là hiện giờ Giang Minh không chế được tất cả!

Tôi lùi lại, nâng mắt lên, xuyên thấu qua người Đường Diệc Diễm, chống lại ánh mắt của Giang Minh, Giang Minh đang âm trầm đứng trước mặt chúng tôi.

“Ở đây không có chuyện của cậu!” Đường Diệc Diễm nắm lấy cơ thể tôi, quay đầu lại, giận dữ về hướng về phía Giang Minh gầm nhẹ. “Tốt nhất cậu lập tức biến mất cho tôi!”

Giang Minh buồn cười hừ lạnh: “Đường tổng, người nên biến mất là anh, anh ôm bạn gái của người khác, vị hôn thê lại đang ở bên trong chờ đợi, e là phóng viên rất muốn biết có ẩn tình gì trong đó đấy, không phải sao?”

“Mày...” Lần đầu tiên, tôi thấy Đường Diệc Diễm có biểu tình thất bại như thế, anh gắt gao siết chặt tay lại, nhưng không cách nào phản bác, lời nói của Giang Minh đã moi đúng vào vấn đề anh kiêng kị nhất.

“Tôi khuyên anh vẫn là buông bạn gái của tôi ra, dù sao, chỉ cần bây giờ tôi động thủ, anh sẽ tổn thất hai triệu, hai triệu đôla đấy!” Giang Minh nói là nói cho Đường Diệc Diễm nghe, nhưng ánh mắt lại nhìn tôi, khóe miệng chậm rãi nhếch lên đầy uy hiếp, hẳn cũng là đang cảnh cáo tôi.

Tôi kinh hãi nhìn hẳn, quả nhiên, bây giờ hẳn đang nắm giữ mạch máu của Đường thị, cho nên Đường Diệc Diễm mới cố kỵ hẳn như thế, thậm chí dễ dàng cho qua!

“Thế nên Duyệt Duyệt à, lại đây đi!” Giang Minh vươn tay ra với tôi, hạ một thông điệp cuối cùng.

Tôi cắn chặt môi, nhẹ nhàng rút khỏi bàn tay ấm áp của anh, Đường Diệc Diễm cũng không ngăn cản, anh để tôi đi. Tôi cúi đầu thở dài, cuối cùng, vẫn là tập đoàn so với tôi quan trọng hơn sao? Tôi lê từng bước nặng nề về phía Giang Minh, nếu đã vậy, Đường Diệc Diễm, tốt nhất hãy bảo trụ tập đoàn khó khăn lắm mới có được của anh đi!

Tuy nhiên, nước mắt lạnh lẽo vẫn không khống chế nổi mà rơi xuống, lúc lướt qua bả vai Đường Diệc Diễm, tôi nghe được những âm thanh vỡ nát của trái tim mình, tập đoàn và tôi, anh vẫn lựa chọn tập đoàn.

“Duyệt Duyệt!” Ngay lúc tôi thất vọng nhắm mắt lại, khó khăn đi qua anh, Đường Diệc Diễm bỗng nhiên nắm lấy tay tôi, nhìn tôi, hai mắt lưu chuyển dòng cảm xúc không nói nên lời.

“Diệc Diễm!”

“Đường Diệc Diễm, cần mỹ nhân không cần tập đoàn phải không?”

“Tôi muốn thế nào thì sẽ được thế ấy!” Đường Diệc Diễm hình như đã hạ quyết tâm, cũng không thềm liếc Giang Minh một cái, nắm chặt bàn tay lạnh lẽo của tôi, nói: “Duyệt Duyệt, nếu anh cái gì cũng không cần, em đồng ý đi theo anh chứ?”

Tôi rung động nhìn anh, anh có thể... từ bỏ tất cả, vì tôi sao? Vì tôi, anh cái gì cũng không cần? Tôi nhú mi nhìn vào đôi mắt thâm thúy của anh, Đường Diệc Diễm, thật vậy chăng?

Đồng ý, tôi đương nhiên đồng ý, tôi cái gì cũng có thể không cần, chỉ cần anh!

“Diệp Sương Phi, chị sẽ hối hận!” Thấy Đường Diệc Diễm kéo tôi rời đi, Giang Minh rống giận vang lên, tôi nhìn hai mắt đỏ ngầu của hẳn lộ ra sự bối rối, phần hận trừng tôi và Đường Diệc Diễm nắm tay nhau, gần từng tiếng: “Diệp Sương Phi, nếu chị cùng đi với hẳn, tôi sẽ hoàn toàn hủy diệt tất cả mọi thứ của hẳn, làm cho hẳn thành hai bàn tay trắng!”

Tôi dừng lại, nhìn Đường Diệc Diễm, hai bàn tay trắng? Đường Diệc Diễm, anh thật sự cam chịu sao?

“Theo anh đi, Duyệt Duyệt!” Đường Diệc Diễm kiên định nhìn tôi. “Chúng ta rời khỏi nơi này, giống như ba năm trước!”

Diệc Diễm...

Thật sự, vì em, anh sẵn sàng từ bỏ tất cả sao? Từ bỏ tất cả mọi thứ mà anh phải bỏ rất nhiều công sức mới có thể đạt được?

Hóa ra, trái tim của anh vẫn không thay đổi một chút nào, vẫn như vậy, cho dù sau đó không quan tâm điều gì khác, chỉ cần một câu nói của tôi, anh vẫn nguyện ý, nguyện ý từ bỏ tất cả!

Tôi không thể ích kỷ như vậy, tôi không thể giống như ba năm trước đây,, biến anh trở nên hèn mọn, trở nên đáng thương, hơn nữa, tôi càng sợ bây giờ, vì tôi, anh phải khuất phục trước mặt Giang Minh, mặc hẳn cướp đi tất cả, nhưng nếu có một ngày anh hối hận thì sao, hối hận tôi đã phá huỷ giấc mơ tha thiết của anh!

Cho nên... Tôi không thể! Không thể ích kỷ như vậy!

“Buông ra!” Tôi theo phía sau Đường Diệc Diễm, bỗng nhiên dừng bước, lạnh lùng nói. Đường Diệc Diễm kỳ quái nhìn tôi, khẽ nói: “Duyệt Duyệt!”

“Đường Diệc Diễm, chúng ta... Đã sớm không có cách nào trở lại ba năm trước đây, hôm nay anh có thể vì bảo trụ Đường thị mà cưới người phụ nữ khác, vậy ngày mai thì sao, tôi không thể tiếp tục tin tưởng anh, cho nên... chúng ta kết thúc đi!” Tôi bức mình phải xem nhẹ sự đau xót trong mắt Đường Diệc Diễm. Thân mình anh đông cứng lại, bất khả tư nghị nhìn tôi, không ngờ mình nguyện ý từ bỏ tất cả, đổi lấy lại là lời nói tuyệt tình của tôi.

“Chẳng lẽ em không chịu tha thứ cho anh một lần, anh chỉ nợ em duy nhất lúc này!” Đường Diệc Diễm vẫn không chịu tin, gắt gao cầm tay tôi.

Cho nên tôi mới không thể ích kỷ như vậy, tôi nợ anh quá nhiều, chỉ có cách này để anh hạ được quyết tâm. Xin lỗi, em xin lỗi!

“Một lần là đủ rồi... Hơn nữa, Phác tiểu thư sẽ trở thành một người vợ tốt!” Tôi tiếp tục nói những lời tàn nhẫn, trong tim lại đang nhỏ máu.

“Diệp Sương Phi!” Đường Diệc Diễm phẫn hận nhìn tôi, bắt lấy đầu vai của tôi. “Em có biết em đang nói cái gì không? Có biết không?”

Tôi nhắm mắt lại, để mặc Đường Diệc Diễm lắc đầu vai của mình, im lặng.

“Nghe rõ rồi chứ, anh đã hết hy vọng rồi!” Giang Minh đi tới, ngăn chúng tôi lại. “Đường Diệc Diễm, anh không nghe thấy lời Duyệt Duyệt nói sao?”

“Cút ngay!” Đường Diệc Diễm rống giận, phẫn hận gơ nắm đấm lên.

“Dừng tay, Đường Diệc Diễm!” Tôi che trước người Giang Minh. Đường Diệc Diễm tức giận đến nổi cả người phát run, nắm đấm ngừng lại giữa không trung.

“Kết thúc đi, Đường Diệc Diễm, giờ anh đã là tổng tài của Đường thị, vậy thì nên cố gắng điều hành công ty cho tốt, yêu thương vị hôn thê của mình, không cần quan tâm đến tôi!” Em không đáng, Đường Diệc Diễm! “Sau này... chúng ta không còn bất cứ điều gì liên quan đến nhau nữa!”

Tôi đẩy thân mình anh ra, lách nhanh qua, tuyệt tình nói. Thân mình Đường Diệc Diễm thân mình, anh nheo mắt lại, nhìn tôi, ánh mắt bi thương, tay đặt người siết chặt lại.

Tôi gian nan xoay người, chờ đợi nói với Giang Minh: “...Chúng ta đi thôi!”

Mau rời khỏi nơi này, trái tim... đau đến sắp không đập nổi!

Giang Minh dường như rất vừa lòng với kết quả như vậy. Hắn đã đạt được mục đích đưa tôi đến bữa tiệc này, làm cho Đường Diệc Diễm hoàn toàn đau khổ.

Giang Minh, cậu thật sự thâm độc!

Tôi thậm chí không có cam đảm quay lại nhìn Đường Diệc Diễm một cái, nhanh chóng bước về phía trước, mỗi một bước đều đau đớn như giẫm trên bàn chông.

“Diệp Sương Phi!” Ngay lúc chúng tôi rời khỏi, giọng nói lạnh như băng của Đường Diệc Diễm vang lên ở phía sau. “Anh đã nói rồi, cho dù em hối hận, anh cũng vĩnh viễn không cho phép em rời khỏi anh!”

Thanh âm kia giống như truyền đến từ địa ngục, lạnh thấu xương!

Tôi đứng lại, không quay đầu. Không, em không hối hận, chưa bao giờ! Diệc Diễm, quyết định cùng anh ở một chỗ, em vốn chưa bao giờ hối hận, cho dù anh lừa dối, cho dù anh giấu diếm, em vẫn không hối hận.

Nhưng... em không muốn anh vì em mà phải khổ sở, giống như bây giờ, dốc toàn lực để tranh đi đoạt lại tất cả, làm theo kế hoạch ban đầu của anh.

“Anh cho rằng anh còn có năng lực này hay sao?” Giang Minh khinh thường nói, kéo tôi rời đi, tôi liếc hắt mắt một cái, hừ lạnh.

Giang Minh, rồi cậu sẽ biết kết cục chọc giận ác ma là gì!

[Tội ác báo thù] Chương 31 – Phát Hiện

Edit: K.T

Beta: Rabbit

Từ hôm đó về sau, Giang Minh dường như càng bận rộn hơn. Có một điều không giống với lúc trước, đó là buổi tối hắn luôn về đây ăn cơm với tôi và Qua Nhan, bất chấp mưa gió. Tôi không rõ hắn lại định mưu tính cái gì, cũng chẳng muốn biết!

Nhưng hành động đó của hắn lại vô tình làm tăng thêm phiền toái cho tôi. Mỗi ngày qua đi, phản ứng mang thai càng ngày càng rõ ràng, tôi phải luôn đề phòng bị Giang Minh phát hiện, mỗi một lần gặp mặt đều giống như một trận chiến, thể lực cạn kiệt, cảm giác mệt mỏi khiến tôi khổ không nói nổi.

Điều quan trọng nhất chính là, tôi vô cùng lo lắng cho sự tiến triển của Đường Diệc Diễm, không biết bây giờ anh thế nào, Đường thị ra sao rồi. Tuy rằng Giang Minh để tôi tự do, nhưng thực ra mà nói, chỉ cần tôi ra ngoài, mặc kệ là xa hay gần, luôn có người đi theo phía sau. Ngoài báo chí và ti vi, tôi không có cách nào biết được tin tức về thương giới.

Mỗi lần đều lật xem khắp các mặt báo. Không có, không có, báo nào cũng không có, không có tin tức biến động gần đây của thương giới, càng không có tin tức nào liên quan đến Đường thị và tập đoàn Giang Nguyên. Cùng lắm cũng chỉ có một vài tin vắn đề cập đến chủ đề công viên đạt được thành công! Còn lại, đều không có!

Thất vọng buông báo xuống, tôi không cam lòng lại mở ti vi ra xem, chuyển đến kênh nói về kinh tế của thành phố, vẫn giống như trước, chỉ toàn những mẫu tin râu ria làm cho người ta phiền lòng.

Rốt cuộc giờ ra sao rồi, biểu tình của Giang Minh cũng làm cho người ta đoán không ra, hắn vẫn giữ một bộ dáng nắm chắc thắng lợi như trước, chẳng lẽ Đường Diệc Diễm đã an vị chờ chết, hay là anh cũng là lực bất tòng tâm?

Tôi nhủ mày, hai bàn tay siết chặt lại, ngón áp út đeo nhẫn cũng bị nắm đến đau nhức. Diệc Diễm... Diệc Diễm, bây giờ anh thế nào rồi? Anh nhất định phải cố gắng, vì em, vì con... Tôi hạ mi mắt, bàn tay không tự giác vỗ về bụng, nơi này đang nuôi dưỡng cốt nhục của tôi và Diệc Diễm...

Con à... Con phải ngoan ngoãn, mẹ nhất định sẽ bảo hộ con, con của mẹ!

“Chị đang nghĩ gì thế?”

“A!” Giọng nam trầm thấp đột nhiên vang lên làm cho tôi sợ tới mức suýt nữa nhảy dựng lên. Tôi quay đầu, trước mặt, ánh mắt của Giang Minh làm cho tim tôi run lên, tầm mắt hắn chiếu thẳng xuống phía dưới, dừng ngay tại bụng tôi, nơi đó, tay của tôi vẫn còn đặt ở phía trên, quên cả buông ra. Tôi bối rối hạ tay xuống, dáng vẻ dồn dập, chột dạ mím môi, tay đưa ra sau lưng, gắt gao nắm chặt. Đôi mắt Giang Minh bỗng chốc nhú lại, hắn ngẩng đầu nhìn tôi, xuyên thấu vào trong mắt tôi.

Tôi bối rối trốn tránh, mắt tự nhiên cười cười.

“Sao cậu... về sớm vậy!” Tôi liếc nhìn đồng hồ trên tường, mới hai giờ chiều, cho nên tôi mới không phòng bị gì, nhưng sao hắn đã về rồi, hơn nữa lại còn vô thanh vô tức, muốn hù chết người sao?

Tôi âm thầm thở ra, cố làm dịu đi cảm xúc kinh hách vừa rồi, nhìn hắn.

Giang Minh từ chối cho ý kiến, cũng không trả lời câu hỏi của tôi, đi thẳng đến sô pha, ngồi vào chỗ của mình, cầm điều khiển chuyển kênh, tựa như hôm nay hân đến đây sớm như vậy là chuyện hết sức bình thường.

Còn tôi, vì sự rối loạn trong lòng, cũng cố ra vẻ bình tĩnh ngồi vào sô pha, nhìn chăm chăm khuôn mặt không chút gợn sóng của Giang Minh. Cuối cùng, ngay lúc tôi muốn yên tâm mà thở hắt ra một hơi, Giang Minh đột nhiên nói một câu, ngữ khí bình thản, nhưng lại giống như nặng nề cho tôi một bạt tai.

“Vừa chấm dứt buổi phỏng vấn tập đoàn Giang Nguyên thu mua toàn diện Đường thị!” Dứt lời, hân còn cố ý liếc nhìn tôi một cái, vừa lòng nhìn thấy khuôn mặt tôi đột nhiên tái nhợt, trắng bệch như người đã chết!

Thu mua toàn diện? Tôi khiếp sợ nhìn hân, nếu vậy, Diệc Diễm... Diệc Diễm đã thua?

Sẽ không... Diệc Diễm!

Tôi vội vàng đứng dậy, thân mình lại bị Giang Minh giữ chặt.

“Chị muốn làm gì?”

“Cậu biết rõ, nếu tất cả giống như cậu đã nói, vậy thì cậu cho rằng cậu còn cái gì có thể uy hiếp tôi? Đường Diệc Diễm không phải đã bị cậu cướp lấy tất cả sao?” Tôi thù hận trừng mắt nhìn hân. Ngay cả đầu ngón tay của hân đụng tới quần áo của tôi, tôi cũng cảm thấy ghê tởm. Là tôi đã sai rồi sao? Đường Diệc Diễm cứ bị đả bại như vậy ư? Là tôi đã đánh giá anh quá cao? Tôi không tin, tôi muốn tự mình đến xem, nếu thật là như vậy, lúc này đây anh đang cần tôi nhất. Cho nên tôi muốn đi!

“Bỏ ra!”

“Chị thật sự trở mặt so với thư còn nhanh hơn!” Giang Minh mĩa mai nhướn mày, nhưng tay vẫn không hề buông ra, cùng tôi giằng co. “Chị phải hiểu được, Đường thị sụp đổ, tôi càng có thể dễ dàng đem Đường Diệc Diễm đùa bỡn trong lòng bàn tay! Chị thật sự không cần?”

Tôi giật mình nhìn hân, Giang Minh cậu thật sự trở nên vừa lãnh huyết lại vừa ti bỉ, một lần nữa uy hiếp tôi, cậu bị ghen sao?

“Tôi không quan tâm, nếu anh ấy cái gì cũng không có, tôi còn có cái gì cố kỵ, cậu muốn như thế nào thì cứ làm như thế, tóm lại tôi sẽ đứng bên người anh ấy!”

“Diệp Sương Phi!” Giang Minh bất khả tư nghị nhìn tôi, nhìn chăm chăm vào mắt tôi. “Hân có cái gì tốt, lừa dối chị để dính hôn với cô gái khác, chị vẫn còn trước sau như một, chị là đứa ngốc sao? Tại sao chị chưa bao giờ nhìn tôi, nhìn những gì tôi làm cho chị?”

“Tôi nhìn được, cậu ngoại trừ uy hiếp, còn làm cái gì khác cho tôi sao?” Hân đã sớm đem một chút áy náy tôi dành cho hân gạt bỏ phũ phàng. “Bây giờ, tôi đối với cậu một chút cảm giác cũng không có, ngay cả hận cũng không có, bởi vì cậu không xứng!” Tôi vô tình hướng về phía hân rít gào, gần từng tiếng đâm thẳng vào lòng hân.

“Diệp Sương Phi, chị thật sự rất lợi hại, chị đã thương người đến không cần tới dao!” Nhìn sự tuyệt tình trong mắt tôi, ánh mắt Giang Minh trầm xuống, dùng sức nắm lấy tay tôi. “Tôi rất cuộc có cái gì không tốt, chị nói đi, nói!” Hân giống như phát điên, lay lay cơ thể của tôi. Đầu đau dữ dội, trong lòng lại một trận ghê tởm khó có thể ức chế, theo vết hằn trào ra.

Cuối cùng vẫn là áp lực không được, tôi dùng hết toàn lực đẩy Giang Minh ra, nhắm phía buồng vệ sinh, túm chặt bồn cầu điên cuồng nôn thốc tháo, dạ dày không ngừng co thắt.

“Nôn...” Cảm giác khó chịu làm cho nước mắt tràn ra, cơ thể hư thoát, vô lực dựa vào bồn cầu. Thật lâu sau, tôi mới miễn cưỡng vịn vào tường đứng dậy, lưng tung dùng nước tẩy sạch hương vị chua xót trong miệng. Tôi chống đỡ cơ thể nhu nhuyến, một bóng người đứng ngay trước cửa toilet, thân mình cao lớn phóng tới trước mặt tôi.

“Chị... mang thai?” Giọng nói như không dám tin, lại giống như phán án tử hình cho tôi. Tôi nâng mi mắt lên, vô lực nhìn bộ dáng khiếp sợ của Giang Minh, nhú mi... Tôi còn có thể nói dối sao? Chỉ cần hân gọi một cuộc điện thoại cho bác sĩ, tôi cũng hết đường chối cãi. Cho nên, tôi không nói gì, chỉ liếc hân một cái,

nhắm mắt lại, tay run run bắt lấy góc áo. Ánh mắt của Giang Minh càng không ngừng đánh giá khắp người tôi, cuối cùng dừng ở trước bụng của tôi. Tôi theo bản năng lấy tay bảo vệ bụng, lui ra sau.

Giang Minh nhìn tôi rất lâu, sau đó, hấn rút cuộc cũng lạnh lùng mở miệng: “Xoá sạch nó đi!” Hấn hung hăng siết chặt tay lại, ánh mắt âm ngoan dọc theo bụng của tôi hướng về phía trước, nhìn tôi, lặp lại: “Ngày mai chị phải xoá sạch nó!”

oOo

“Giang Minh, cậu thả tôi ra ngoài...” Tôi ra sức gõ cửa, không thể tin nổi, hấn lại dám đối xử với tôi như vậy. Tôi và Giang Minh tranh cãi kịch liệt, tôi nhất định không chịu bỏ đứa bé, hấn cứ nhiên... cứ nhiên nhốt tôi trong phòng. Nhưng mặc kệ tôi gõ cửa, chửi rủa như thế nào, cũng không có ai đến mở cửa cho tôi.

Tôi không chịu thỏa hiệp, liều mạng gõ cửa sổ, khàn cả giọng kêu: “Giang Minh, cậu là đồ khốn!”

Tôi nặng nề đập phá, đầu vô lực dựa vào khung cửa, tiếp tục lặp lại: “Đồ khốn, đồ khốn!”

“Chị Duyệt Duyệt...” Giọng nói của Qua Nhan bỗng nhiên vang lên ở ngoài cửa, con bé đã tan học?

“Qua Nhan, Qua Nhan...” Tôi dường như đã thấy được một chút hy vọng, dán vào khung cửa hô to.

“Chị Duyệt duyệt, chị đừng kích động như vậy, cẩn thận baby...”

Đứa nhỏ, tôi bỗng nhiên ý thức được, động tác lập tức dịu xuống. “Qua Nhan... Em có thể thả chị ra ngoài được không?” Tôi muốn đi tìm Đường Diễm Diễm, bây giờ anh đang rất cần tôi.

“Chị Duyệt Duyệt... Anh Minh nói... Em xin lỗi!” Giọng Qua Nhan càng ngày càng nhỏ, lộ ra vẻ khiếp đảm.

Tôi tuyệt vọng buông tay, dựa vào cửa suy sụp ngồi xuống. Đúng vậy, Qua Nhan không có khả năng phản kháng Giang Minh. Giang Minh, sao cậu có thể đối xử với tôi như vậy, sao có thể...

Tôi úp mặt vào lòng bàn tay, lẳng lặng khóc rống, Diễm Diễm, Diễm Diễm, bây giờ anh rốt cuộc như thế nào, Giang Minh thật sự đã thực hiện được rồi sao?

“Chị Duyệt Duyệt, chị yên tâm, em nhất định sẽ nghĩ cách để anh Minh mình thả chị ra ngoài!” Ngoài cửa truyền đến tiếng nói dứt quãng của Qua Nhan. Tôi vô lực ngẩng đầu lên, không có khả năng, Giang Minh thả rằng hủy hoại tôi, cũng sẽ không buông tha cho tôi!

Diễm Diễm, khóe mắt tôi ướt ướt, đờ đẫn nhìn phía trước, phỏng vấn? Bỗng nhiên nghĩ đến lời nói vừa rồi của Giang Minh, tôi cuống quýt đứng dậy, mở ti vi, run run nắm chặt điều khiển.

Rốt cuộc, màn hình ti vi hiện lên hình ảnh cả đám phóng viên đang canh giữ phía ngoài Đường Triển, một bóng người quen thuộc bước ra, Diễm Diễm!

Tất cả phóng viên đều vây quanh anh.

“Đường tổng, Đường thị thật sự bị thu mua sao?”

“Đường thị lâm vào nguy cơ phải không? Nghe nói là có người ác ý áp chế cổ phiếu của Đường thị!”

“Đường tổng, xin hỏi anh sẽ từ chức sao?”

“Anh và Đại Hàn điện tử là cuộc đính hôn kinh tế đúng không?”

...

Trong TV, Đường Diễm Diễm mặt không chút thay đổi, vệ sĩ bên người đang thay anh ngăn trở phóng viên, hình ảnh hỗn loạn không chịu nổi, Đường Diễm Diễm bỗng nhíu mày lại, trên mặt còn vương một chút phiền tảo. Chẳng lẽ... lời Giang Minh nói là sự thật, hấn đã thành công, thành công đánh bại Đường Diễm Diễm, chiếm được Đường thị?

Diễm Diễm... Tôi quăng điều khiển, chạy đến đập cửa: “Giang Minh, thả tôi ra, thả tôi ra ngoài!” Đồ khốn, cậu mau thả tôi ra ngoài!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cam-tinh-tap-2-toi-ac-bao-thu>